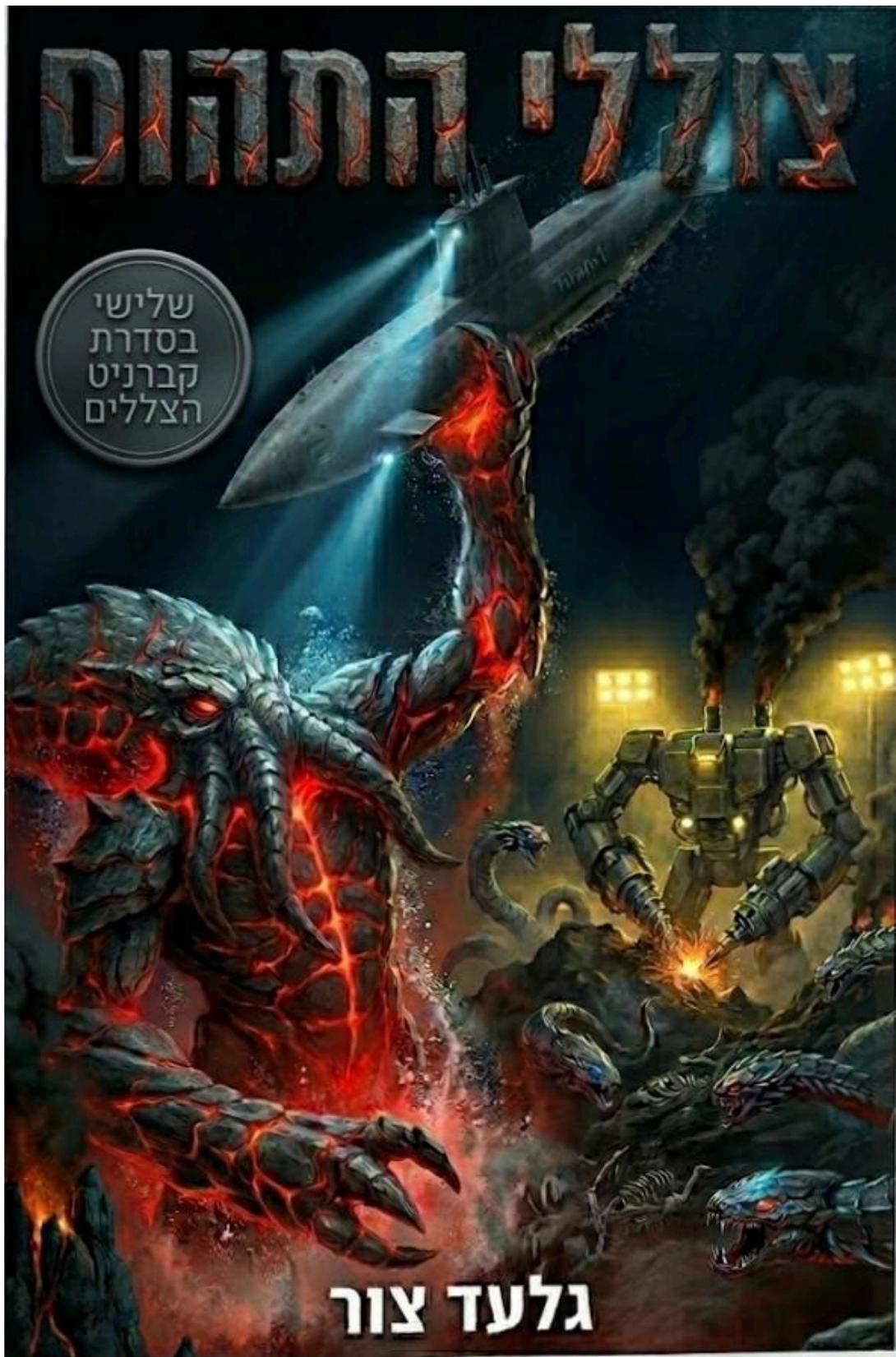

צוללי התהום

שלישי
בסדרת
קברניט
הצללים

גלעד צור

ספר: צוללי התהום

סיפור על צוות מחקר אמיץ, גברים בלבד, המתמודדים עם אתגרי המעמקים.

פרק 1: דממת המעמקים

קרני השמש הראשונות של הבוקר טרם הצליחו לחדור את הערפל הכבד שרביץ על נמל חיפה, אך על סיפונה של ה"לוויתן", הפעילות כבר הייתה בשיאה. צוללת המחקר העצומה, צבועה בשחור מט שבלע כל שביב אור, נראתה כמו חיית טרף רדומה הממתינה להתעורר. אורכה הגיע לשמונים מטרים, וגופה היה עשוי מסגסוגת טיטניום סודית שפותחה במיוחד כדי לעמוד בלחצים האדירים של קרקעית האוקיינוס.

קפטן איתן רז, גבר חסון בעל פנים חרוצות קמטים של שנים בים, עמד על גשר הפיקוד. עיניו האפורות והחדות סרקו את הצוות שעבד סביבו. הוא היה מפקד קשוח, דורש שלמות, אבל אנשיו ידעו שאין אדם אחר שהיו מוכנים להפקיד בידיו את חייהם. המשימה שעמדה בפניהם לא הייתה עוד צלילת חקר שגרתית; הם התכוננו למסע אל שקע מריאנה, אל עומק של למעלה מעשרת אלפים מטרים, למקום שבו הלחץ יכול למעוך פלדה כאילו הייתה נייר כסף.

"מה המצב במחלקת הנדסה, דוד?" קולו של איתן הדהד במערכת הכריזה הפנימית, חותך את השקט המתוח. בבטן הצוללת, המהנדס הראשי דוד רכן מעל שולחן שרטוטים דיגיטלי, מוקף בעשרות מסכים שהציגו נתונים בזמן אמת. דוד היה אדם גדל גוף, בעל זקן עבות וידיים שידעו לתקן כל מכונה עלי אדמות. "הכל נראה יציב, קפטן, ענה דוד, קולו העמוק והרוגע נוסך ביטחון. "מערכות תמיכת החיים פועלות במאה אחוז. לחץ המעטפת עומד בתקן, והכורים הגרעיניים הזעירים מייצרים תפוקת כוח מלאה. אנחנו מוכנים למסע הארוך למטה."

"טוב מאוד", אמר איתן. "יוני, מה קורה במעבדה? הציוד שלך מוכן לפעולה?" יוני, הביולוג הימי הראשי, היה עסוק בכיול עדין של ספקטרומטר המסה. הוא היה הצעיר בחבורה, אדם שחי ונושם את תעלומות הים. שולחן העבודה שלו היה עמוס במבחנות, חיישנים וציוד דגימה מתוחכם שניבנה במיוחד כדי לתפקד בתנאים קיצוניים. "הכל מכויל עד למילימטר האחרון, קפטן, השיב יוני בהתלהבות כבושה. "המערכות שלנו מסוגלות לזהות אפילו שרידים מיקרוסקופיים של חומר אורגני בקרקעית. אם יש שם משהו חי, אפילו בקטריה שלא מוכרת למדע, אנחנו נמצא אותה."

איתן הנהן לעצמו. הצוות שלו היה הטוב ביותר שאפשר היה להרכיב. כל אחד מהם נבחר בקפידה, לא רק בזכות כישוריו המקצועיים, אלא גם בזכות יכולתו לעמוד בלחץ הפסיכולוגי של בידוד מוחלט. במשך שבועות ארוכים הם יהיו סגורים בתוך קפסולת המתכת הזו, מנותקים מהעולם החיצון, כשרק חושך עצום מפריד בינם לבין המוות. תומר, טייס הצוללת והנווט, התיישב בכיסא הפיקוד המרכזי. הוא העביר את ידיו על ג'ויסטיק השליטה, מרגיש את התגובה המיידית של מערכות ההיגוי. תומר היה אדם שתקן בדרך כלל, שמעדיף לתת למעשים שלו לדבר. הוא ידע לקרוא זרמים תת-ימיים כמו שאנשים אחרים קוראים ספרים. "קפטן, אני מריץ בדיקה סופית של מערכות הניווט. הכל ירוק. אנחנו מוכנים להתנתק מנמל הבית."

"קדימה, תומר. נתק כבלים. מתחילים שקיעה איטית", פקד איתן. ה"לוויתן" רעדה קלות כשהמנועים העוצמתיים ניערו לחיים. זמזום חרישי מילא את החלל הפנימי. מהחלונות הקטנים והמעובים שבתא הפיקוד, איתן ראה כיצד רציף הבטון של הנמל מתחיל להתרחק. המים סביבם געשו, והצוללת החלה לשקוע באיטיות. האור הכחלחל של פני הים הלך ודעך, מפנה את מקומו לגוונים עמוקים יותר של כחול, ולאחר מכן לאפור קודר.

"עוברים עומק של מאה מטרים", דיווח תומר ביושב. "הכל תקין. יורדים לזווית שקיעה של עשרים מעלות." הצוות כולו שקע לשתיקה מתוחה. כל אחד מהם ידע שזוהי נקודת האל-חזור. מעכשיו, הם תלויים רק בעצמם ובמכונות שסביבם. ככל שהעמיקו, כך התחזק הלחץ על המעטפת, והמתכת החלה להשמיע קולות חריקה עמומים. דוד ישב בעמדת ההנדסה, עיניו מרותקות למד הלחץ, מוודא שכל מערכת פיצוי עובדת כראוי. "חמש מאות מטרים", המשיך תומר לעדכן. "השמש כבר לא חודרת לכאן. מדליק פנסי צד." שתי אלומות אור חזקות פילחו את האפלה, מאירות ענן של פלנקטון שהתפזר לכל עבר. יוני נצמד לאחד המסכים במעבדה שלו, בוחן את הצורות המרצדות. המעמקים היו עולם זר ומוזר, עולם שחי על פי חוקים משלו. הוא ידע שהמשימה שלהם היא לא רק חיפוש אחר תגליות מדעיות, אלא גם מבחן של גבולות היכולת האנושית.

איתן התהלך לאורך תא הפיקוד, בודק שוב ושוב את הנתונים. המשימה הזו תוכננה במשך שנים, תקציבי עתק הושקעו בה, והציפיות היו עצומות. מטרתם העיקרית הייתה לאתר מקורות של אנרגיה גיאותרמית חדשה בקרקעית השקע, ולנסות להבין כיצד התפתחו שם חיים בסביבה קיצונית כל כך. אך עמוק בפנים, כל אחד מהגברים בספינה ידע שהם מחפשים גם משהו אחר – את הריגוש שבהליכה אל הלא נודע, את תחושת הראשוניות שחוו מגלי הארצות של העבר.

"עומק אלף מטרים", קולו של תומר היה מונוטוני, אבל שרירי הלסת שלו היו מתוחים. "אנחנו נכנסים לאזור החצות. הלחץ עולה בהתאם לציפיות. המנועים מתפקדים במצב אופטימלי."

"הלוויתן" המשיכה בצלילתה הארוכה אל תוך התהום. שעות חלפו, והקולות היחידים שנשמעו היו צפצופי המכשירים וקולם של הגברים המדווחים על סטטוס המערכות. כל אחד מהם היה שקוע בעולמו, מתכוון נפשית לימים הארוכים שיבואו. הם היו ארבעה גברים, לבדם מול עוצמתו האדירה של האוקיינוס, יוצאים למסע שמעטים חזרו ממנו. המסע רק התחיל, והאתגרים האמיתיים עדיין המתינו להם שם למטה, בחושך המוחלט.

פרק 2: צללים באזור החצות

השעות נקפו בתוך קפסולת הטיטניום של ה"לוויתן", והעולם שמעל פני הים נראה כעת כמו זיכרון רחוק, חלום שדהה אל מול המציאות הקרה והאפלה של המעמקים. הצוללת חצתה זה מכבר את קו שלושת אלפים המטרים. זהו "אזור החצות", החלק באוקיינוס שבו אור השמש אינו קיים, והחושך הוא מוחלט, נצחי ובלתי חדיר. הלחץ בחוץ היה כעת כה עצום, עד שאילו מעטפת הצוללת הייתה נסדקת אפילו במילימטר אחד, המים היו פורצים פנימה בכוח של פיצוץ ומועכים את ארבעת הגברים לשברים בתוך שבריר שנייה.

קפטן איתן ישב בכיסא הפיקוד, זרועותיו משולבות על חזהו. הוא לא עצם עין מאז שעזבו את נמל חיפה. מבטו נדד בין מסכי המכ"ם, מדדי הלחץ ומסכי הסונאר. השקט בצוללת היה כבד, מופר רק על ידי ההמהום המונוטוני של הכורים הגרעיניים הזעירים שסיפקו כוח למפלצת המתכת הזו. המרחב הסגור, הריח הקל של שמן מכונות ואוזון, והידיעה שהם מוקפים במיליוני קוב של מים שחורים, היו עלולים להוציא מדעתו כל אדם רגיל. אך איתן ואנשיו לא היו אנשים רגילים. הם נבחרו בקפידה מתוך מאות מועמדים, כולם גברים בעלי חוסן נפשי יוצא דופן וניסיון עשיר במצבי קיצון.

תומר, הטייס, ישב בעמדתו הקדמית, פניו מוארות באור הירוק והחיוור של תצוגות הניווט. ידיו נחו בקלילות על מוטות ההיגוי, מבצעות תיקוני מסלול זעירים בלבד. ה"לוויתן" תוכננה לשקוע באופן אוטומטי ברובה, אך תומר לא סמך על מחשבים כשהדבר נגע לחייו ולחיי חבריו. "עוברים שלושת אלפים וחמש מאות מטרים, קפטן, דיווח תומר, קולו צרוד מעט מחוסר שימוש. "קצב השקיעה יציב על חמישה מטרים לשנייה. זרמי המעמקים חלשים מהצפוי, מה שמקל על שמירת הזווית."

"המשך במעקב צמוד, תומר, "הורה איתן בקול שקט אך סמכותי. "אל תיקח שום קריאה כמובן מאליו. הים כאן למטה הוא בלתי צפוי."

במעבדת המחקר הקטנה שבירכתי הצוללת, יוני רכן מעל חלון תצפית עגול ועבה. הוא כיבה את התאורה הפנימית במעבדה כדי למנוע השתקפויות, ובהה אל תוך הלילה הנוזלי שבחוץ. למרות החושך, הים לא היה ריק. פנסי הצד העוצמתיים של הצוללת יצרו קונוסים ארוכים של אור לבן שחתכו את המים, ובתוכם ריחפו יצורים שנראו כאילו נלקחו מסיטיו של אמן מטורף. דגים שקופים לחלוטין, שאיבריהם הפנימיים פועמים באור זרחני כחול וירוק; מדוזות ענק בעלות זרועות ציד ארוכות כאבחי חרב; ויצורים דמויי צלופח עם פיות מלאים בשיניים דקות וחדות כמחטים.

"זה פשוט לא יאומן, " לחש יוני אל מכשיר ההקלטה שלו, עיניו מבריקות מהתרגשות מדעית. "אנחנו מתעדים עשרות, אולי מאות, מינים שמעולם לא קוטלגו. צורות החיים כאן הסתגלו ללחץ ולחושך בדרכים שאנחנו רק מתחיל להבין. הביולומינסנציה משמשת כאן כשפה שלמה – אזהרה, משיכת טרף, הסוואה. זהו עולם מקביל שמתקיים ממש מתחת לרגלינו."

לפתע, צליל צורם וחד פלח את השקט. אחת מנורות האזהרה בלוח ההנדסה של דוד החלה להבהב באדום בוהק. דוד, שעד לאותו רגע בדק את מערכות סינון הפחמן הדו-חמצני, זינק ממקומו ורכן מעל המסך המהבהב. אצבעותיו העבות ריחפו במהירות על המקלדת, מריצות פקודות אבחון.

"מה קרה, דוד?" שאל איתן מיד, כשהוא קם מכיסאו ומתקרב לעמדת ההנדסה.

"יש לנו ירידת מתח פתאומית במערך החיישנים החיצוני בצד ימין, " אמר דוד, גבותיו מכווצות בריכוז. "המחשב

מדווח על קצר. זה נראה כאילו הלחץ גרם לסדק מיקרוסקופי בבית הקיבול של אחד החיישנים התרמיים, ומים התחילו לחלחל פנימה ולפגוע במעגל המודפס.

"האם יש סכנה למעטפת הראשית?" שאל תומר, מבלי להסיר את עיניו ממסכי הניווט.

"לא, לא", ענה דוד במהירות. "החיישנים נמצאים מחוץ לגוף הלחץ המרכזי. אבל אם הקצר יתפשט, הוא עלול לשרוף לנו את כל לוח התקשורת המשני. אני חייב לבודד את המעגל הזה לפני שיגרום נזק שרשרתי."

"תעשה את זה", הורה איתן. "תומר, תאט את קצב השקיעה לשני מטרים לשנייה עד שדוד יסיים."
"מאט שקיעה. שני מטרים לשנייה", אישר תומר והזיז את המצערות לאחור.

דוד פתח פאנל גישה ברצפת הצוללת, חשף רשת מורכבת של כבלים צבעוניים וצינורות דקים. הוא שלף פנס קטן וכלים עדינים, והחל לנתק פיזית את קווי המתח שהובילו אל החיישן הפגום. העבודה דרשה דיוק רב; טעות קטנה אחת, והוא עלול היה לנתק מערכת קריטית. גבו הרחב של המהנדס חסם את המעבר הצר, ואגלי זיעה נקוו על מצחו למרות הקור שהחל לחדור דרך קירות המתכת.

"ניתקתי את קו הכוח הראשי לחיישן הפגום, נהם דוד לאחר מספר דקות ארוכות ומתוחות. "עכשיו אני מנתב את זרימת הנתונים דרך החיישנים האחוריים כדי לפצות על השטח המת. זה ייקח עוד רגע."

איתן עמד מאחוריו, צופה בשקט. הוא העריך את המקצוענות הקרה של דוד. במצבים כאלה, פאניקה היא האויב הגדול ביותר. הגברים שלו ידעו לעבוד תחת אש, או במקרה הזה, תחת מיליארדי טונות של מים.

"סיימתי", הכריז דוד והזדקף, סוגר את פאנל הגישה בטריקה. הנורה האדומה בלוח הבקרה כבתה. "המערכת מיוצבת. איבדנו קצת רזולוציה בטווח הקרוב בצד ימין, אבל לא משהו שתומר לא יוכל להסתדר איתו."

"עבודה טובה, דוד", אמר איתן וטפח קלות על כתפו הרחבה של המהנדס. "תומר, חזור לקצב שקיעה רגיל. בואו נמשיך למטה."

המתח באוויר התפוגג מעט, והשגרה המתוחה חזרה על כנה. ה"לווייתן" המשיכה לצלול, חוצה את קו הארבעת אלפים מטרים. הטמפרטורה מחוץ לצוללת צנחה קרוב לנקודת הקיפאון, ומערכות החימום הפנימיות עבדו שעות נוספות כדי לשמור על תנאי מחיה סבירים עבור הצוות.

פתאום, קולו של יוני בקע ממערכת הקשר הפנימית, רועד מהתרגשות מעורבת בחשש. "קפטן! תומר! אתם צריכים לראות את זה!"

איתן מיהר אל עמדת הסונאר, כשתומר כבר רכן קדימה אל המסך שלו. במרכז הצג, שהציג את החלל שמתחתיהם, הופיע כתם עצום בגווי צהוב ואדום. זו לא הייתה להקת דגים ולא סלע בולט. זה היה גוף בודד,

מסיבי בצורה בלתי רגילה, שנע באיטיות במעגלים רחבים בדיוק מתחת לנתיב השקיעה שלהם.

"מה זה, לעזאזל?" סינן תומר, עיניו מורחבות. "הקריאה מראה שהדבר הזה באורך של לפחות חמישים מטרים. זה גדול יותר מכל לווייתן מוכר, ובטח שלא אמור להיות כאן, בעומק של חמשת אלפים מטרים."

"זה לא לווייתן", אמר יוני, שהצטרף אליהם בריצה מחדר המעבדה. פניו היו חיוורות. "דפוס התנועה שלו... הוא לא זקוק לאוויר. הוא שוכן מעמקים אמיתיים. והוא מתקרב אלינו."

הצוללנים הביטו זה בזה בשתיקה. הם הגיעו לכאן כדי למצוא חיים, אבל איש מהם לא התכוון למפגש עם מפלצת בקנה מידה כזה. ה"לווייתן", על כל עוצמתה ושריונה, נראתה לפתע קטנה ופגיעה מאוד בתוך ים החושך, כשהצלל העצום מתחתיהם החל לעלות לקראתם.

פרק 3: המפגש במצולות

הנקודה העצומה על מסך הסונאר הלכה וגדלה, צובעת את התצוגה הדיגיטלית בגוונים מאיימים של כתום ואדום בוהק. קפטן איתן רכן קדימה, עיניו מצומצמות, מנתח את הנתונים במהירות של מחשב טקטי. המרחב הסגור של

תא הפיקוד ב"לווייתן" הפך לפתע קטן עוד יותר, והאוויר הדחוס נדמה ככבד פי כמה. בעומק של חמשת אלפים מטרים, היכן שהלחץ מסוגל למחוץ פלדה כמו פחית שתייה קלה, מפגש עם עצם בלתי מזוהה בגודל כזה לא היה חלק משום תרחיש שאליו התכוננו.

"תומר, מהירות סגירה?" שאל איתן, קולו קר ויציב, חותך את השקט המתוח כמו סכין מנתחים. תומר, טייס הצוללת, אחז בג'ויסטיק הניווט באצבעות לבנות ממאמץ. שרירי זרועותיו שורטטו מבעד לחולצת

הטריקו הדקה שלו. "הוא עולה אלינו במהירות של עשרים קשר, קפטן. זה מהיר מדי בשביל זרם תת-ימי או תופעה גיאולוגית. היצור הזה מנווט בכוונה תחילה אל עבר החתימה האקוסטית שלנו. הוא יודע שאנחנו כאן."

במעמקי הצוללת, במחלקת ההנדסה, דוד המהנדס הראשי שמע את חילופי הדברים ברשת הקשר הפנימית. הוא

לא המתין לפקודה. באגרופים כבדים הוא החל להקיש על לוח הבקרה המרכזי של הכורים, מעביר מתח ממערכות התמיכה המשניות ישירות אל מנועי ההדיפה העיקריים. "קפטן", נהם דוד אל המיקרופון, קולו מהדהד בחלל המתכתי, "אני מעביר לך כוח מקסימלי למדחפים האחוריים והצדדיים. אם נצטרך לזוז מהר, יש לך את כל המיץ שהכורים האלה יכולים לייצר בלי להתכוות. אבל תזכור שהמעטפת סופגת עכשיו לחץ פסיכי. תמרונים חדים מדי יקרעו אותנו לגזרים."

"רות, דוד. עבודה טובה," ענה איתן. "תומר, קח אותנו חמישים מעלות ימינה. בוא נראה אם הוא עוקב אחרינו או שפשוט נקלענו לנתיב השחייה שלו. אנחנו לא רוצים לעורר פרובוקציה, אבל אנחנו חייבים לפנות לו את הדרך." ה"לוויתן" רעדה כשמנועי הצד החזקים הופעלו. זרם עצום של מים נדחף הצידה, והצוללת הכבדה החלה להסתובב באיטיות, נאבקת באינרציה ובצפיפות המים בעומק הרצחני הזה. יוני, הביולוג הצעיר, עמד מאחורי כיסאו של תומר, פניו חיוורות כסיד אך עיניו בווערות מסקרנות מדעית בלתי נשלטת. הוא אחז בטאבלט הנתונים שלו בשתי ידיו, מקליט כל שביב של מידע אקוסטי וסונאיתן שהמערכות קלטו.

"הקריאה האקוסטית שלו בלתי נתפסת," מלמל יוני, יותר לעצמו מאשר לשאר הגברים בחדר. "אין לו מנועים, אין פרופלורים. התנועה שלו חלקה לחלוטין, אורגנית. אני קולט פעימות בתדר נמוך מאוד... כמו פעימות לב, אבל איטיות ועמוקות כל כך שהן מרעידות את החיישנים הפיזיים שלנו. קפטן, הדבר הזה חי, והוא עתיק." ההחלטה של איתן לפנות ימינה התבררה כחסרת תועלת. העצם העצום שעל הסונאר תיקן את מסלולו בהתאמה מושלמת, ממשיך לסגור את המרחק אליהם. הוא לא פעל מתוך עיוורון; הוא צד אותם. "הוא משנה מסלול איתנו!" צעק תומר, והזיעה החלה לנטוף ממצחו. "מרחק סגירה... מאתיים מטרים... מאה וחמישים מטרים. הוא מגיע היישר מלמטה!"

"כיבוי אורות חיצוניים!" פקד איתן בחדות. "השתקה מלאה של מערכות לא חיוניות. דוד, תוריד את תפוקת הכורים למינימום ההכרחי לשמירה על לחץ. יוני, כבה את הסונאר הפעיל. נעבור להאזנה פסיבית בלבד. אנחנו חייבים להעלים את החתימה שלנו. עכשיו!"

בתוך שניות, הצוללת הוחשכה לחלוטין מבחוץ. כל הפנסי העוצמתיים שכבו, וה"לוויתן" הפכה לעוד צל שחור ואילם בתוך אוקיינוס של חושך. בתוך תא הפיקוד, נותרו רק אורות החירום האדומים והעמומים, צובעים את פניהם של ארבעת הגברים בצבע של דם. השקט שירד על הצוללת היה כה מוחלט, עד שניתן היה לשמוע את נשימותיהם הכבדות ואת הלמות ליבם. הם חיכו. חסרי אונים. כלואים בתוך קפסולת מתכת שעלולה להפוך לארון הקבורה שלהם בכל רגע.

הזמן נמתח כמו מסטיק. כל שנייה נדמתה כנצח. תומר בהה במסך ההאזנה הפסיבית, ממתין לתנודה הקטנה ביותר. דוד עמד דרוך ליד הכורים, מוכן להחזיר את הכוח בשבריר שנייה אם יידרש. איתן עמד זקוף, ידיו שלובות מאחורי גבו, פניו חתומות לחלוטין, משדרות ביטחון שקט לאנשיו למרות הסערה שהתחוללה בתוכו. ואז, הם הרגישו את זה.

זה לא היה רעש. זו הייתה ויברציה שעברה דרך המים, דרך מעטפת הטיטניום, היישר אל תוך עצמותיהם. הצוללת כולה רעדה רעד חרישי ועמוק, כאילו מישהו פרט על מיתר בס ענק ממש מתחתיהם. המים סביבם נדחפו בעוצמה, וה"לוויתן", ששקלה מאות טונות, נדחפה למעלה בכוח של כמה מטרים תוך שניות ספורות. תומר נאבק בסטיק כדי לשמור על איזון. "זרם מים חזק מלמטה! הוא עובר ממש מתחתנו! הלחץ ההידרודינמי שלו כמעט הופך אותנו!"

בדיוק באותו רגע, נשמע קול חריקה נורא, מתכתי ומצמרר, לאורך דופנה השמאלי של הצוללת. משהו עצום, קשה ומחוספס השתפשף נגד מעטפת הטיטניום. הקול היה מחריש אוזניים, כמו ציפורניים ענקיות הנגררות על לוח גיר. גופם של הגברים היטלטל הלוך ושוב בעוד הצוללת הזדעזעה מעוצמת המגע. דוד נאחז במעקה הבטיחות כדי לא ליפול, ויוני נפל על ברכיו, אוחז בחוזקה בשולחן הניווט.

"בקרת נזקים!" שאג איתן מעל הרעש. "דוד, סטטוס מעטפת!"

"המעטפת שלמה!" צעק דוד חזרה, עיניו רצות על פני מאות המדדים בלוח שלו. "אין פריצת לחץ! הלחץ הפנימי יציב. אבל איבדנו מספר חיישנים חיצוניים בצד שמאל, וכנראה שמצלמה מספר שלוש נמחצה לחלוטין. משהו שרט אותנו חזק מאוד, קפטן. אם זה היה פוגע בזווית ישירה יותר, היינו נבקעים כמו ביצה."

"הוא מתרחק," אמר תומר בנשימה כבדה, מבטו נעוץ במסך הסונאר הפסיבי. "הויברציות נחלשות. הוא ממשיך למעלה, לכיוון אזור הדמדומים. הוא עזב אותנו."

דממה כבדה שוב השתררה בצוללת. ארבעת הגברים הביטו זה בזה, מבינים עד כמה קרובים היו למוות ודאי. המעמקים לא היו רק ריקים וקרים; הם אוכלסו ביצורים שגימדו את הטכנולוגיה האנושית המתקדמת ביותר. איתן שבר את השתיקה. קולו היה רגוע, כאילו דבר לא קרה. "יוני, האם הצלחת לאסוף נתונים על החתימה

הביולוגית שלו בזמן המגע?"

יוני קם לאיטו, מסדיר את נשימתו ומיישר את משקפיו. הוא התבונן בטאבלט שלו, אצבעותיו רועדות קלות כשהקיש על המסך. "כן, קפטן. הקלטתי את החתימה התרמית והאקוסטית. לפי הנתונים, היצור הזה הוא בעל מסת גוף שקשה לתפוס. העור שלו פולט חום מזערי, מה שמצביע על מטבוליזם איטי מאוד. והיכוך ששמענו... נראה שהעור שלו עשוי מלוחיות שריון קשות כמו אבן, אולי כיטין מחוזק במינרלים מהקרקעית. זה לא דומה לשום דבר שמוכר למדע. אנחנו מתמודדים עם טורף-על של אזור החושך המוחלט."

"מעניין, מילמל איתן, מגרד את סנטרו הזיפי. "הוא סקרן, אבל לא אגרסיבי, אחרת הוא היה מפרק אותנו. אולי אנחנו לא נראים לו כמו טרף, אלא סתם גוש מתכת מוזר." הוא פנה אל תומר ודוד. "דוד, החזר כוח בהדרגה. תומר, בדוק היגוי ומערכות ניווט. אנחנו לא עוצרים כאן. היעד שלנו הוא קרקעית השקע, והתקרית הזו רק מוכיחה שיש לנו הרבה מה למצוא שם למטה."

הגברים הנהנו בהסכמה שקטה. הפחד היה נוכח, אך המשמעת והמקצוענות שלהם גברו עליו. מנועי ה"לוויתן" נייערו שוב לחיים בנהמה חרישית, ואורות הצד נדלקו, קורעים מחדש את מעטה החושך. הצוללת המשיכה את צלילתה הבלתי פוסקת מטה, אל תוך התהום הבלתי נגמרת, מותירה את המפלצת העתיקה מאחוריה, בעוד צוות הגברים הנחוש מכין את עצמו לבלתי נודע שממתין להם בקרקעית.

פרק 4: תחתית העולם

ה"לוויתן" המשיכה בצלילתה הארוכה והמתישה. המדדים הראו כבר שמונת אלפים מטרים, והלחץ החיצוני היה בלתי נתפס - למעלה משמונה מאות אטמוספרות. כל סנטימטר מרובע של מעטפת הטיטניום נשא עליו משקל של מכונית משא. קולות החריקה של המתכת הפכו לתופעת קבע, מלווים את הצוות כמו מקהלה מאיימת של רוחות רפאים. איתן, קפטן הצוללת, שמר על ארשת פנים קפואה, אך בתוכו פנימה הוא ידע שהם מותחים את גבולות ההנדסה האנושית עד לקצה.

"עוד אלפיים מטרים לקרקעית," דיווח תומר, עיניו אדומות מעייפות אך ממוקדות במסכים. "הטמפרטורה בחוץ עומדת על מעלה אחת צלזיוס. זרמי המעמקים כמעט אפסיים כאן. אנחנו שוקעים בתוך דממה מוחלטת."

דוד המהנדס בדק שוב ושוב את שסתומי חזרת הלחץ. "הכורים יציבים, איתן. מערכות החימום הפנימיות עובדות בתפוקה של שבעים אחוז כדי למנוע מאיתנו לקפוא. אם המעטפת תחזיק, המכוונת יחזיקו."

יוני הביולוג לא אמר מילה. הוא היה מרוכז בנייתוח הנתונים מהמפגש הקודם עם היצור הענק. הוא ניסה להצליב את החתימה האקוסטית שלו עם כל מאגר מידע קיים, אך ללא הועיל. המעמקים הללו היו ארץ לא נודעת, והם היו הפולשים.

ככל שהעמיקו, כך המים הפכו צלולים יותר, נטולי פלנקטון או חלקיקים מרחפים שאפיינו את השכבות העליונות. אורות הצוללת חתכו דרך החושך כמו סכיני לייזר, מאירים למרחק רב יותר. בעומק תשעת אלפים וחמש מאות מטרים, הסונאר החל להראות החזרים מוצקים מלמטה.

"קלטתי קרקעית," אמר תומר, קולו רועד קלות מהתרגשות. "מרחק חמש מאות מטרים. אני מתחיל להאט את קצב השקיעה ולייצב את הצוללת."

איתן נעמד. "כולם לעמדות נחיתה. דוד, תכין את מערכות הציפה המשתנה. תומר, אני רוצה נחיתה רכה כמו נוצה. אנחנו לא יודעים מה הרכב הקרקע למטה, ואני לא רוצה לשקוע בתוך בוץ טובעני בגובה של מאה מטרים."

"מובן, קפטן," הגיב תומר. הוא משך את מצערת השקיעה לאחור והפעיל את מנועי הכיוון האנכיים. ה"לוויתן" האטה את נפילתה, מרחפת באיטיות מטה.

האורות החזקים של הצוללת האירו לבסוף את קרקעית שקע מריאנה. המראה היה עוצר נשימה בזרותו. לא היה שם חול או סלעים רגילים; הקרקע הייתה מכוסה בשכבה עבה של משקע בהיר, כמעט לבן, שהורכב משרידים מיקרוסקופיים של מיליארדי יצורים זעירים ששקעו במשך מיליוני שנים. מדי פעם בצבצו מתוך המשקע סלעים כהים ומשוננים, עדות לפעילות געשית עתיקה.

"מגע עם הקרקעית בעוד עשר שניות," ספר תומר. "תשע... שמונה... מפעיל רחפות."

הצוללת נעצרה בריחוף קל מטרים ספורים מעל הקרקעית הלבנה. ענן דק של אבק מיקרוסקופי התרומם סביבם, מואר באורות הפנסים כמו שלג הפוך. הם הגיעו. עשרת אלפים ותשעים מטרים מתחת לפני הים. המקום העמוק ביותר בכדור הארץ. ארבעה גברים בתוך קופסת מתכת, מוקפים בלחץ אדיר ובחושך נצחי.

"נחיתה הושלמה," הכריז תומר ושחרר אנחת רווחה ארוכה שניכרה היטב בכל חלל תא הפיקוד. "איתן, אנחנו

יצויים. הזרמים אפסיים. אנחנו יכולים לשמור על המיקום הזה ללא מאמץ מיוחד של המנועים." איתן הרשה לעצמו חיוך קטן, נדיר מאוד עבורו. "עבודה מצוינת, גברים. עשינו את זה. הגענו לנקודת האפס." הוא פנה אל יוני. "יוני, הבמה שלך. תתחיל להפעיל את ציוד הדגימה. דוד, אני רוצה סריקה היקפית של המעטפת כדי לוודא שלא חטפנו נזק קריטי בדרך למטה, במיוחד מהמפגש ההוא."

"מיד, קפטן", אמר דוד וניגש למסוף הבדיקה.

יוני כבר רכן מעל הקונסולה שלו, שולט בזרועות הרובוטיות החיצוניות של ה"לוויתן". שתי זרועות טיטניום ארוכות נשלפו מחזית הצוללת, מצוידות בכפות איסוף, מזרקי דגימה ומצלמות מאקרו. "אני לוקח דגימות מהמשקע", אמר יוני, תנועותיו מדויקות על המסך. "זה מדהים... המשקע הזה עשוי משלדים צורניים. אבל יש כאן גם משהו אחר. הריכוז של מינרלים כבדים גבוה מאוד. זה יכול להצביע על נביעה הידרותרמית באזור."

הם עבדו בשקט במשך שעות, אוספים נתונים, מצלמים וסורקים את הסביבה הקרובה. התחושה הייתה של בידוד מוחלט, כמו אסטרונאוטים על כוכב לכת זר. הקרקעית הייתה שוממת למראה, אך יוני ידע שהחיים כאן מסתתרים בתוך המשקע, חיידיקים ואורגניזמים זעירים שמתקיימים מכימיקלים במקום מאור השמש.

לפתע, הסונאר של תומר השמיע צפצוף קצר וחד.

"קפטן, יש לי משהו על הסונאר לטווח ארוך", אמר תומר, מצמצם את עיניו מול המסך. "כיוון צפון-מערב, מרחק של שלושה קילומטרים מאיתנו. זו חתימה תרמית חזקה מאוד, וזה לא זז. זה לא יצור חי."

"נביעה הידרותרמית?" שאל איתן.

"כנראה", ענה תומר. "אבל הגודל של החתימה... זה לא עשן שחור רגיל. זו טמפרטורה עצומה שבוקעת משטח גדול מאוד. זה נראה כמו שדה שלם של ארובות פעילות."

איתן שילב את ידיו. "זו בדיוק הסיבה שהגענו לכאן. תומר, תכין מסלול ניווט בגובה נמוך. אנחנו הולכים לבדוק את זה מקרוב. דוד, תוודא שמערכות הקירור שלנו מוכנות להתמודד עם מים בטמפרטורה של ארבע מאות מעלות צלזיוס במידה ונתקרב מדי."

ה"לוויתן" ניתקה שוב מהקרקעית והחלה לגלוש באיטיות אל עבר המטרה, אל תוך האפלה, לקראת התגלית שעמדה לשנות את כל מה שידעו.

פרק 5: יער הארובות

ההתקדמות אל עבר החתימה התרמית הייתה איטית ומחושבת. תומר ניווט את ה"לוויתן" במרחק של עשרה מטרים בלבד מעל קרקעית המשקע הלבן, נעזר בפנסים הקדמיים שחתכו את המים השחורים. ככל שהתקרב, הטמפרטורה מחוץ לצוללת החלה לטפס בחדות. מדחום המים החיצוניים, שעד כה הראה מעלה אחת בלבד, טיפס במהירות לחמש, עשר, ועשרים מעלות.

"המים מתחממים מהר", דיווח דוד, קולו משדר דריכות מקצועית. עיניו לא משו מלוחות הבקרה של מערכות הקירור. "מערכות הקירור החיצוניות מפצות על החום, אבל אנחנו נכנסים לתוך זרם תרמי משמעותי. אני ממליץ לא לעבור את קו החמישים מעלות חיצוניות כדי לא לאמץ את המשאבות יותר מדי."

"רות, דוד", הגיב איתן. "תומר, תוריד מהירות לחצי קשר. אנחנו רוצים לראות לאן אנחנו נכנסים לפני שנמצא את עצמנו מבושלים בתוך קופסת השימורים הזו."

המים סביבם החלו לאבד מן הצלילות שלהם. עננים של חלקיקים שחורים וזהובים החלו להופיע מול הפנסים, מתערבלים בזרמים החמים שעלו מן הקרקעית. זה היה "עשן שחור" - מינרלים עשירים בגופרית, ברזל ונחושת, שנפלטו מהבטן הלוהטת של כדור הארץ והתגבשו מיד במגע עם המים הקרים.

ואז, מתוך הערפל המינרלי, הם הופיעו.

זה היה מראה לקוח מעולם אחר. יער עצום של ארובות אבן כהות התנשא מתוך הקרקעית, חלקן הגיעו לגובה של שלושים מטרים ויותר. הארובות היו פעורות פיות שחורים, שמהם פרצו סילונים אדירים של מים רותחים ושחורים כפחם, שיצרו את העננים הסמיכים סביבם. המראה היה גיהנומי ומרהיב כאחד.

אך מה שהדהים את צוות הגברים יותר מכל לא היה המבנה הגיאולוגי עצמו, אלא החיים שרחשו סביבו. במקום שבו לא היה אמור להיות דבר מלבד מוות ולחץ, שגשגה מערכת אקולוגית שלמה, חייזרית ופראית.

יוני, הביולוג, עמד מרותק לחלון התצפית, מקליט את המראה במצלמות ברזולוציה גבוהה. "קפטן, אתה רואה את זה? תסתכלו על הארובות האלה!" קולו רעד מהתרגשות עצומה.

בסיס הארובות היה מכוסה לחלוטין במרבדים ענקיים של תולעי צינור אדומות-לבנות, אורכן הגיע למטר ויותר. הן

התנדנדו בזרמים החמים כמו שדה חיטה ביזאיתן. סביבן זחלו סרטני ענק עיוורים וחסרי צבע, ודגים שטוחים ומזרזים שחו בין זרמי המים הרותחים, ניזונים מהבקטריות שכיסו כל סנטימטר פנוי של סלע.

"זו מערכת המבוססת על כימוסינתזה מוחלטת," המשיך יוני, "אצבעותי מתקתקות על הטאבלט במהירות מסחררת. הם לא צריכים שמש. הבקטריות ממירות את המינרלים הרעילים מהארובות לאנרגיה, וכל שאר היצורים ניזונים מהן. זו כנראה מושבת הנביעות ההידרותרמיות הגדולה והצפופה ביותר שנראתה אי פעם."

"הם חיים על רעל נקי," מילמל תומר, מביט בהשתאות על הסרטנים שטיפסו על הסלעים הלוהטים. "תראו את הגודל שלהם. זה פשוט לא הגיוני."

"החיים מוצאים דרך, תומר," אמר איתן, כשהוא מתקרב אל יוני כדי להביט מבעד לחלון. "גם בגיהנום. דוד, מה מצב הטמפרטורות?"

"אנחנו עומדים על ארבעים מעלות סביב המעטפת," ענה דוד. "אם נתקרב אל אחת הארובות עצמן, אנחנו נחצה את מאתיים המעלות תוך שניות. אנחנו צריכים לשמור על מרחק בטיחות של לפחות חמישה עשר מטרים מהנביעות הפעילות."

"מובן," אמר איתן. "יוני, אנחנו לא יכולים להתקרב עם הצוללת. נצטרך להשתמש בזרועות וברובר הזעיר. תכין את הרובר לשחרור. אני רוצה דגימות של התולעים, של המים מהנביעה, ואם אפשר – לתפוס את אחד הסרטנים האלה."

"הרובר מוכן, קפטן," אמר יוני וניגש לקונסולת השליטה.

דלת קטנה בתחתית ה"לוויתן" נפתחה, ומתוכה הגיח רכב רובוטי זעיר ועמיד במיוחד, מחובר לצוללת בכבל נתונים דק. יוני שלט בו במיומנות, מנווט אותו מטה אל עבר בסיס הארובה הקרובה ביותר. מצלמת הרובר שידרה תמונות תקריב מדהימות של התולעים האדומות והסרטנים העיוורים שרחשו סביב.

"אני מתקרב לאיסוף," אמר יוני, כשזרוע הרובר הקטנה נשלחה לפנים וחתכה חתיכה מאחת מתולעי הצינור, מכניסה אותה לתוך תא דגימה אטום. "קיבלתי את זה. עכשיו אני אנסה לקחת מים קרובים לנביעה."

הוא קירב את הרובר אל אחד הפתחים המשניים בארובה, ממנו פרץ זרם מים אפורים וחמים. לפתע, תומר זינק ממקומו.

"קפטן! קריאה סונאיתת מאחורינו!" צעק תומר, והצביע על המסך שלו. "זה גדול. וזה זז מהר. ממש מהר." איתן הסתובב במהירות. "אותה חתימה מהמפגש הקודם?"

"לא," אמר תומר, ופניו הלבינו. "זו חתימה שונה. הרבה יותר אגרסיבית. ויש שם יותר מאחד. יש שם שלושה מהם, והם סוגרים עלינו משלושה כיוונים שונים. הם עקבו אחרינו לתוך היער."

"יוני, עזוב את הרובר! נתק כבל עכשיו!" פקד איתן בקול רעם. "דוד, כוח מלא למנועים! תומר, תעיף אותנו מכאן, למעלה והחוצה!"

אבל לפני שיוני הספיק ללחוץ על כפתור הניתוק, המים סביב ה"לוויתן" רתחו בסערה אלימה, וצל ענק ועמוק הגיח מתוך העשן השחור של הארובות, עט על הצוללת במהירות של טורף מיומן.

פרק 6: מארב בעשן השחור

המכה הראשונה הגיעה בעוצמה שלא תתואר. זה לא היה רק חיכוך או שפשוף מקרי כמו במפגש הקודם; זו הייתה חבטה קינטית אדירה שנועדה לרסק, לפצוע ולשתק. ה"לוויתן", למרות משקלה העצום והשריון הכבד שלה, הוטחה הצידה כאילו הייתה צעצוע אמבטיה בידיו של ילד זועם. בתוך תא הפיקוד, נזרקו ארבעת הגברים ממקומותיהם. תומר, שהיה רתום לכיסא הטייס בחגורות בטיחות מרובעות, הרגיש את הרצועות נחתכות אל תוך כתפיו כשגופו טולטל באלימות קדימה ואחורה. יוני, שלא הספיק לחזור לכיסאו במעבדה, הועף באוויר והתרסק אל קיר המתכת הקר, כתפו סופגת את רוב עוצמת הפגיעה בקול חבטה עמום.

"אזעקת התנגשות! אזעקת התנגשות!" קולו הממוחשב והקר של מערכת ההתרעה המרכזית פילח את האוויר, מלווה בהבהוב פעימות של אור אדום וצורב עיניים. צופרי החירום החרישו אוזניים, מתערבלים עם רעש החריקה הנורא של מעטפת הטיטניום החיצונית שנאבקה בלחץ של למעלה מאלף אטמוספירות.

קפטן איתן נאחז במעקה הפיקוד המרכזי, שרירי זרועותיו משורגים ממאמץ, פניו קפואות בריכוז מוחלט. הוא לא איפשר לכאב או לפחד לחדור את חומת המקצועיות שלו. "דוד! דווח נזקים מיד! תומר, תייצב את הצוללת, אנחנו מסתחררים לתוך שדה הארובות!"

דוד, המהנדס הראשי, דימם מחתך עמוק במצחו, זכר למפגש אקראי עם פינת מסוף הבקרה שלו, אך ידיו העבות

נעו על המקלדות במהירות מסחררת, עוקפות מערכות שניזוקו ופותחות שסתומים בלחיצות עיוורות של אדם המכיר כל בורג בספינתו. "קפטן, ספגנו מכה ישירה במיכל הציפה הימני האחורי! המעטפת הפנימית מחזיקה, אבל המעטפת ההידרודינמית החיצונית ספגה עיקום משמעותי. איבדנו שמונה עשר אחוז מכושר הציפה שלנו בצד ימין. אנחנו מקבלים התראות על נזילת שמן הידראולי מאחד ממנועי ההכונה."

"תנעל את השסתומים ההידראוליים למנוע הפגוע," פקד איתן בקול רעם, מנסה להתגבר על שאון האזעקות. "תעביר את השליטה למנועי הגיבוי החשמליים. אנחנו לא יכולים להרשות לעצנו לאבד יכולת תמרון בתוך היער הזה."

תומר נאבק בג'ויסטיק, משתמש בכל כוחו הפיזי כדי ליישר את ה"לוויתן". המים מחוץ לחלונות היו תערובת כאוטית של עשן שחור, זרמים רותחים ואבק משקעים לבן שהתרומם מקרקעית האוקיינוס. הראות ירדה לאפס. "אני לא מצליח לייצב אותנו לחלוטין, קפטן!" צעק תומר, שרירי הלסת שלו מתוחים עד כאב. "הזרמים החמים מהארובות זורקים אותנו לכל כיוון, והמשקל העודף בצד ימין מושך אותנו למטה. אני זקוק ליותר כוח במנועי ההרמה האנכיים!"

"דוד, תן לו כל מה שיש לכורים להציע. תעקוף את מגבילי הבטיחות," הורה איתן ללא היסוס. הוא ידע שהפעלת הכורים מעבר לקו האדום עלולה להוביל להתכה, אבל אם הם יתרסקו אל תוך אחת מהארובות התרמיות הרותחות, הם יתבשלו חיים הרבה לפני שהקרינה תהרוג אותם.

"עוקף מגבילים," אישר דוד בנהימה. "תומר, יש לך כוח מלא, אבל תשתמש בו בזהירות, אתה שורף את הסלילים."

לפתע, החושך הסמיך מחוץ לחלון הימני נקרע. מתוך ענן של מים שחורים ורותחים הגיח ראש עצום ומפלצתי. יוני, שהצליח לגרור את עצמו בחזרה לעמדת התצפית כשהוא אחוז בכתפו הפגועה, בהה ביצור באימה מרותקת. לא היה מדובר באותו טורף שפגשו קודם לכן. היצור הזה היה שונה, מותאם באופן ספציפי לסביבה הגעשית הקיצונית של שדה הארובות. גופו היה ארוך וגמיש, מזכיר צלופח מורנה ענק, אך הוא היה מכוסה בלוחיות שריון עבותות ומחוספסות, בצבע שחור-פחם, שנראו כאילו נוצרו מאבן בזלת בעצמן. לא היו לו עיניים כלל, עדות לאבולוציה בחושך מוחלט, אך במקומן היו פזורות על ראשו עשרות גומות חישה שרטטו ללא הרף, קולטות את השינויים הזעירים ביותר בטמפרטורה ובלחץ המים. פיו נפתח, חושף שורות כפולות של שיניים משוננות וארוכות, והוא הסתער מחדש לעבר ה"לוויתן".

"הוא בא שוב! צד ימין!" צעק יוני. "קפטן, אין לו עיניים, הוא מזהה אותנו לפי החום של הכורים ולפי הרטט של המנועים! אנחנו מטרת אימון בשבילו!"

"תומר, חמישים מעלות שמאלה, תוריד את האף ותן מכת כוח קדימה!" פקד איתן, מוחו מחשב זוויות ווקטורים במהירות של שבריר שנייה.

ה"לוויתן" זינקה קדימה ובזווית חדה למטה, חומקת במילימטרים ספורים ממלתעותיו העצומות של טורף המעמקים. מלתעות היצור נטרקו על ריק, וההדף של תנועתו יצר מערבולת חזקה שטלטלה שוב את הצוללת. אך התמרון של תומר הביא אותם לסכנה חדשה. בתוך המים העכורים, הופיעה לפתע מולם חומה שחורה ומוצקה - ארובה הידרותרמית עצומה, רחבה כמו בניין דירות, שפלטה מים בטמפרטורה של ארבע מאות מעלות צלזיוס ממאות סדקים קטנים.

"מכשול בחזית!" שאג תומר, מושך את הסטיק לאחור בכל כוחו ודוחף את דוושת הרברס עד לרצפה. המנועים הקדמיים זעקו במחאה, מדחפיהם נאבקים לדחוף מסת מים אדירה קדימה כדי לבלום את דהירת הצוללת. מד הטמפרטורה החיצוני זינק בבת אחת למאה וחמישים מעלות צלזיוס, ואז למאתיים. הצבע החיצוני של ה"לוויתן" החל להעלות בועות ולהתקלף.

דוד נאבק עם המערכות. "הטמפרטורה החיצונית קריטית! מערכות הקירור מגיעות לסף קריסה! אם לא נתרחק מהארובה הזו תוך שלושים שניות, המים החמים יאפו את כל החיווט החיצוני שלנו ונאבד שליטה לחלוטין!"

איתן בחן את מסך הסונאר הטקטי. הוא ראה את החתימות של שלושת היצורים. הם סגרו עליהם במבנה מתואם, חוסמים את נתיבי המילוט שלהם ומנסים לדחוק אותם בכוח אל עבר הארובה הרותחת. זה היה ציד מאורגן. מפלצות חסרות עיניים, בעלות אינטליגנציה חייתית ואכזרית, שניצלו את הסביבה הטבעית והקטלנית שלהן כדי לבשל את טרפן בתוך קופסת השימורים שלו.

"הם רוצים לדחוק אותנו לאש," אמר איתן בקור רוח מקפיא דם. "הם חכמים. אבל גם אנחנו. תומר, אל תבלום לחלוטין. תן להם לחשוב שאנחנו מתרסקים אל תוך הארובה. ברגע האחרון, אני רוצה שתפעיל את סילוני הצד השמאליים בעוצמה מקסימלית ותחליק אותנו לאורך הדופן של הארובה. יוני, תכין את תותח ההדף האקוסטי. אנחנו עומדים לצלות להם את החיישנים."

תותח ההדף האקוסטי היה מערכת הגנה ניסיונית שהותקנה ב"לוויתן", שנועדה ליצור גל קול מרוכז ועוצמתי במיוחד כדי להדוף סלעים נופלים או לשבש מערכות סונאר עוינות. מעולם לא נוסה על יצורים חיים. "תותח אקוסטי טעון, קפטן, דיווח יוני, אצבעו רועדת מעל כפתור ההפעלה. "אבל במרחק כזה מהארובה, ההדף החוזר עלול לפגוע במעטפת שלנו."

"זו הברירה היחידה שלנו, ענה איתן. "תומר, עכשיו!" הצוללת הייתה במרחק של עשרה מטרים בלבד מהארובה הרוחתת. תומר הפעיל את סילוני הצד. ה"לוויתן" נטתה על צידה בחדות והחלה להחליק במקביל לקיר הסלע העצום, חומקת בנס מפתחי הפליטה הראשיים. באותו רגע, שלושת הטורפים זינקו קדימה אל המקום שבו הצוללת הייתה אמורה להיות, מוכנים לנעוץ את שיניהם במתכת הלוהטת. "יוני, אש!" שאג איתן.

יוני לחץ על הכפתור. הצוללת כולה רטטה מעוצמת פריקת האנרגיה. גל הדף של תדר נמוך ועוצמתי במיוחד נורה מחרטום הצוללת אל עבר המים שמאחוריהם. הפגיעה ביצורים בעלי החישה העדינה הייתה הרסנית. מערכות הניווט העצביות שלהם, המבוססות על קריאת תנודות עדינות במים, ספגו עומס יתר פתאומי ומכאיב. המים התמלאו בפרפורים אלימים של גופות אדירים שאיבדו כיוון. אחד היצורים, מסונוור ומבולבל, המשיך בזינוקו והוטח בעוצמה רבה אל פתח פליטה פעיל של הארובה. סילון מים רותחים בטמפרטורה של למעלה מארבע מאות מעלות עטף אותו, והוא נעלם בתוך ענן העשן השחור. "פגענו בהם! הם מאבדים כיוון!" קרא יוני.

"זה לא יחזיק אותם להרבה זמן," אמר דוד, עובד בקדחתנות על שסתומי הקירור שניסו להתאושש מהחום. "הם יתאוששו, או שהקול ימשוך לכאן עוד מהם. אנחנו חייבים לעוף מפה." "מסכים," אמר איתן. "תומר, נתב כוח למנועים הראשיים. אנחנו יוצאים משדה הארובות ומתחילים לטפס לגובה בטוח, הרחק מהאזור הגיאותרמי. אנחנו צריכים להעריך את הנזק ולחשב מסלול חדש." ה"לוויתן" פילחה את המים השחורים, מותירה את יער הארובות הרוחת מאחוריה, בעוד צוות הגברים נושם לרווחה, מודע היטב לעובדה שהם ניצלו בעור שיניהם, ושהמעמקים הללו אינם סולחים על טעויות.

פרק 7: הערכת נזקים

השקט חזר ל"לוויתן", אך זה לא היה השקט השליו של תחילת הצלילה. זה היה שקט מתוח, טעון באדרנלין ובריח של פלסטיק חרוך שנישא באוויר הדחוס. הצוללת העצומה ריחפה כעת בעומק של תשעת אלפים מטרים, הרחק מעל שדה הארובות הרוחת, במים קרים וחשוכים שהרגישו פתאום כמעט כמו חוף מבטחים. קפטן איתן התיר את חגורות הבטיחות שלו ונעמד, בוחן את אנשיו. כולם היו חבולים, אך בחיים. "דוח מצב, כולם," קולו היה ענייני, חותך את הדממה. "אנחנו צריכים לדעת איפה אנחנו עומדים לפני שנעשה צעד נוסף." דוד התנשף בכבדות, מנגב את הדם ממצחו בחתיכת בד גסה ששלף מכיס סרבל העבודה שלו. הוא רכן אל לוח הבקרה, אצבעותיו מרפרפות על המקלדת. "המעטפת הראשית שלמה, קפטן. זה הנס הגדול שלנו. אבל ספגנו נזק רציני למערכות החיצוניות. מיכל הציפה הימני האחורי יצא מכלל שימוש לחלוטין. אנחנו יכולים לפצות על זה עם המיכלים הקדמיים, אבל זה ידרוש מתומר מאמץ היגוי מתמיד. איבדנו שתי מצלמות, וחיישי הטמפרטורה בצד ימין שרופים. אבל הכי גרוע..." דוד השתתק לרגע, בולע את רוקו. "מערכת הקירור הראשית של כור מספר שתיים ספגה מכת חום כשהיינו קרובים לארובה. משאבת הסחרור מקרטעת. אם נפעיל אותו בעוצמה מלאה, הוא עלול להתחמם יתר על המידה תוך דקות."

איתן כיווץ את גבותיו. "משמעות?" "משמעות היא שאנחנו עובדים על שישים אחוז כוח," הסביר דוד ביובש. "מספיק כדי לשרוד, מספיק כדי לחזור לאט לאט למעלה. אבל כל תמרון חריף, או ניסיון לברוח שוב ממשוה מהיר – יגרום לכור לקרוס. ואם כור מספר שתיים קורס, מספר אחת לא יוכל להחזיק גם את מערכות תמיכת החיים וגם את המנועים הראשיים לבדו בלחץ של העומק הזה."

"הבנתי," אמר איתן. פניו נותרו חתומות, אך עיניו חשפו את חומרת המצב. "תומר, מה מצב הניווט?" תומר שפשף את כתפיו הכואבות מהחגורות. "ההיגוי קשה, קפטן. הצוללת נוטה ימינה ואחורה. אני משתמש במנועי הגיבוי החשמליים כדי לשמור אותנו מאוזנים, אבל זה אוכל סוללות. הסונאר לטווח ארוך עובד, והשטח נקי כרגע. אנחנו מבודדים."

יוני, הביולוג, צלע חזרה אל עמדת המעבדה שלו. כתפו השמאלית הייתה שמוטה מעט, אך ידיו כבר פעלו על הטאבלט. "קפטן, אני מנתח את נתוני המגע מהתותח האקוסטי. הפגיעה שלנו בטורפים הייתה יעילה, אבל זמנית. יצורים בסביבה כזו מתאוששים מהר. בנוסף, רמת הרעש שיצרנו כנראה נשמעה ברדיוס של עשרות קילומטרים. אנחנו פיתיון רועש מאוד כרגע."

"אז אנחנו לא יכולים להישאר כאן, פסק איתן. הוא ניגש אל מפת העומקים התלת-ממדית שהוקרנה במרכז תא הפיקוד. "המשימה שלנו הייתה לאסוף נתונים ולמצוא מקורות גיאותרמיים. עשינו את זה. יוני, השגת את הדגימות מהרובר לפני שניתקנו?"

"כן, אמר יוני, מחווה לעבר תא איסוף קטן ומאובטח. "יש לנו דגימות של התולעים ושל המים מהנביעה. הנתונים האלה שווים את משקלם בזהב. מבחינה מדעית, המשימה היא הצלחה חסרת תקדים."

"אז אנחנו מקפלים ציוד, איתן קיבל את ההחלטה. אין מקום לרגש או לאגו בעומק כזה. הישרדות הצוות קודמת לכל. "דוד, תכין את המערכות לעלייה איטית. אנחנו נעלה בקצב מינימלי כדי לא להעמיס על כור מספר שתיים. תומר, תכנן מסלול שמנצל זרמים עולים, אם יש כאלה, כדי לחסוך באנרגיה. אנחנו חוזרים הביתה."

החלטתו של איתן הביאה עימה תחושת הקלה מסוימת, אך גם מתח חדש. העלייה פנימה מעומק של כמעט עשרת אלפים מטרים הייתה אמורה לקחת שעות ארוכות בתנאים רגילים. עם צוללת פגועה וכוח מנועים מוגבל, המסע הזה עלול לקחת יום שלם. יום שלם שבו הם תלויים לחלוטין במכונות הפצועות שלהם, וחשופים לכל סכנה שאורבת באפלה.

דוד החל בסדרת פעולות מורכבת להזרמת אוויר דחוס אל מיכלי הציפה הקדמיים, מנסה לפצות על המשקל העודף מאחור. הצוללת נאנחה בקול מתכתי ארוך, ואט אט, החלה האף שלה להתרומם.

"זווית עלייה חיובית, הכריז תומר, עיניו נעוצות במד הגובה החיצוני. "אנחנו מטפסים. מטר אחד בשנייה. זה איטי, קפטן, איטי מאוד."

"זה מה יש, נהם דוד מעמדת ההנדסה. "אני מרגיש את משאבת הקירור של כור שתיים רועדת אפילו בעומס הזה. אנחנו לא יכולים לדחוף חזק יותר."

איתן עמד זקוף, משלב את ידיו מאחורי גבו. "משמעת אש, רבותי. אנחנו עוברים למצב חיסכון מקסימלי. לכבות כל תאורה לא הכרחית, להוריד חימום פנימי בעשר מעלות, ולהשבית כל מחשב או חיישן שלא קריטי לניווט ולתמיכת חיים. אנחנו הולכים להפוך לרוח רפאים שחטה למעלה."

הצוללת הוחשכה כמעט לחלוטין. רק האורות החיוורים של מסכי הניווט ומדדי הלחץ האירו את פניהם של ארבעת הגברים. הקור החל לזחול פנימה דרך מעטפת הטיטניום, מחלחל לעצמותיהם. המסע האיטי והמייסר אל פני השטח החל, בעודם מקווים שהמעמקים ישחררו אותם מאחיזתם. אך האוקיינוס מעולם לא מיהר לשחרר את קורבנותיו, והדרך למעלה הייתה רצופה בסכנות אילמות.

פרק 8: עלוקות הברזל

השעות נמרחו כזפת קרה. ה"לוויתן" טיפסה בעקשנות איטית, חוצה את קו השמונת אלפים מטרים. הטמפרטורה בתוך תא הפיקוד צנחה לסביבות שמונה מעלות, והגברים עטו על עצמם את מעילי החורף העבים שלהם מעל לסרבלי העבודה. השקט החשמלי הופר רק על ידי נשימותיהם הכבדות והקול הארוך של משאבת הקירור בכור מספר שתיים, שנשמע כמו לב פועם של אדם גוסס – פעימה, השתהות, פעימה רועדת.

תומר נשען על מסעד כיסאו, מעסה את עיניו הדולבות. ההיגוי דרש ממנו ריכוז עילאי. הצוללת הייתה לא מאוזנת בעליל, נטולת חסד הידרודינמי, וכל זרם מים מקרי סטה אותה ממסלולה. "אנחנו שומרים על קצב טיפוס יציב," דיווח בקול חלש. "אבל כמות האנרגיה שאנחנו שורפים על ייצוב מתחילה להדאיג. הסוללות של מנועי העזר נחלשות."

"אני רואה את זה, ענה דוד, עטוף במעיל גדול כדוב, רוכן מעל המסכים במבט עגום. "אני מנתב מדי פעם טפטופים של כוח מהכורים לסוללות, אבל זה מגדיל את העומס על המשאבה. אנחנו משחקים פה רולטה רוסית עם מערכת הקירור."

איתן, שעמד ליד מפת הניווט המוחשכת, לא הראה סימני עייפות. גופו היה מתוח כקפיץ, חושיו דרוכים. הוא ידע שהשעות הקרובות יהיו המבחן האמיתי של הצוות שלו. "אנחנו נחזיק מעמד, דוד. רק תשמור על הכור הזה חי." יוני ישב בעמדת המעבדה, לוגם קפה קר מתרמוס נירוסטה. למרות המצב, מוחו המדעי לא הפסיק לעבוד. הוא חזר ובחן את ההקלטות של התותח האקוסטי. לפתע, הוא שמ לב לפרט מוזר בנתוני הזרם ההיקפי של המעטפת.

"קפטן", קרא יוני, קולו החד שבר את המונוטוניות. "אני מקבל קריאות חריגות ממערכת הניטור החיצונית של הלחץ. זה קורה בעיקר בצד ימין, באזור שבו המעטפת התעקמה מהפגיעה של היצור."
איתן התקרב אליו מיד. "איזה סוג של קריאות? דליפה?"
"לא, הלחץ הפנימי מחזיק", ענה יוני, אצבעותיו נעות על הטאבלט בחיפוש אחר תדרים. "זה לא ירידת לחץ. זה... שינוי במסה. כאילו הצוללת שלנו הופכת לכבדה יותר באזור הזה. והקריאה לא סטטית, היא משתנה. משהו נצמד אלינו."
תומר ודוד החליפו מבטים מודאגים. דוד ניגש מיד אל מערכת מצלמות החוץ שנותרו שלמות. הוא הפעיל את מצלמה מספר ארבע, שהייתה מכוונת אל ירכתי צד ימין. בחושך המוחלט, הוא הדליק את תאורת האינפרא-אדום המינימלית של המצלמה.
התמונה שהופיעה על המסך הקטן גרמה לדמו של דוד לקפוא.
לאורך השקע והעיקום במעטפת הטיטניום, באזור שבו הצבע התקלף וחשף את המתכת הגולמית, היו צמודים עשרות, אולי מאות, גושים שחורים ורוחשים. הם נראו כמו עלוקות עצומות, כל אחת באורך של כחצי מטר, בעלות גוף שריוני ומחוספס ופה מעגלי עצום שנצמד למתכת כמו פומפה של ואקום.
"מה לכל הרוחות..." לחש דוד באימה.
יוני נדחק אליו, מביט במסך בעיניים פעורות. "אלה... אלה לא יצורים מוכרים. הם דומים למיקסינות או לצמדאים (Lampreys) של המעמקים, אבל הם... תראו מה הם עושים!"
המצלמה תקריבה אל אחת ה"עלוקות". מתוך פיה המעגלי בקעו שורות של שיניים מתכתיות להחריד, והן התחפרו וגירדו את הטיטניום החשוף. נראה היה שהן מפרישות חומצה או אנזים כלשהו שממיס את המתכת, בזמן שהן ניזונות מהמינרלים או פשוט מנסות לחדור את השריון.
"הן אוכלות לנו את המעטפת", קבע תומר בקול קודר. "זה מסביר את תוספת המשקל והפרעות הלחץ."
"הן כנראה נמשכו לחום של הצוללת, או לשדה האלקטרומגנטי שנוצר באזור הפגוע כשהמתכת נחשפה", הסביר יוני בקדחתנות. "בסביבה כזו דלת משאבים, גוש עצום של מתכת חמה הוא ארוחת מלכים עבור יצורים שניזונים מכימיה ומינרלים."
איתן לא בזבז זמן על פליאה ביולוגית. "כמה זמן ייקח להן לחדור את העובי של הטיטניום?"
"המעטפת שם בעובי של עשרה סנטימטרים", אמר דוד, מריץ חישובים מהירים. "בדרך כלל זה היה לוקח חודשים. אבל הן מרוכזות בדיוק בנקודת הכשל, איפה שהמתכת כבר התעקמה ונחלשה. והן מפרישות משהו שמאכל את זה. אם אני מסתכל על קצב הקורוזיה המקומי... יש לנו אולי שלוש או ארבע שעות לפני שהן יוצרות סדק מיקרוסקופי. בלחץ של שמונה אלפים מטרים, סדק מיקרוסקופי שווה למוות מידי של כולנו."
"איך מורידים אותן?" שאל תומר, ידיו קפוצות לאגרופים. "אי אפשר לצאת החוצה בעומק כזה."
"הזרועות הרובוטיות?" הציע יוני.
"לא מגיעות לזווית הזו", שלל דוד מיד. "הן מכוונות קדימה ולמטה. העלוקות האלה ממוקמות באחוריים העליונים, בנקודה מתה של כל היצור החיצוני שלנו."
איתן שילב את ידיו, מוחו פועל כמכונה משומנת, מבודד את הבעיה ומחפש לה פתרון. "הן נמשכות לחום ולאלקטרומגנטיות. יוני, התותח האקוסטי פגע במפלצות הגדולות. האם הדף קול יכול לשחרר אותן?"
"אולי", ענה יוני בהיסוס. "הן חסרות עיניים לחלוטין, הן כנראה רגישות מאוד לויברציות. אבל התותח מכוון קדימה. אי אפשר לירות אחורה."
"דוד", איתן פנה אל המהנדס הראשי. "יש לנו דרך להעביר זרם חשמלי בעוצמה גבוהה ישירות למעטפת החיצונית? לחשמל אותן דרך הטיטניום?"
דוד עצר את נשימתו לרגע, מביט במערכות החשמל הסבוכות שעל המסך. "בעיקרון? המעטפת מבודדת. אבל... אם אני משתמש בכבל ההארקה הראשי של המנועים ומקצר אותו בכוונה מול גוף הלחץ הפנימי, אני יכול ליצור מכת מתח עצומה שתעבור דרך הטיטניום החשוף."
"הסיכונים?" שאל איתן בחדות.
"זה יכול לשרוף לנו את כל מערכות הניווט. זה יכול לטגן את מה שנשאר ממערכת הקירור של כור שתיים. במקרה הרע, זה ייצור קצר פנימי שיצית את האוויר בתוך תא הפיקוד." דוד לא ניסה ליפות את המציאות.
איתן הביט במסך, ראה כיצד העלוקות השריוניות ממשיכות לכרסם במגן היחיד שלהם מפני לחץ התהום. שברי חומר ובועות חומצה זעירות עלו ממעשיהן. הן היו פצצת זמן מתקתקת מחוץ לדלת.
"אנחנו לא נמות פה מנשיכה של תולעים עיוורות", קבע איתן. "דוד, תכין את מעקף ההארקה. תומר, תייצב את הצוללת ככל האפשר ונתק כל מערכת מחשוב שאינה קריטית להשרדות. אנחנו הולכים לתת להן מכת חשמל

שהן לא ישכחו".
דוד הנהן, פניו קודרות, וניגש אל ארון החשמל הראשי. הוא פתח את לוח הבקרה ושלף כבל עבה כזרועו של אדם, קצותיו חשופים. "זה הולך להיות גס ומלוכלך, קפטן. כשאני נוגע עם הכבל הזה בגוף המעטפת הפנימית, כל הצוללת תהפוך למעגל סגור. תחזיקו חזק במשהו שלא עשוי ממתכת."
הצוות התארגן במהירות. יוני ותומר לבשו כפפות מבודדות ונאחזו בכיסאותיהם העטויים בחומרים פולימריים. איתן עמד במרכז, רגליו נטועות בקרקע ועיניו נעוצות בדוד.
"מוכנים?" שאל דוד, מרים את הכבל החשוף, ניצוצות קטנים כבר מרצדים סביבו בשל המתח העצום שנצבר במערכת.
"בצע", הורה איתן.

דוד הטיח את הכבל אל קיר הטיטניום הפנימי.
ההבזק היה כה עז עד שהאיר את הצוללת כולה באור כחול ומסנוור. קול נפץ מחריש אוזניים, כמו רעם בתוך חדר סגור, הכה באוזניהם. מסכי המחשב כבו בבת אחת, והצוללת הזדעזעה בעוצמה אלימה כשהאנרגיה האלקטרומגנטית העצומה פרקה את עצמה דרך גוף המתכת אל תוך המים שמבחוץ. ריח חריף של אוזון וכבלי נחושת שרופים מילא את האוויר תוך שניות.
ואז, חושך מוחלט ודממה. גם משאבת הקירור השתתקה.

פרק 9: דממת המוות והמחיר

החושך שהשתרר בתוך ה"לויתן" היה מוחלט. עמוק, סמיך וכבד יותר מכל חושך שאדם יכול לחוות על פני האדמה. לא היה זה רק היעדר אור; זו הייתה אפלה פיזית כמעט, שלחצה על העיניים ואיימה למעוך את המחשבה. קול הנפץ של פריקת המתח האלקטרומגנטית עדיין הדהד באוזניהם של ארבעת הגברים, מותיר אחריו צלצול טורדני שהקשה על השמיעה. ריח חריף, צורב גרון, של אוזון וכבלי נחושת שרופים, מילא את האוויר המצומצם שבתא הפיקוד, מעיד על עוצמת האנרגיה שהשתחררה.
אך מפחידה מכל הייתה הדממה. משאבת הקירור של כור מספר שתיים, שהשמיעה עד כה את קול הפעילות הרועד והמעיק שלה, השתתקה לחלוטין. גם זמזום מחשבי הניווט, רחש מערכות סינון האוויר, ואפילו תקתוק שעוני הבקרה – כולם נדמו. הדבר היחיד שניתן היה לשמוע היה קול חריקת מעטפת הטיטניום, שנאבקה בלחץ של שמונת אלפים מטרים של מים שחורים מעליהם, וקול נשימותיהם הכבדות, המאומצות, של חברי הצוות.
"דוד. תומר. יוני. סטטוס", קולו של קפטן איתן בקע מתוך החשיכה, קר, יציב וסמכותי כתמיד. הוא לא הרים את קולו, אך הנוכחות שלו מילאה את החדר וקרקה את האנשים שמסביבו. במצבים שבהם פאניקה פירושה מוות ודאי, קולו של המפקד היה חבל ההצלה היחיד.
נשמע שיעול כבד מכיוון עמדת ההנדסה, מלווה בקול מתכתי של כלי עבודה נופלים על רצפת הפלדה. "אני בסדר, קפטן", נהם דוד. "מתגי הפחת הראשיים קפצו כמתוכנן כדי להגן על הליבות. אני צריך לאתחל את המערכת ידנית. זה ייקח לי דקה."
"תומר?" שאל איתן.

"חי וקיים, קפטן", הגיב טייס הצוללת, קולו מתוח מעט. "אין לי הגה. הכל מת. אנחנו צפים כרגע בחסד כוח האנרגיה, אבל אם זרם מקרי יתפוס אותנו עכשיו, אנחנו עלולים להסתחרר ולאבד אוריינטציה לחלוטין."
"יוני?"

"אני... אני פה", אמר הביולוג הצעיר, מנסה להסדיר את נשימתו. "הטאבלט שלי כבה, אבל הוא מוגן בפני נחשולי מתח. אני מאתחל אותו עכשיו."
"דוד, תן לי קצת אור. אני רוצה לראות מה המצב", הורה איתן.

קול של ידית פלדה נמשכת למטה נשמע בחשיכה, ומיד לאחריו נדלקו אורות החירום החיוורים. תאורת לד אדומה, חלשה ועמומה, שטפה את תא הפיקוד. באור האדמדם, פניהם של ארבעת הגברים נראו חיוורות ונוקשות. אגלי זיעה קרה עיטרו את מצחם. דוד רכן מעל לוח החשמל הראשי כשהוא מחזיק פנס כורים קטן בפיו, ידיו העבות והמיומנות מחליפות נתיכים בקצב מסחרר.
"אני מחזיר מתח למערכת הראשית. סופר אחורה. שלוש, שתיים, אחת. הפעל!" פקד דוד על עצמו ולחץ על המתג הראשי.

הצוללת רעדה קלות. מסכי הניווט הבהבו וחזרו לחיים בזה אחר זה, מציגים שורות של קוד לאתחול המערכות.

מערכת תמיכת החיים חזרה להזרים אוויר דחוס, ומאווררי הסינון החלו לפעול ברחש עמום. אך משהו היה חסר. "הצלחת להדליק את מצלמה ארבע?" שאל איתן את יוני. המטרה הראשונה הייתה לוודא שהאיום החיצוני הוסר. יוני רכן על הטאבלט שלו, מחווט מחדש את תצוגת הווידאו דרך רשת הגיבוי. התמונה ריצדה על המסך, מלווה בשלג סטטי כבד, אך אט אט התבהרה. המצלמה התמקדה מחדש בשקע של מעטפת הטיטניום בירכתיים. "הן אינן," נשף יוני בהקלה עצומה. המסך הראה את גוף הטיטניום השרוט והפגוע. המתכת הייתה מעוותת, שכבות הצבע התקלפו לחלוטין, וסימני כוויות חומצה עמוקים עיטרו את פני השטח, אך שריון של ה"עלוקות" נעלם. "מכת החשמל טיגנה את מערכת העצבים שלהן. הן פשוט שחררו את האחיזה ונשרו אל תוך התהום. שטח המעטפת פנוי."

"עבודה מצוינת, דוד," אמר איתן, אך מבטו נותר רציני. הוא פנה אל עמדת ההנדסה. "אבל אני לא שומע את כור מספר שתיים."

דוד הזדקף לאיטו, מוחה פחם שחור מלחיו. פניו לא בישרו טובות. הוא הצביע על לוח הבקרה המרכזי של הכורים, שם נורה אדומה בוהקת דלקה מעל הכיתוב "כור 02 - ננעל". "שילמנו את המחיר, קפטן," אמר דוד בקול נמוך, נושא את כובד האחריות. "מכת החשמל הייתה חזקה מדי עבור החיווט שכבר ניזוק מהחום של הארובות. משאבת הקירור של כור שתיים נשרפה לחלוטין, והמעגל המודפס הותך. המערכת האוטומטית נעלה את הכור כדי למנוע דליפה רדיואקטיבית והתכה של הליבה. אנחנו רשמית עובדים על חמישים אחוז כוח. כור מספר אחת נושא כרגע לבדו את כל הנטל." תומר הסתובב בכיסאו. "כור אחד לא יכול גם לספק כוח למערכות תמיכת החיים, גם לחמם אותנו, וגם לדחוף אותנו למעלה נגד הלחץ של עומק שמונת אלפים מטרים עם הפגיעה בהידרודינמיקה שלנו. המנועים הראשיים יזללו את כל המתח, ונתחיל להיחנק."

"אני יודע," אמר איתן בשקט, מוחו מחשב אופציות במהירות. המצב היה עגום. בלי כוח להניע את הצוללת כלפי מעלה בכוח הזרוע, הם ייתקעו באזור החצות עד שייגמר החמצן. הם היו חייבים להפוך את ה"לוויתן" לקלה יותר. הרבה יותר קלה.

"דוד, פנה איתן למהנדס הראשי. "משקולות הזבורית החיצונית שלנו. האם המנגנון החשמלי לשחרור שלהן עובד?"

דוד הקיש מספר פקודות על המקלדת וניסה לבצע סריקת מערכת. מילמל קללה חרישית ברוסית ויורק את מילותיו: "שילי. הכבל שמעביר את הפקודה האלקטרונית למגנטים של הזבורית עובר בדיוק דרך צד ימין האחורי. ה"עלוקות" האלה כנראה אכלו אותו או שהחשמול שרף את הבקרים המקומיים. אי אפשר לשחרר אותן מהקונסולה."

"יש לנו מערכת שחרור הידראולית ידנית בבילג'ים (Bilges) הקדמיים, לא?" שאל איתן. "כן," אישר דוד. "אבל מעולם לא השתמשנו בה בעומק כזה. הלחץ החיצוני עלול לתקוע את הפנים. נצטרך לדחוס את השמן ההידראולי באופן ידני, בכוח הזרוע, וזה ידרוש מאמץ אדיר. זה גם אומר לרדת לסיפון התחתון ביותר, איפה שהטמפרטורה עכשיו קרובה לאפס מעלות בגלל כיבוי מערכות החימום באזור ההוא." "זה מה שנעשה," קבע איתן. הוא לא השאיר מקום לספק. "תומר, דוד. אתם יורדים למטה. אתם תפעילו את המשאבות הידניות ותשחררו את הזבורית החיצונית. אם ניפטר מעשרים טונות של עופרת ופלדה, הצוללת תרחף כלפי מעלה כמעט מעצמה, והכור היחיד שלנו יצטרך רק לשמור עלינו בחיים ולבצע תיקוני ניווט קלים. יוני, אתה תישאר כאן ותנטר את כל המערכות הרפואיות ורמות הפחמן הדו-חמצני."

תומר ודוד לא שאלו שאלות. הם קמו ממושביהם, רוכסים את מעילי החורף שלהם עד הצוואר, ולוקחים פנסי ראש. דוד שלף ארגז כלים כבד וזרק אותו על כתפו כאילו היה נוצה. השניים ניגשו אל צוהר הגישה העגול שהוביל לבטן התחתונה של הספינה, רצפת המתכת הקרה והלחה מתחת לרגליהם.

"זה הולך להיות אימון כושר שלא תכננו," זרק תומר חצי חיוך לעבר דוד, מנסה לשבור את המתח. "רק אל תבכה לי שכואבות לך הידיים אחר כך, ילד," ענה לו דוד בקריצה עייפה, למרות הדם הקרוש שהכתימו את מצחו. השניים פתחו את הצוהר הכבד והחלו לרדת בסולם התלול אל תוך החושך המקפיא של הסיפון התחתון, מוכנים לעבודת כפיים שתקבע אם יראו שוב את אור השמש.

פרק 10: מאבק בבטן הקפואה

הירידה אל הסיפון התחתון ביותר של ה"לוויתן" הרגישה כמו ירידה אל תוך מערת קרח עתיקה וטחובה. האוויר

כאן למטה לא סונן כראוי מאז שכור מספר שתיים ננעל, והוא היה כבד, לח ונושא ריח חריף של שמן מכונות עומד ומתכת קרה. כל נשימה של דוד ותומר יצרה ענן אדים לבן וסמיך באוויר הקפוא. הטמפרטורה צנחה קרוב לנקודת הקיפאון, והעיבוי על קירות הטיטניום החשופים יצר שכבה דקה של כפור חלקלק.

הסיפון התחתון, ששימש בעיקר לאחסון צנרת, משאבות ומיכלי איזון, היה צר להחריד. דוד, בהיותו אדם רחב גרם, נאלץ ללכת בכתפיים שפופות כדי לא להיתקל בכבלים שהשתלשלו מהתקרה הנמוכה. תומר הלך בעקבותיו, פנס הראש שלו מאיר אלומת אור חיוורת שחתכה את החושך והטילה צללים מפלצתיים על הקירות המעוקלים. "הנה העמדה," קולו של דוד היה עמום ומהדהד בחלל הצר. הוא הצביע לעבר שני מנופים הידראוליים מסיביים, עשויים פלדה יצוקה, שהיו מחוברים למערכת הבוכנות המרכזית. "המנוף הימני שולט על הזבורית של צד ימין, והשמאלי על צד שמאל. אנחנו צריכים לשחרר אותם בו-זמנית, אחרת הצוללת תתהפך על צידה ברגע שמשקל כזה ישתחרר בבת אחת מאחד הצדדים."

תומר ניגש אל המנוף השמאלי. ידית הפלדה הייתה קפואה למגע, אפילו דרך הכפפות העבות שלו. הוא תפס אותה בשתי ידיו וניסה להזיז אותה. היא לא זזה אפילו מילימטר. התחושה הייתה כאילו היא מרותכת למקומה. "הלחץ החיצוני לוחץ על פיני השחרור עם כוח של מאות טונות," הסביר דוד, מניח את ארגז הכלים הכבד שלו על רצפת המתכת בקול חבטה. הוא תפס את המנוף הימני. "אנחנו נצטרך לדחוס את השמן ההידראולי ידנית, לבנות מספיק לחץ פנימי שיכה את הלחץ החיצוני וידחוף את הפינים החוצה. זה ידרוש את כל מה שיש לנו. אתה מוכן, ילד?"

"מוכן," ענה תומר, נועץ את מגפיו ברצפת המתכת המחוספסת כדי למצוא נקודת אחיזה טובה. שרירי זרועותיו נמתחו מתחת לשכבות הביגוד.

"על שלוש. משיכה ארוכה ורציפה למטה. אחת, שתיים... שלוש!" פקד דוד.

שני הגברים משכו את המנופים בכל כוחם. פניהם האדימו ממאמץ, שריריהם זעקו במחאה. נשמעה חריקה דקה של מתכת, אך המנופים בקושי זעו.

"שוב!" שאג דוד, פניו נוטפות זיעה למרות הקור המקפיא. "משקל הגוף שלך על הידית, תומר! תשתמש ברגליים!" בפעם השנייה, הם הצליחו להוריד את המנופים בכמה סנטימטרים. קול בעבוע חלש של שמן הידראולי נשמע בתוך הצינורות העבים. אבל זה לא היה מספיק. הם היו חייבים להשלים תנועה מלאה של מטר שלם כדי לשחרר את הפינים. במשך עשרים הדקות הבאות, החלל הקטן הפך לזירת עינויים פיזית. העבודה הייתה מפרכת ומתישה. האוויר הדליל הקשה עליהם לנשום, וכל שאיפה הרגישה כמו להבים קטנים החותכים את ריאותיהם. בתא הפיקוד, עקבו איתן ויוני בדאגה אחר התקדמותם.

"קצב הנשימה שלהם עולה בצורה מסוכנת," אמר יוני, עיניו נעוצות במסכי הניטור הרפואי. "הם שורפים חמצן בקצב כפול, והמערכת שלנו לא מצליחה לנקות את הפחמן הדו-חמצני מספיק מהר. אם הם ימשיכו במאמץ הזה עוד עשר דקות, הם יתחילו לסבול מהרעלת CO₂. הם יאבדו את ההכרה שם למטה."

איתן לחץ על כפתור האינטרקום الداخلي. "דוד, תומר. מה מצב הלחץ אצלכם? אנחנו רואים עלייה חדה ברמות ה-CO₂ שלכם. אתם חייבים לסיים את זה מהר."

קולו המרוסק של דוד בקע מהרמקול, מלווה בנשימות כבדות וצרודות. "אנחנו... כמעט שם, קפטן. הפינים... תקועים חזק מהצפוי. תומר... תעזור לי כאן!"

למטה, תומר עזב את המנוף שלו, שכרגע ננעל במקומו בעזרת שסתום אל-חזור, וניגש לעזור לדוד עם המנוף הימני, שהתגלה כבעייתי יותר בגלל הפגיעה במעטפת באותו צד. השקע שנוצר במעטפת החיצונית כנראה עיוות מעט את תעלת הפין.

"אני לא... אני לא יכול לנשום כמו שצריך," לחש תומר, עיניו מעורפלות מעט. קצוות ראייתו החלו להשחיר בגלל מחסור בחמצן נקי.

"אל תוותר לי עכשיו, תומר!" נהם דוד, תופס בכתפו של הטייס הצעיר ומנער אותו בכוח. "תסתכל עליי! אנחנו משחררים את זה עכשיו. שנינו על ידית אחת. אנחנו נשבור את הפין הזה אם צריך. קדימה!"

תומר הנהן בקושי, מגייס את טיפת האנרגיה האחרונה שנותרה בגופו המותש. שניהם תפסו בידיהם הפלדה. דוד השמיע שאגה חייטית, שואבת כוח ממעמקי נשמתו, ותומר הצטרף אליו, נשען על הידית בכל משקל גופו. קול נפץ מתכתי עז החריד את הסיפון התחתון, כאילו מישהו ירה באקדח בתוך חבית פלדה. הפין הימני נשבר תחת הלחץ האדיר של המשאבה ההידראולית. מיד לאחר מכן, דוד חזר אל המנוף השמאלי ודחף אותו למטה במכה אחת אלימה. גם שם נשמע קול שחרור חד.

באותו שבריר שנייה, ה"לזויתן" הזדעזעה כולה. עשרים טונות של משקולות עופרת, שהיו צמודות לגחונה, ניתקו ממקומן וצנחו אל תוך התהום השחורה, נבלעות בחשכה.

התגובה הייתה מיידית וברוטלית. ללא המשקל העודף שריתק אותה למטה, הצוללת, שמיקלי הציפה שלה עדיין היו מלאים בחלקם באוויר, זינקה כלפי מעלה כמו פקק שעם ששחרר מתחתית חבית מים. דוד ותומר, שלא הספיקו להיאחז בדבר, הועפו אל תקרת הסיפון התחתון ושכבו על הרצפה הקרה כשהצוללת התיישרה בחדות. "משקל שוחרר!" צעק דוד אל תוך האינטרקום, מתנשף בכבדות ומרשה לעצמו לשכב על הגב, חזהו עולה ויורד במהירות. "אלוהים אדירים, אנחנו עולים." בתא הפיקוד, איתן נאחז בקונסולת הניווט. "עבודה מצוינת, גברים. תחזרו למעלה לפני שתקפאו למוות." הוא פנה אל המסכים. "יוני, מה קצב הטיפוס שלנו?" יוני, שפניו היו חיוורות מההזדעזעות הפתאומית, הביט במד העומק הדיגיטלי. המספרים התחלפו במהירות מסחררת. "אנחנו טסים למעלה, קפטן. חמישה עשר מטרים לשנייה. זה... זה מהר מדי. בקצב הזה נהיה בחוץ תוך פחות מעשרים דקות, אבל הלחץ משתנה כל כך מהר שהמעטפת עלולה לא לעמוד בזה. אנחנו חייבים להאט." "אנחנו לא יכולים," ענה איתן, קולו קר כמקודם, אך בווער במתח. "אין לנו משקולות, ואין לנו מספיק כוח מנועים כדי לדחוף נגד הציפה הטבעית שלנו. אנחנו עולים, בין אם נרצה ובין אם לא. דוד, תומר, תחגרו את עצמכם ברגע שאתם מגיעים למעלה. זו הולכת להיות רכיבה פרועה."

פרק 11: מעבר באזור הדמדומים

"הלוויתן" חתכה את מימי האוקיינוס כלפי מעלה במהירות מעוררת אימה. השחור המוחלט של התהום החל לסגת, והמים מחוץ לחלונות התצפית הקטנים קיבלו גוון עמוק של כחול-כהה. הם נכנסו ל"אזור הדמדומים", השכבה המזופלגית, שבה חודרים שרידי אור קלושים ביותר. אבל האור לא הביא איתו נחמה; הוא רק האיר את הקצב המטורף שבו הם טסו אל פני השטח. דוד ותומר הצליחו לטפס חזרה אל תא הפיקוד, גופם רועד מקור ומשרירים תפוסים. הם צנחו למושביהם ורכסו מיד את חגורות הבטיחות המרובעות. תומר לא ביזבז שנייה ומיד אחז בסטיק הניווט, מנסה לייצב את הצוללת שהיטלטה מצד לצד במסלול הטיפוס הפראי שלה. "ההיגוי כמעט ולא מגיב, קפטן," אמר תומר, נושך את שפתיו. "במהירות הזו, כל זרם צד קטן תופס את הגוף הפגוע שלנו וזורק אותנו. אני משתמש במנועי הצד באופן אגרסיבי, אבל אני שורף את הסוללות בקצב רצחני. אם הסוללות ייגמרו, נסתחרר כמו סביבון עד לפני הים." "שמור על הסוללות כמה שאתה יכול, תומר. תתקן רק סטיות קריטיות," פקד איתן. עיניו היו מרותקות למד הלחץ הפנימי של המעטפת. הקולות שבקעו מקירות הטיטניום היו מחרידים. חריקות ארוכות וגבוהות, דמויות יבבה, נשמעו מכל עבר. המתכת, שהתרגלה ללחץ העצום של המעמקים והתכווצה בתוכו, נאלצה כעת להתרחב במהירות אדירה ככל שהלחץ החיצוני פחת. "דוד, מה מצב השלד?" המהנדס הראשי רכן מעל קונסולת הניטור של גוף הלחץ, מנגב את פניו נוטפות הזיעה. "ההתרחבות מהירה מדי, איתן. אזור ירכתיים ימין, איפה שהיצור פגע בנו ואיפה שהעלוקות כרסמו את השריון... יש שם נקודת תורפה רצינית. אני מקבל התראות על מיקרו-סדקים בחומר האיטום שבין לוחות הטיטניום. אם הלחץ ימשיך להשתנות בקצב הזה, הסדקים האלה יתחברו, והמעטפת עלולה להיבקע כלפי חוץ מרוב לחץ פנימי יחסי." "יש לך דרך להוריד את הלחץ הפנימי שלנו כדי להשוות?" שאל יוני מהעמדה שלו. "שלילי," פסל דוד מיד. "הלחץ הפנימי שלנו מכוייל לאטמוספירה אחת, לחץ פני הים. אי אפשר להוריד אותו בלי להרוג אותנו. המעטפת חייבת להחזיק מעמד." פתאום, מערכת האזהרה של הסונאר החלה לצפצף בקצב מהיר ועצבני. זה לא היה הצפצוף העמוק והאיטי של חיפוש למרחקים ארוכים, אלא התרעת קירבה חדה וצורמת. "קפטן, יש לנו בעיה חדשה," אמר תומר, קולו נטול רגש לחלוטין מרוב אדרנלין. "אנחנו מתקרבים ל-Deep (DSL (Scattering Layer) – שכבת הפיזור העמוקה. זוהי מסה עצומה של פלנקטון, דגים ודיונונים שעולים למעלה בלילה כדי לאכול. אבל הרדאר מראה משהו שונה. זו לא סתם להקת דגים. זו מסה סולידיית. ענקית. והיא בדיוק מעלינו, במסלול ההתנגשות שלנו." איתן בחן את המסך המרכזי. הכתם על הסונאר היה ברור של מאות מטרים, חוסם לחלוטין את הדרך אל האור. "מה זה, יוני? זה ענן מדוזות?" יוני הריץ את הנתונים דרך המסננים הביולוגיים של מחשב המעבדה. התוצאות גרמו לו להחסיר פעימה. "קפטן..."

זו לא להקה. זה רשת של כבלים. קריאות צפיפות מתכתיות ופלסטיות. מדובר ברשת רפאים ענקית. "רשת רפאים?" שאל דוד בזעף. "מאיפה לעזאזל רשת דייג מגיעה לעומק של אלפיים מטרים?"

"ספינות דיג מסחריות מאבדות לפעמים את הרשתות הענקיות שלהן בסערות," הסביר יוני במהירות. "הן שוקעות ונסחפות באוקיינוס במשך שנים, לוכדות והורגות כל מה שנקרה בדרכן, עד שהן הופכות לגוש עצום וכבד של כבלים, פלדה וגוויות. נראה שזרמי המעמקים ריכזו אחת עצומה במיוחד ממש מעל השקע. בגלל שאנחנו עולים ללא שליטה, אנחנו עומדים להתרסק היישר לתוכה."

תומר החוויר. "אם נסתבך ברשת כזו, איבדנו כל סיכוי. אין לנו יכולת תמרון כדי לחמוק ממנה, ואין לנו מנועים חזקים מספיק כדי לקרוע אותה. ניתקע שם, תלויים בין מים לשמיים, עד שהחמצן ייגמר."

"היא פרוסה על פני קילומטר שלם," איתן ניתח את הנתונים הקרים. קצב הטיפוס של עשרים מטרים בשנייה הותיר להם פחות מדקה עד להתנגשות. "אי אפשר לעקוף אותה משום צד. אבל בואו נסתכל על העובי שלה. יוני, תתמקד במרכז המסה."

הביולוג הקיש על המסך. "המרכז צפוף מאוד, קפטן. כבלים כפולים מפלדה. אבל בשוליים, במיוחד בצד המערבי... הצפיפות נמוכה יותר. נראה שהרשת קרועה קצת שם."

איתן קיבל את ההחלטה המטורפת ביותר בחייו. "תומר. אני רוצה שתיקח אותנו בדיוק אל האזור הקרוע הזה בשוליים. אבל אנחנו לא ננסה לחמוק מזה."

"אז מה אנחנו עושים?" שאל תומר בבלבול.

"אנחנו פורצים דרכה," אמר איתן בשלווה מצמררת. "אני רוצה שתכוון את האף שלנו היישר אל מרכז הקרע. שניות לפני הפגיעה, אתה תפעיל את מנועי הכיוון הקדמיים במלוא העוצמה כלפי מטה, כדי לייצר מומנטום של סחרור. אנחנו נשתמש בחרטום הטיטניום שלנו כמו במקדח ענק. אם נסתובב על הציר שלנו מספיק מהר, אולי נצליח לקרוע את הכבלים החלשים יותר ולהשתחל דרך החור."

דוד בהה בקפטן שלו כאילו איבד את דעתו. "קפטן, סחרור כזה יעמיס כוחות G אדירים על השלד. אנחנו עשויים להיקרע לגזרים מהלחץ הצנטריפוגלי, שלא לדבר על מה שזה יעשה לכור מספר אחת!"

"זו הברירה היחידה שלנו, דוד. תחזיקו חזק, רבותי. תומר, עשרים שניות לפגיעה. קח אותנו למערב. תתחיל סחרור לפי פקודה שלי."

תומר בלע את רוקו, ידיו לפתו את הסטיק בכוח עד שפרקי אצבעותיו הלבינו. הוא הפנה את חרטום הצוללת המזנקת אל עבר החלק הדליל יותר של הרשת, שהחלה להופיע כעת מעליהם – מארג מפלצתי ושחור של כבלי פלדה, ניילון עבה ושאליות מצמררות של יצורי ים מתים, החוסמים את קרני האור הבודדות של אזור הדמדומים.

"עשר שניות," ספר איתן. "חמש. ארבע. שלוש. שתיים. אחת. תומר, סחרור! עכשיו!"

תומר הסיט את הג'ויסטיק ודחף פקודת כוח אלימה למנועי הצד הקדמיים. ה"לוויתן", ששקלה מאות טונות וטסה כלפי מעלה במהירות עצומה, החלה להסתובב סביב צירה כמו קליע רובה. הגברים בתוך הצוללת נדחפו בחוזקה לתוך כיסאותיהם, הדם אוזל מראשיהם בשל הכוח הצנטריפוגלי האדיר. הראייה של יוני החלה להפוך למנהרה חשוכה, ודוד השמיע נהמת כאב כשגופו נלחץ אל הרתמות.

ואז הגיעה הפגיעה.

קול נורא של קריעת מתכת, שבירת פלסטיק והתנגשות פיזית רעיד את הצוללת עד לשד עצמותיה. חרטום הטיטניום חדר לתוך הרשת, מסתובב באלימות וקורע את הכבלים הישנים שהיו חלשים מחלודה ושחיקה. אך הרשת סירבה לוותר בקלות. כבלים עבים נכרכו סביב גוף הצוללת המסתובב, משמיעים חריקות אימתניות כשהם מתהדקים סביב המעטפת, מאיימים לרסק אותה.

"היא מושכת אותנו למטה!" צעק תומר מבעד לשיניים קפוצות, נאבק לשמור על הכוח במנועים למרות הלחץ. הכבלים נאחזו ב"לוויתן" כמו זרועות של תמנון פלדה ענק, מאיטים את קצב העלייה שלהם וגורמים למתכת לזעוק בייסורים.

"אל תוותר! המשך לסחרור!" פקד איתן.

הצוללת התפתלה באלימות, המקדח האדיר שלה חותך עוד ועוד כבלים. לפתע, נשמע קול פיצוץ חד של כבל פלדה מרכזי שנקרע, ומיד לאחריו – שחרור.

ה"לוויתן" נורתה מתוך הרשת כמו קליע שנחלץ מקנה, מותירה אחריה ענן של קרעי חבלים ופסולת. כוח הסחרור המשיך לדחוף אותם מעלה, ולקח לתומר מספר שניות ארוכות לייצב את הכלי המסתחרר וליישר אותו מחדש. ארבעת הגברים ישבו בכיסאותיהם, מתנשמים בכבדות, ליבם דופק בפראות. הם עברו את אזור הדמדומים מעליהם, המים כבר הפכו לתכלת זוהר וברור. קרני שמש אמיתיות, זהובות וחמות, חדרו מבעד לגלים, מקבלות את פניהם לאחר ימים של חושך אינסופי ואימה בתחתית העולם.

איתן הביט בחלון התצפית הקדמי. פני הים היו במרחק של פחות ממאה מטרים. המסע המסויט עמד להסתיים.

פרק 12: אור מסנוור

התכלת הזוהר של המים העליונים הכה בעיניהם של ארבעת הגברים כמו מכת ברק. לאחר ימים ארוכים של חושך מוחלט, מופר רק על ידי אורות הניאון האדומים של שעת החירום ופנסי החזית החיוורים, קרני השמש שחדרו דרך המים היו כמעט כואבות. יוני ותומר עצמו את עיניהם בחוזקה, מסוככים עליהן בכפות ידיהם, בעוד דוד רק סנט ברוסיות, מושך את מצחיית כובע העבודה שלו מטה. רק קפטן איתן נשאר בעיניים פקוחות לרווחה, ממצמץ בקושי, מתעלם מהצריבה בעדשותיו כשהביט כלפי מעלה.

"הלוויתן", שעדיין רכבה על גל הציפה הפראי שיצרה השלכת משקולות הזבורית, טסה כלפי פני הים במהירות מסחררת. חמישים מטרים. שלושים מטרים. עשרה מטרים. "התכוננו לפריצת פני השטח!" צעק תומר, נאחז בסטיק הניווט בכל כוחו כדי למנוע מהצוללת להתהפך עם שבירת קו המים. "הזווית חדה מדי! אנחנו הולכים לעוף החוצה כמו לווייתן שמזנק לאוויר!" איתן חפן את המעקה המרכזי. "תחזיקו חזק!"

קול שאגה אדיר, שונה לחלוטין מהחריקות האטומות של המעמקים, מילא את תא הפיקוד. זה היה קול של מיליוני ליטרים של מים הנדחפים הצידה בבת אחת. ה"לוויתן", מפלצת של פלדה וטיטניום, פרצה את פני הים בעוצמה קינטית אדירה. חרטומה השחור והשרוט התרומם כמעט עשרה מטרים אל תוך האוויר הפתוח, מתיז סילוני מים לכל עבר, בטרם כוח המשיכה תבע את שלו והחזיר אותה מטה בהתרסקות רועמת שהרעידה את הגברים במושביהם.

גלים אדירים נוצרו סביב מקום הפריצה שלהם, שוטפים את סיפון הצוללת הפגוע. ואז, לאחר נדנדוד עז מצד לצד, ה"לוויתן" התייצבה, צפה בכבודת על פני האוקיינוס השקט. שקט מסוג חדש השתרר בתוך תא הפיקוד. זה לא היה שקט החשמל של עומק שמונת אלפים מטרים, אלא שקט חי. דרך החלונות הקטנים, למרות שהיו מכוסים במלח ובמשקעי ים עכורים, יכלו הגברים לראות שמיים כחולים להפליא ולשמוע את הקול העמום והרחוק של גלים המכים במעטפת החיצונית. דוד שחרר את חגורות הבטיחות שלו באנחה עמוקה שנשמעה כמו משאית שפורקת אוויר דחוס. הוא נשען אחורה בכיסאו, מביט בתקרה. "אני לא מאמין. אנחנו למעלה. פשוט לא ייאמן." יוני חייך, חיוך רחב ואמיתי שחשף שיניים לבנות מול פניו המלוכלכות בשמן וזיעה. "עשינו את זה, קפטן. חזרנו מן המתים."

אך קפטן איתן לא שותף לתחושת האופוריה המיידית. מוחו עדיין עבד במצב של בקרת נזקים. "עדיין לא סיימנו, גברים. אנחנו אולי צפים, אבל אנחנו תקועים באמצע האוקיינוס עם ספינה משותקת. דוד, מה מצב האוויר? מתי נוכל לפתוח צוהר ולשאוף קצת חמצן אמיתי?" המהנדס הראשי רכן אל הקונסולה. "הלחץ הפנימי שלנו הושווה אוטומטית ללחץ אטמוספרי אחד ברגע שפרצנו. אבל... המנגנון ההידראולי של הצוהר העליון מדווח על תקלה. כנראה שקרענו איזה כבל כשהסתובבנו דרך הרשת הארוהרה ההיא. המנוע לא מגיב."

"אז אי אפשר לפתוח אותו אלקטרונית", סיכם איתן. "ומה עם שחרור ידני?" "אפשר", קבע דוד. "אבל מישוה צריך לטפס למגדל הפיקוד העליון, לפתוח את הפאנל הפנימי ולסובב את גלגל הפתיחה ידנית. זה גלגל של מאה קילו שמיועד להישאר סגור הרמטית. עם שרירי הידיים שלנו עכשיו... זה ייקח קצת זמן."

"אני אעשה את זה", התנדב תומר מיד, קם מכיסאו, למרות שרגליו רעדו קלות מהמאמץ הקודם. "אני צריך לשחרר קצת אדרנלין. אני אטפס למעלה." "לך על זה, תומר", אישר איתן. "בינתיים, יוני, נסה להפעיל את מערכת התקשורת ארוכת הטווח. אנחנו חייבים ליצור קשר עם ספינת האם. אנחנו במרחק של לפחות חמישים קילומטר מנקודת האיסוף המתוכננת בגלל הסחיפה בעלייה, והמשדר ההיקפי נשרף ממכת החשמל. תשתמש באנטנת הגיבוי שעל מגדל הפיקוד, אם היא שרדה."

"מובן, קפטן", ענה יוני, ניגש מיד לעמדת התקשורת ומתחיל לכייל את התדרים. "אני מנסה לעקוף את המגבר השרוף ולשלוח אות אנלוגי ישיר דרך אנטנת הסנפיר." תומר טיפס בסולם המתכת התלול אל עבר הצוהר העליון. המקום היה צר עוד יותר מהסיפון התחתון, מוקף

בצינורות ובכבלים חשופים. הוא הגיע אל גלגל הפלדה העצום שנעל את הצוהר. פניו האדימו כשהפעיל את כל כוחו, נאבק במנגנון שהיה חלוד מעט ממי הים שחדרו לאזור. קול חריקה מתכתית נשמע כשהגלגל החל להסתובב באיטיות, סנטימטר אחר סנטימטר.

בתוך תא הפיקוד, יוני נאבק עם מערכת הקשר. צליל סטטי צורם מילא את החלל, מלווה בשריקות גבוהות ונמוכות של תדרי רדיו פתוחים. "אין תשובה, איתן. אני משדר על תדר החירום הגלובלי ועל הערוץ המאובטח שלנו. שום דבר. רק רעש רקע. יכול להיות שאנטנת הסנפיר נשברה כשהתרסקנו אל פני המים, או שהיא מכוסה בקרעי הרשת שלקחנו איתנו."

"תמשיך לנסות. שלח הודעת טקסט דיגיטלית בתדר נמוך, היא תחדור יותר טוב," אמר איתן.

"פתחתי!" קולו של תומר הדהד ממגדל הפיקוד מלמעלה. נשמע קול שאיבה חזק כשאיטום הגומי השתחרר, ומיד לאחריו, משב של אוויר ים מלוח, קריר וטרי להפליא שטף את פנים הצוללת. ריח האוזון והזיעה הוחלף בבת אחת בריח של אוקיינוס ורוח.

"אלוהים, זה אוויר טוב," מלמל דוד, שואף עמוקות ומעצם את עיניו.

"קפטן, אתה צריך לעלות לראות את זה," קרא תומר מלמעלה, קולו נשמע לפתע מודאג מאוד, הנימה המנצחת שלו נעלמה כליל.

איתן ודוד החליפו מבטים מהירים, והקפטן טיפס במהירות במעלה הסולם. כשהוציא את ראשו מבעד לצוהר הפתוח, הרוח החזקה הצליפה בשיערו הקצר. השמש סינורה אותו שוב, אך כשהעיניים שלו התרגלו, הוא הבין מיד למה תומר נשמע מודאג.

הם אמנם היו על פני הים, אבל המצב היה רחוק מלהיות מושלם. ה"לוויתן" לא צפה בחן; היא נטתה בחדות ימינה ולפנים, כמעט שלושים מעלות, בגלל הפגיעה במיכלי הציפה הקדמיים והשקע במעטפת. אבל גרוע מכך היה המראה של הסיפון העליון.

המפלצת שהם סחררו דרכה במעמקים – רשת הרפאים הענקית – לא נשארה מאחור. היא נכרכה סביב כל חלקה הקדמי של הצוללת, מעלימה לחלוטין את החרטום. כבלי פלדה עבים, חבלי ניילון ירוקים רקובים וערימות של אצות וגופות דגים רקובים כיסו את ה"לוויתן" כמו תכריך מבחיל. חלק מהכבלים נמתחו בחוזקה על פני אנטנת הקשר המרכזית, כופפו אותה כמעט עד שבירה ומנעו כל אפשרות לשידור תקין.

"זה נס שזה לא קרע לנו את מגדל הפיקוד," אמר תומר, מצביע על גוש הכבלים העצום. "אבל אנחנו תקועים איתה. היא מושכת אותנו למטה מהחרטום, והאנטנה מנוטרלת תחת המשקל שלה."

איתן בחן את המצב בקור רוח. הים סביבם היה כחול וריק עד לאופק. שום ספינה לא נראתה לעין. "אנחנו חייבים לפנות את האנטנה, אחרת נצוף כאן עד שנמות בצמא או עד שסערה תהפוך אותנו. תומר, רד למטה ותביא את ערכת החיתוך החשמלית ואת חגורות האבטחה. אנחנו הולכים לנקות את הסיפון."

פרק 13: על קרח דק

עבודת פינוי הסיפון הייתה איטית ומסוכנת. הנטייה החדה של הצוללת יצרה משטח משופע וחלקלק, מכוסה במים ומלח, שכל צעד עליו דרש זהירות מרבית. איתן ודוד, קשורים בחגורות אבטחה אל מעקה מגדל הפיקוד, זחלו על גחונם לעבר קדמת הספינה. רוח ים עזה החלה לנשב, מעלה גלים קצרים שהתנפצו על הדופן השמאלית והרטיבו אותם מכף רגל ועד ראש.

דוד החזיק בידיו מסור דיסק נייד ורב-עוצמה. "זה הולך להיות בעייתי, איתן," צעק דוד כדי להתגבר על רעש הרוח והגלים. "הכבלים האלה מתוחים כמו מיתרי פסנתר. אם אני חותך אחד במקום הלא נכון, הוא יצליף בחזרה ויערוף לנו את הראש."

"נחתוך אותם בקצוות, קרוב לאיפה שהם נאחזים במעטפת, לא באמצע המתח," פקד איתן. "נתחיל מהחלק שמעקם את האנטנה. תומר ויוני יעבדו מהצוהר, ינסו למשוך את החלקים המשוחררים אל תוך המים."

המהנדס הראשי הנהן, התבסס בעמדה יציבה ככל האפשר על המתכת החלקלקה, והפעיל את המסור. קול צווחה מתכתי חריש אוזניים עלה לאוויר כשהלהב המסתובב פגש בכבל הפלדה העבה הראשון. גיצים עפו לכל עבר, צורבים את פניו של דוד, אך הוא לא מצמץ. הוא המשיך לדחוף עד שהכבל נקרע בקול פיצוץ עמום והצליף באוויר סנטימטרים ספורים מכתפו של איתן.

"אחד פחות," נהם דוד. "עוד ארבעים נשארו."

הם עבדו במשך שעתיים תמימות תחת שמש קופחת שחיממה את חליפות ההישרדות השחורות שלהם והפכה

אותן לכבשן. השרירים שלהם, שכבר היו מותשים לחלוטין מהמאבק ההידראולי במעמקים, זעקו בכאב. איתן השתמש בלום פלדה כדי להפריד בין החבלים הרקובים שאיימו לחנוק את שסתומי יניקת האוויר של הצוללת, בזמן שדוד חתך את כבלי המתכת העיקריים.

הסירחון שעלה מהרשת היה בלתי נסבל. גופות ישנות של כרישים, צבי ים ואינספור דגים שנלכדו ברשת במשך השנים החלו להירקב בשמש, מפיצים צחנה של מוות שגרמה אפילו לדוד הקשוח לעוות את פניו בגועל.

"אני לא חושב שאני אוכל לאכול דגים בחיים שלי אחרי הדבר הזה," קרא תומר מתוך הצוהר, בעודו מושך בכוח חבל עבה וירוק וזורק אותו לים הפתוח.

"תתרכז בעבודה, ילד," ענה איתן בקשיחות, אך בתוכו פנימה הוא הסכים לחלוטין.

לפתע, המסור של דוד נתקע. "שד משחת!" קילל המהנדס, מכבה את המנוע החשמלי. "הלהב התעקם על איזה חיבור טיטניום שהיה תקוע בתוך הרשת. המנוע נשרף. אין לנו יותר מסור."

איתן הביט קדימה. רוב הרשת שוחררה, והאנטנה המרכזית הזדקפה חלקית למקומה. אבל גוש עצום וכבד של כבלים משתרגים עדיין היה מונח על חרטום הצוללת, מושך את האף שלה כלפי מטה.

"אנחנו צריכים להיפטר מהמשקולת הזו כדי שהאף יתרומם והאנטנה תקבל קו ראייה נקי," אמר איתן. "אם המסור מת, אנחנו נשתמש בפתרון פרימיטיבי יותר." הוא שלף את סכין הצלילה הטקטית והארוכה שלו מהנדן שעל רגלו. "דוד, קח את הלוס. אנחנו הולכים להשתמש בחוקי הפיזיקה. נשחרר את נקודת העיגון האחרונה בחרטום וניתן למשקל הרשת למשוך את עצמה לתוך המים."

השניים זחלו עוד יותר קדימה, אל מעבר לקו הבטוח, איפה שגלי הים כבר שטפו את הסיפון באופן קבוע. הם נאחזו במעקות השקועים, מנסים להגיע אל הקשר המרכזי שרתק את הגוש הענק אל טבעת העגינה הקדמית. המים הקרים היכו בהם, מערערים את אחיזתם.

"אני אכניס את הלוס מתחת לכבל כדי לייצר מתח נגדי, ואתה תחתוך את החבלים הקטנים שנועלים אותו," הורה איתן. דוד השחיל את מוט הפלדה העבה מתחת לגוש הכבלים והפעיל את מלוא משקלו. הכבל המרכזי נמתח. איתן התקרב, סכיניו מונפת, והחל לחתוך את חבלי הניילון העבים שעטפו את הקשר.

"תיזהר, איתן!" צעק דוד פתאום. "גל גדול מגיע מכיוון ימין!"

איתן הרים את ראשו. קיר מים בגובה שני מטרים התקרב אליהם במהירות. לא היה להם זמן לסגת אל מגדל הפיקוד.

"תחזיק חזק!" שאג הקפטן, נועץ את סכיניו בחוזקה לתוך ערימת החבלים ונאחז בטבעת העגינה בשתי ידיו.

הגל הכה ב"לוויתן" בעוצמה, שוטף את כל חלקה הקדמי. איתן ודוד הוטבעו תחת טונות של מים גועשים. המים משכו אותם בכוח, מנסים לתלוש אותם מהסיפון החלקלק ולהשליכם אל הים הפתוח. חגורות האבטחה נמתחו עד קצה גבול היכולת, חותכות בבשרם.

כשהמים נסוגו, השניים עדיין היו שם, משתנקים ומשתעלים. אבל הגל עשה את העבודה שאליה התכוונו. המסה האדירה של המים שפגעה ברשת הרפאים המשוחררת למחצה, סיפקה את המכה הקינטית הסופית. הגוש העצום של הכבלים נקרע מהחרטום והחליק באיטיות מעבר לדופן, שוקע חזרה אל המעמקים שממנו הגיע.

באחת, החרטום של ה"לוויתן" זינק למעלה, ממזדקף אל מול השמיים, ואנטנת התקשורת עמדה כעת יציבה ונקייה.

"יוני!" צעק איתן אל עבר מגדל הפיקוד, מתנשף בכבדות ומוחה את המלח מעיניו. "בדוק את הקשר!"

דקה ארוכה עברה. דקה שבה שמעו רק את רחש הגלים ואת נשימותיהם. ואז, קולו של יוני בקע מהרמקול החיצוני של מגדל הפיקוד, קול רועד מהתרגשות עצומה.

"קפטן... יש לנו קשר! ספינת האם 'מצדה' קולטת אותנו ברור וחזק. הם בדרך אלינו. זמן הגעה משוער – שעתיים."

איתן ודוד הביטו זה בזה על הסיפון הרטוב. לראשונה מאז שעזבו את נמל חיפה, הקפטן הקשוח הרשה לעצמו לשחרר אנחה ארוכה ורועדת, והעניק למהנדס הראשי שלו טפיחה חזקה על השכם. "עבודה טובה, דוד. עבודה טובה מאוד. אנחנו הולכים הביתה."

השמש המשיכה להאיר על האוקיינוס השקט, בעוד ארבעת הגברים, מנצחי התהום, המתינו לחילוץ.

פרק 14: ההמתנה המתוחה

השעתיים שהוקצבו עד להגעת ספינת האם "מצדה" נדמו ארוכות כנצח. לאחר פרץ האדרנלין של שחרור הרשת והשגת הקשר, נפלה על צוות ה"לוויתן" תשישות עמוקה ומעיקה. השמש הקופחת של הצהריים הפכה למטרד של

ממש, מחממת את מעטפת הטיטניום השחורה ויוצרת אפקט של חממה בתוך תא הפיקוד שבו המזגן עדיין הושבת לטובת חיסכון באנרגיה.

קפטן איתן ישב על מעקה מגדל הפיקוד החיצוני, רגליו משתלשלות אל תוך הפתח, משקיף על האופק הכחול והריק. הוא כבר הורה לשאר הגברים לרדת פנימה כדי לא להתייבש, אך הוא עצמו סירב לעזוב את משמרתו. הוא ידע שהים בוגדני, ושכל רגע יכול להביא עימו סערה בלתי צפויה או אפילו ספינת פיראטים שתזהה אותם כמטרה ניחת. סכין הצלילה שלו עדיין הייתה צמודה לירכו.

למטה, בתא הפיקוד, האווירה הייתה מעורבת. תומר שכב על רצפת המתכת, מנסה לקרר את גופו ולהשלים שעות שינה אבודות. נשימותיו היו עמוקות וסדירות, עדות לריקון המוחלט של כוחותיו. יוני רכן מעל הקונסולה שלו, מעביר בזז אחר זז את עשרות הקלטות הוידאו והסונאר ממעמקי השקע. הנתונים היו מדהימים. כל יצור זרחני, כל ארובה רותחת וכל תנודה סייסמית גובו ונשמרו בכוננים הקשיחים. מבחינה מדעית, הם החזיקו באוצר הגדול ביותר בהיסטוריה של חקר האוקיינוסים.

דוד, לעומת זאת, סירב לנוח. למרות שעניו היו אדומות מחוסר שינה והתעלה במצחו עדיין כאבה, הוא פירק והרכיב מחדש חלקים ממערכת בקרת האקלים. "אני שונא לשבת בחיבוק ידיים, מלמל המהנדס, יותר לעצמו מאשר לשאר. "מכונה מושבתת היא מכונה מתה, וכל עוד אני נושם, ה'לוויתן' תישאר בחיים." הוא ניקה במברשת קטנה את המגעים המפויחים של ממסר הכוח הראשי, מנסה להחזיר לפחות אורור בסיסי לתוך הספינה כדי להקל על החום שטיפס מעל לשלושים מעלות.

"אתה לא חושב שאנחנו מספיק קרובים לחילוץ כדי להפסיק להתעסק עם זה?" שאל יוני, מבלי להסיר את עיניו ממסך שבו הוקרן שוב ושוב הזינוק של המפלצת העיוורת לעברם. התמונה גרמה לו לצמרמורת למרות החום. "בחילוץ בים, שום דבר לא בטוח עד שאתה לא עם שתי רגליים על סיפון יבש, יוני, ענה דוד מבלי להרים את מבטו. קולו היה מחוספס. "ראיתי ספינות טובעות עשר דקות לפני שהגיעו לנמל, וראיתי צוותים מתים מהיפותרמיה כשהמסוק היה כבר באוויר. עד שאני לא שומע את המנועים של ה'מצדה', אנחנו במצב הישרדות." יוני בלע את רוקו וחזר למסך. המהנדס הזקן צדק. הם אולי יצאו מהתהום, אך הם עדיין היו נתונים לחסדי האוקיינוס.

על מגדל הפיקוד, איתן זיהה נקודה קטנה ושחורה באופק המערבי. הוא שלף את משקפת השדה הכבדה שלו וכיוון את העדשות. מבעד לרעד חום הצהריים, הוא הבחין בצללית אפורה וגדולה של ספינה, ופס עשן דק עלה מארובתה. הוא זיהה מיד את המבנה הייחודי של ספינת האם.

"קשר עין עם ה'מצדה', הכריז איתן אל תוך הרמקול הפנימי, וקולו, אף שהיה שקט, נשא עימו תחושת הקלה מוחשית. "הם במרחק של כחמישה עשר קילומטרים. סגירת טווח תוך כארבעים דקות." למטה, תומר התעורר בבהלה, מזנק ממקומו. "הם פה?"

"מתקרבים, אישר דוד, והניח סוף סוף את כלי העבודה שלו. הוא ניגב את ידיו השחורות משמן במטלית נקייה למחצה. "בוא נכין את חבלי העגינה. הם יצטרכו לגרור אותנו לתוך מפרץ הטיפולים שלהם. אין לנו כוח במנועים לעשות את הגישה הסופית בעצמנו."

ארבעת הגברים התאספו על הסיפון העליון של ה'לוויתן'. ספינת האם הלכה וגדלה מולם. ה'מצדה' הייתה ספינת מחקר ענקית, מוסבת ממשחתת צבאית ישנה, באורך של מאה ועשרים מטרים. חרטומה חתך את הגלים בקלילות, ושני מנופי ענק הזדקרו מירכתיה, מוכנים להרים את הצוללת הפגועה מתוך המים.

כשה'מצדה' התקרבה למרחק של מאתיים מטרים, נשמעה צפירת צופר ארוכה ורועמת שברכה אותם. על סיפון הספינה הגדולה ניתן היה לראות עשרות אנשי צוות גברים – ימאים, טכנאים וחוקרים – עומדים לאורך המעקות, מנופפים בכובעיהם וצועקים קריאות עידוד. עבורם, צוות ה'לוויתן' לא היה סתם קבוצת מדענים; הם היו אסטרונואוטים שחזרו מהקצה הרחוק והמסוכן ביותר של כדור הארץ.

"קפטן איתן, כאן קפטן גלעד מה'מצדה', בקע קול ממכשיר הקשר הנייד שאיתן החזיק בידו. "טוב לראות אתכם צפים, גברים. נראה שעברתם גיהנום שם למטה. הצוללת שלכם נראית כאילו עברה דרך מגרסת גרוטאות." איתן החזיק את לחצן הדיבור. "טוב לראות גם אתכם, גלעד. הגיהנום זה תיאור עדין. יש לנו נזק משמעותי למעטפת ולמערכות ההיגוי, וכור מספר שתיים מושבת. אנחנו לא יכולים לתמרן. אנחנו צריכים שתשלחו סירת מנוע מהירה עם כבלי גרירה. המנופים שלכם יצטרכו לעבוד שעות נוספות היום." "רות, איתן. מורידים סירה למים עכשיו. תכינו את כננות החרטום. ברוכים השבים הביתה."

פרק 15: חזרה אל העולם

תהליך החילוץ היה מבצע לוגיסטי מסובך ומסוכן כשלעצמו. סירת גומי קשיחה, מאוישת בארבעה חסונים עטויי חגורות הצלה, נותקה מה"מצדה" ודהרה אל עבר ה"לוויתן", מנתרת על הגלים. הם השליכו לעבר דוד ותומר שני כבלי גרירה עבים כזרועו של אדם, עשויים סיבי פולימר מחוזקים.

הגברים על הצוללת נאבקו להשחיל את הכבלים הכבדים דרך טבעות העגינה הקדמיות והאחוריות, כשהם מחליקים על הסיפון הרטוב והנטוי. המאמץ הפיזי האחרון הזה סחט מהם את שאיתנות כוחותיהם. כשסיימו, דוד סימן באגודל מורם אל עבר הסירה, וזו מיהרה להתרחק, מותחת את הכבלים בזהירות.

ה"מצדה" החלה להסתובב, מפעילה את מנועי הצד שלה כדי להביא את ירכתיה מול הצוללת המשותקת. שני מנופי הענק הורידו אל המים מסגרת מתכת מרובעת ועצומה – עריסת ההרמה. איתן ניצח על התמרון מעל מגדל הפיקוד, נותן פקודות בקשר לגלעד כדי לתקן זוויות ולוודא שה"לוויתן" תיכנס במדויק אל תוך העריסה מבלי להתרסק אל דופן ספינת האם.

"עוד שלושה מטרים ימינה!" קרא איתן, רוכן מעבר למעקה. "עכשיו, תורידו את העריסה מתחתינו... עצור! אנחנו בפנים. תתחילו להרים, לאט לאט. אל תעמיסו על צד ימין שלנו, המעטפת שם חלשה מאוד."

המנופים האדירים של ה"מצדה" נאנקו תחת המשקל של מאות הטונות. כבלי הפלדה שלהם נמתחו עד קצה היכולת, רוטטים מהמתח. לאט לאט, סנטימטר אחר סנטימטר, החלה ה"לוויתן" להתרומם מתוך המים. רעש מפלי המים שנשפכו ממנה היה מחריש אזניים.

כשהצוללת ניתקה לחלוטין מפני הים והייתה תלויה באוויר, התגלה היקף הנזק במלוא חומרתו. מהזווית של ספינת האם, אנשי הצוות יכלו לראות את השריטות העמוקות לאורך צד שמאל, העדות למאבק במפלצת הראשונה; הם ראו את השקע העצום והמעוות בצד ימין, מוקף בכוויות החומצה של ה"עלוקות"; והם ראו את מיכל הציפה האחורי, שהיה קרוע ומחוץ לחלוטין. ה"לוויתן" באמת נראתה כמו חיה פצועה בקושי רב.

המנופים סובבו את הצוללת בעדינות באוויר, והניחו אותה ברכות על עמדת הטיפולים שבמרכז סיפון ה"מצדה". תושבות פלדה מאסיביות ננעלו סביב גחונה, מאבטחות אותה במקומה.

רק אז, הורה איתן לאנשיו לכבות את כור מספר אחת ולדומם את המערכות לחלוטין. השקט שנפל על הצוללת היה כעת סופי, שקט של מכונה שסיימה את עבודתה, לפחות לעת עתה.

הצוהר המרכזי במגדל הפיקוד נשאר פתוח. דוד יצא ראשון, יורד בכבדות בסולם אל סיפון ה"מצדה". הוא התקבל במחאות כפיים סוערות ובטיפוחות שכם מצד עשרות אנשי הצוות שהתגודדו סביב. המהנדס הרחב רק חייך חיוך עייף והרים את ידו לאות תודה. אחריו ירדו תומר ויוני, רגליהם רועדות כשהרגישו משטח יציב שלא מתנדנד בהתאם לגלים. יוני חיבק בחוזקה חוקר מבוגר שעבד איתו על פיתוח החיישנים הביולוגיים, בעוד תומר רק צנח על אחד מארגזי הציוד, נושם את האוויר העשיר באוזון של ים פתוח.

איתן ירד אחרון. הוא נראה שליו, כאילו חזר ממשמרת שגרתית, למרות שהמדים שלו היו ספוגים בזיעה, מלח ודם יבש. קפטן גלעד, אדם גבוה בעל שיער שיבה, ניגש אליו והושיט לו יד לחיצה חזקה.

"ברוך שובך, איתן", אמר גלעד, קולו מלא בהערכה עמוקה. "לא הייתי בטוח שאראה אותך שוב כשהפסקנו לקלוט אתכם בעומק של שבעת אלפים מטרים. חשבנו שהמעטפת קרסה."

"היא כמעט קרסה, גלעד. פעמיים, ענה איתן, לוחץ את ידו של עמיתו. "האנשים שלי הצילו את הספינה הזו. בלעדיהם, היינו נשאתנם עוד אנדרטה בתחתית מריאנה. אבל הבאנו את מה שהלכנו לחפש. הנתונים נמצאים בפנים, ויוני שמר על דגימות ביולוגיות שישנו את כל מה שאנחנו חושבים שאנחנו יודעים על היווצרות החיים."

"נבדוק את הכל בהמשך", אמר גלעד והניח יד על כתפו של איתן. "עכשיו, קח את האנשים שלך למרפאה. הרופא שלנו מחכה לכם. אני רוצה שכל אחד מכם יעבור בדיקה מקיפה. אחר כך, יש לכם מקלחות חמות, אוכל אמיתי ומיטות שלא מנסות למחוץ אתכם."

איתן הנהן. "אני לא אתנגד לסטייק, גלעד. ולשתות משהו שלא הגיע ממתקן התפלה." הוא סובב את ראשו והביט אל ה"לוויתן" הפגועה, שעמדה כעת דוממת ומוקפת בטכנאים שהחלו לבחון את נזקיה. המסע הראשון אל יער הארובות הסתיים, אך החוקרים ידעו היטב שהמעמקים טרם אמרו את המילה האחרונה. הים תמיד קורא למי שמעז לחצות את גבולותיו, ואיתן ידע בתוך תוכו שזהו רק תחילתו של סיפור ארוך ואפל הרבה יותר.

פרק 16: ניתוח שלאחר המוות

המרפאה של ספינת האם "מצדה" הייתה מוארת באור פלואורסצנטי לבן וקר, ניגוד מוחלט לאור השמש שבחץ ולחושך שממנו זה עתה חזרו. ארבעת אנשי צוות ה"לוויתן" ישבו על מיטות הטיפול, עוברים סדרת בדיקות מדוקדקת על ידי דוקטור לוי, הרופא הראשי של המשלחת, וצוות החובשים שלו. "לחץ הדם שלך עדיין בשמיים, תומר, רטן ד"ר לוי, איש קטן וקירח בעל משקפיים עבים, בעודו מסיר את שרוול מד הלחץ מזרועו של הטייס. "רמות הקורטיזול שלך נראות כאילו רצת מרתון בזמן שרדף אחריך איתן. אני נותן לך כדור הרגעה חזק, ואתה הולך לישון לפחות שתיים עשרה שעות. זו פקודה רפואית." תומר הנהן בעייפות, מעסה את כתפיו הכואבות מהמאבק במנופים ההידראוליים. "לא נראה לי שאצטרך כדור, דוקטור. אני יכול להירדם עכשיו בעמידה." בקצה השני של החדר, חובש טיפל בחתך העמוק שבמצחו של דוד. המהנדס הרחב ישב בשקט, פניו נטולות הבעה, מתעלם מצריבת חומר החיטוי.

"זה ידרוש כמה תפרים, דוד, אמר החובש, מכין חוט ומחט. "הייתה לך מזל. עוד סנטימטר למטה וזה היה פוגע בעין." "אז תתפור, ילד, ותסיים עם זה, ענה דוד בקול עמוק. "יש לי צוללת שצריכה תיקון. אני לא יכול לשבת פה כל היום ולתת לטכנאים של ה'מצדה' לגעת לה במנועים. הם יחברו לי את הפלוס למינוס." קפטן איתן, שכבר סיים את בדיקותיו ונמצא כשיר למרות תשישות קיצונית, עמד ליד דלת המרפאה. הוא לגם מקפה שחור ורותח מכוס קלקר, מרגיש כיצד הקפאין מתחיל לעבוד על מערכת העצבים שלו. "ה'לוויתן' תצטרך לחכות, דוד. כרגע, אתה הולך לנוח. כולכם." "מה איתך, קפטן?" שאל יוני, שישב במיטה הסמוכה וחיבר לעצמו אינפוזיה של נוזלים עקב התייבשות קלה. "אתה לא נראה כאילו אתה הולך לישון בקרוב." "יש לי פגישת תדרוך עם קפטן גלעד ועם צוות המחקר הראשי, ענה איתן. "אנחנו צריכים לעבור על הנתונים שהבאת, יוני. אנחנו צריכים להבין מה בדיוק ראינו שם למטה." שעתיים לאחר מכן, התכנסו בחדר הישיבות המרכזי של ה"מצדה" בכירי המשלחת. החדר היה חשוך, מואר רק על ידי מסך ענק שכיסה את רוב הקיר הקדמי. מסביב לשולחן העץ הגדול ישבו קפטן איתן, קפטן גלעד, ד"ר כהן (מנהל המחקר הראשי), ועוד מספר מדענים ומומחי סונאר. יוני, למרות הוראות הרופא, התעקש להשתתף והביא איתו את הכוננים הקשיחים מה"לוויתן". יוני עמד ליד המסך והקרין את סרטוני הווידאו והנתונים האקוסטיים. התמונות של יער הארובות הרותח, על שלל היצורים הזרים שבו, גרמו לשקט מוחלט להשתרר בחדר. המדענים הביטו במסך בהשתאות מעורבת בחוסר אמון.

"הטמפרטורה שנמדדה מתוך הארובה המרכזית הגיעה ל-412 מעלות צלזיוס, אמר יוני, מצביע על הנתונים שבתחתית המסך. "המים לא רותחים רק בגלל הלחץ האדיר של 1,000 אטמוספרות. אבל מה שבאמת מדהים הוא צפיפות החיים כאן. תולעי הצינור האלה, הוא הגדיל את התמונה על אחת התולעים האדומות והענקיות, "מכילות בתוכן מושבות עצומות של חיידקים כימוסינתטיים. הן מספקות לחיידקים מימן גופרתי, והחיידקים מייצרים עבורן חומרים אורגניים. זו סימביוזה מושלמת בסביבה רעילה לחלוטין." ד"ר כהן, אדם מבוגר בעל זקן עבות, רכן קדימה, עיניו מרותקות למסך. "האם הצלחת להביא דגימות, יוני?" "כן, דוקטור. הדגימות נמצאות עכשיו בבידוד במעבדה הביולוגית של ה'מצדה'. אבל יש משהו אחר שאנחנו צריכים לדבר עליו. יוני החליף שקופית. התמונה על המסך התחלפה למודל תלת-ממדי של קריאות הסונאר בזמן המארב. "זה לא רק שיש שם חיים. יש שם טרפי-על מתקדמים." הוא הפעיל את ההדמיה האקוסטית. החדר התמלא בקול פעימות עמוקות ואיטיות, מלוות בשאגות אילמות של יצורים שנעו במהירות בלתי נתפסת. יוני הראה את המסלולים שבהם שלושת היצורים המשוריינים סגרו על ה"לוויתן".

"שימו לב לתבנית התנועה, הסביר יוני, קולו המדעי לא הצליח להסתיר את המתח. "זה אינו ציד מקרי של חיות פרימיטיביות. הם נעו במבנה מתואם, חוסמים נתיבי מילוט, במטרה לדחוק אותנו אל תוך המים הרותחים של הארובה. זו אסטרטגיה ברמה של להקת זאבים או לווייתני קטלן. האינטליגנציה המרחבית שלהם מפותחת בצורה קיצונית." "אתה אומר לי שיש שם למטה מפלצות עיוורות עם טקטיקות צבאיות?" שאל אחד ממומחי הסונאר בגיחוך קל של חוסר אמון.

איתן, שישב עד כה בשתיקה, קם ממקומו ונשען על השולחן, מבטו קר וחותר. "אין כאן מקום לגיחוכים. היצורים האלה כמעט קרעו לנו את המעטפת, שרפו לנו כור, ואילצו אותנו להשתמש בנשק אקוסטי כדי לא להפוך לארוחת

ערב. הם אמיתיים, הם מהירים, והם קטלניים. והם מתרבים סביב השדות הגיאותרמיים האלה." גלעד שילב את ידיו. "מה אתה מציע, איתן? המטרה שלנו היא לאסוף נתונים על פוטנציאל הכרייה הגיאותרמית באזור. אם יש שם טורפים אגרסיביים שיכולים להשמיד צוללת מסדר גודל של ה'לוויתן', כל ניסיון לבנות שם מתקן כרייה רובוטי יהיה בלתי אפשרי."

"בדיוק", הסכים איתן. "אלא אם נלמד איך להרחיק אותם. התותח האקוסטי שלנו פגע בהם, אבל זה היה פתרון זמני. אנחנו צריכים להבין מה מושך אותם – האם זו החתימה האלקטרומגנטית של הכורים שלנו? הרעש של המנועים? או אולי עצם הנוכחות של מתכת זרה בטריטוריה שלהם."

"אנחנו צריכים לחזור למטה", קבע ד"ר כהן בהתלהבות מחקרית. "עם ציוד ניטור מתקדם יותר. אנחנו חייבים ללכוד אחד מהם, או לפחות לקבל דגימת רקמה."

איתן הביט במדען הראשי במבט נוקשה. "ה'לוויתן' תושבת לחודשים של תיקונים. ואני לא מוכן לסכן את הצוות שלי שוב בתוך קופסה עיוורת בלי פתרון נגד למפלצות האלה. אם אתה רוצה לחזור למטה, דוקטור, תצטרך לבנות כלי שמתאים לחימה, לא רק למחקר."

ההצהרה של איתן נותרה תלויה באוויר החדר, כבדה מאיימת. המדענים שהגיעו לחפש בקטריות ומינרלים הבינו פתאום שהם פתחו דלת לעולם אכזר שלא מתכוון לוותר על סודותיו ללא מאבק דמים.

פרק 17: פרויקט טיטאן

הימים הבאים על סיפון ה"מצדה" עברו בניסיונות להכיל את גודל התגלית. בזמן שדוד ותומר נחו והתאוששו, איתן ויוני בילו שעות ארוכות עם צוותי ההנדסה והמחקר, מנתחים כל פיסת מידע. החדשות על המפגש הקטלני נשמרו בסודיות מוחלטת והועברו רק בערוצים מוצפנים למפקדת תאגיד המחקר העולמי (WRC) בגינאה החדשה. התאגיד, שמימן את המשלחת, היה נחוש להשיג שליטה על מקורות האנרגיה הגיאותרמיים של מריאנה, ללא קשר לסיכונים הביולוגיים.

שבוע לאחר החילוץ, התקבלה פקודה ישירה מהמפקדה. ה"מצדה" לא תחזור לנמל הבית בישראל. במקום זאת, היא תנווט לעבר אי מבודד וסודי באוקיינוס השקט, שהיה בבעלות התאגיד ושימש כמתקן פיתוח צבאי ומחקרי מסווג. שם, קבעו הממונים, יעבור צוות ה"לוויתן" תדרוך לקראת השלב הבא של המשימה: "פרויקט טיטאן".

כשה"מצדה" עגנה במזח התת-קרקעי והעצום של האי, נחשף צוות ה"לוויתן" לממדים האמיתיים של כוונות התאגיד. המקום היה בסיס טכנולוגי מתקדם, רוחש מאות מהנדסים, חיילים לשעבר ומדענים, כולם גברים שעבדו סביב השעון בתנאי בידוד נוקשים.

איתן, יוני, דוד ותומר הובלו אל הנגאר עצום שנחצב בתוך סלע הבזלת של האי. במרכז ההאנגר, תחת תאורת זרקורים עוצמתית, ניצב כלי שיט שהפליא אפילו את איתן.

הוא לא דמה ל"לוויתן" העגולה והמגושמת. זה היה כלי בצורת חרוט מוארך ושטוח, דמוי ראש חץ, צבוע באפור כהה מט שבלע את האור. הוא נראה פחות כמו צוללת מחקר ויותר כמו מטוס קרב תת-ימי.

אדם גדל גוף בחליפה אזרחית יקרה, מלווה בשני שומרים חמושים, צעד לקראתם. זה היה מרקוס, מנהל הפעילות המיוחדת של ה-WRC.

"ברוכים הבאים לאי בראבו, גברים", אמר מרקוס, קולו חלקלק ובוטח. "קפטן איתן, שמעתי רבות על כישורי ההישרדות שלך. עשית עבודה יוצאת דופן בהבאת הנתונים האלה אלינו."

"תודה", אמר איתן בקרירות, בוחן את מרקוס ואז את הכלי שמאחוריו. "מה זה הדבר הזה?"

מרקוס חייך, חיוך שלא הגיע לעיניו. "זהו ה'טיטאן-1'. צוללת התקיפה והמחקר המתקדמת ביותר שנוצרה אי פעם. היא תוכננה במקור למבצעים צבאיים עמוקים, אבל עכשיו, לאור התגליות שלכם, עשינו לה הסבה מהירה. היא מצוידת במעטפת כפולה מסוגות קרבון-טיטניום שחסינה פי שלושה מה'לוויתן'. יש לה מנועי פלזמה שקטים כמעט לחלוטין שלא משאירים חתימת חום גדולה, מערכות נשק סונאיתות, ו... משגרי טורפדו המותאמים לתנועה במים בצפיפות גבוהה."

דוד התקרב אל הכלי, מעביר את ידו המיובלת על המעטפת החלקה. "משגרי טורפדו? בעומק עשרת אלפים מטרים? הלחץ ימערך כל חומר נפץ סטנדרטי."

"אלה לא טורפדו סטנדרטיים", התערב מהנדס צעיר שעמד בקרבת מקום. "הם משתמשים במנגנון של קוויטציה על-קולית (Supercavitation). הם יוצרים סביבם בועת גז שמאפשרת להם לנוע דרך המים במהירות של מאתיים קשר בלי להתמודד עם התנגדות המים, והם חודרי שריון קינטיים. הם לא נועדו להתפוצץ, הם נועדו לחדור סלעים

– או שריון של מפלצות." תומר שרק בהתפעלות. "זה נראה כמו משהו שמטיסים, לא משהו שמשיטים." "בדיוק", אישר מרקוס. "ואתה, תומר, הולך להיות הטייס הראשי של ה'טיטאן'. אנחנו רוצים שצוות ה'לוויתן' יוביל את החזרה לשקע. אתם מכירים את השטח, אתם מכירים את האויב." "רגע אחד", קטע אותו איתן. "אמרתי לד"ר כהן ואני אגיד גם לך. אני לא לוקח את האנשים שלי חזרה לגיהנום הזה רק כדי לשחק עם צעצועים חדשים. מה המטרה של המשימה הזו?" מרקוס רצין. "המטרה כפולה, קפטן. ראשית, אנחנו מקימים תשתית ראשונית לכרייה גיאותרמית ביער הארובות. ה'טיטאן' ילווה ויאבטח צי של רובוטי-בנייה אוטונומיים שיתחילו להציב צינורות שאיבה. שנית... " הוא השתק לרגע, מביט ביוני. "שנית, הדירקטוריון דורש שנביא דגימה חיה, או לפחות גופה שלמה, של אחד מהטורפים האלה. המחלקה הביו-טכנולוגית שלנו מאמינה שהשריון שלהם והאנזימים שממסים טיטניום יכולים לשנות את פני התעשייה הצבאית העולמית." "אתם רוצים שאנחנו נצוד אותם", אמר יוני, פניו מחווירות מעט. "אתם מתייחסים אליהם כאל משאב. אבל הם טורפי-על בטריטוריה שלהם. ציד כזה עלול לעורר תגובת שרשרת של כל המערכת האקולוגית שם למטה." "זה סיכון שאנחנו מוכנים לקחת", חתך מרקוס. "הציוד מוכן. צוותי הגיבוי מוכנים. יש לכם שלושה ימים ללמוד את מערכות ה'טיטאן' לפני שאתם יורדים למים. זו לא בקשה, קפטן איתן. זה המנדט שלכם." איתן הביט באנשיו. דוד נראה מסוקרן מהאתגר ההנדסי של הכלי החדש. תומר נראה להוט לחזור לסטיק שאינו מקרטע. רק יוני נראה מוטרד באמת מההשלכות של מעשיהם. איתן ידע שאין להם ברירה אמיתית. הם אנשי חברה, וזה היה התפקיד שלהם. "שלושה ימים", אמר איתן למרקוס, מבטו לא ממצמץ. "תדאג שהמדריכים שלך יהיו טובים. כי אנחנו לא מתכוונים להשאיר אף אחד למטה בפעם הזו." הקרב האמיתי על תחתית העולם, כך הבינו כולם, טרם החל. הוא עמד להפוך למלחמה על טריטוריה, טכנולוגיה, והישרדות ברוטלית בחשיכה.

פרק 18: בתוך הסימולטור

הזמזום החשמלי בחדר הסימולציות של אי בראבו היה שונה לחלוטין מהרעש המוכר של ה"לוויתן". כאן, הכל היה נקי, סטרילי ומחושב מראש. החדר היה בנוי כהעתק מדויק של תא הפיקוד של ה"טיטאן-1", מותקן על זרועות הידראוליות עצומות שנועדו לדמות כל תנועה, כל פגיעה וכל שינוי בלחץ. בועז, מדריך הטיסה הראשי של התאגיד – גבר שרירי ומקריח ששירת בעברו ביחידת צוללות קומנדו – עמד מאחורי כיסאו של תומר, בוחן כל תנועה של הטייס הצעיר בעיניים ביקורתיות. "ה'טיטאן' היא לא כלי מחקר, תומר", נבח בועז בקול צרוד. "היא מכונת מלחמה. מנועי הפלזמה הכפולים נותנים לך כוח דחף שמעולם לא חווית, אבל הם גם דורשים ניהול אנרגיה כירורגי. אם תמשוך את הסטיק חזק מדי בזווית לא נכונה, אתה תכניס את הצוללת לסחרור הידרודינמי שייקרע אותנו לגזרים עוד לפני שהמפלצות יספיקו להגיד שלום. בוא נראה מה אתה יודע לעשות. הפעל תרחיש אלפא-שלוש." תומר הנהן, ידיו נחות על הג'ויסטיק המודרני (HOTAS), שעוצב במיוחד כדי להתאים לכף ידו. המסכים שמולו נדלקו, מקרינים הדמיה מציאותית להחריד של אזור אזור החצות במעמקי שקע מריאנה. המים הווירטואליים היו שחורים משחור. "אנחנו בעומק תשעת אלפים מטרים", דיווח תומר, קולו רגוע וממוקד. "מערכות נשק דרוכות. סונאר אקטיבי פועל ברדיוס של שני קילומטרים." דוד ישב בעמדת ההנדסה, מנסה להתרגל לממשקי המגע הדיגיטליים שהחליפו את המתגים והמנופים המכניים שלמד לאהוב. "אני שונא מסכי מגע", רטן דוד, מקיש בעוצמה על הצג. "כשיש לך מים שפורצים פנימה וחושך מוחלט, אתה צריך להרגיש את הברזל בידיים, לא להחליק אצבע על זכוכית. בועז, איך אני מעביר כוח חירום למערך ההגנה האלקטרומגנטי בלי לעבור דרך התפריט הראשי?" "אתה לא", ענה בועז בקור רוח. "המחשב מנהל את ויסות הכוח בעצמו. אתה רק צריך לאשר לו את הפעולה. המערכת חכמה ממך, דוד. תלמד לסמוך עליה." "אני לא סומך על שום דבר שאין לו דופק או שלא בניתי בעצמי", נהם דוד, אך המשיך לתרגל את רצף הפעולות הנדרש.

קפטן איתן עמד במרכז התא, משלב את ידיו מאחורי גבו, בדיוק כפי שנהג לעשות ב"לוויתן". "מספיק עם הוויכוחים. יוני, מה מצב החיישנים הביולוגיים?"

יוני רכן על הקונסולה שלו. ציוד הניטור של ה"טיטאן" היה מתקדם שנות אור ממה שהיה לו קודם. "אני יכול לזהות חתימות חום בגודל של סנטימטר במרחק של קילומטר. יש לי... רגע. קפטן, יש לי מגע. חתימה גדולה. היא נעה במהירות של ארבעים קשר וסוגרת עלינו. זוית גישה: מלמטה ומאחור. זה התרחיש. הוא בא."

"עמדות קרב!" פקד איתן. תא הפיקוד של הסימולטור נשטף באור אדום וצופרי אזהרה עמומים החלו לפעום. התא נטה לאחור באלימות כשתומר דחף את המצערת קדימה, מנסה לייצר מרחק מהטורף הווירטואלי.

"תומר, תביא אותנו לעמדת ירי," הורה איתן. "אני רוצה לראות את הטורפדו בפעולה. דוד, תטעין צינורות אחד ושתיים בטורפדו קוויטציה (Supercavitation). יוני, נעל עליו את מחפש הלייזר והסונאר. אל תיתן לו להתחמק." "נטען ודרוך!" צעק דוד, לוחץ על האישור במסך.

תומר ביצע פנייה חדה, כזו שב"לוויתן" הייתה שוברת את הציר, אבל ה"טיטאן" הגיבה בקלילות. הזרועות ההידראוליות של הסימולטור טלטלו את הגברים, מדמות את כוחות ה-G האדירים. "מטרה בכוונת!" הכריז תומר, לוחץ על ההדק האדום שעל הסטיק. "אש צינור אחד! אש צינור שתיים!"

שני זעזועים מורגשים הרעידו את התא הווירטואלי. על המסך המרכזי, שתי נקודות ירוקות טסו קדימה במהירות בלתי נתפסת של למעלה ממאתיים קשר, חותכות את המים הווירטואליים כשסביבן בועת אוויר המונעת חיכוך. "זמן פגיעה, חמש שניות," ספר יוני בקדחתנות. "ארבע... שלוש... שתיים... הוא חמק!"

"מה?! צעק איתן.

"הוא פשוט... זז," אמר יוני, בהלם. "המודל הממוחשב התבסס על הנתונים שהבאנו. ברגע שהיצור שמע את שיגור הטורפדו, הוא ביצע צלילה ורטיקלית במהירות שהפיזיקה בקושי מאפשרת. הוא השתמש בזרמי המים שהטורפדו יצר כדי להחליק מתחתיהם."

"הוא תוקף נגד," התערב בועז מהצד, עיניו מרותקות למסך המדריך שלו. "הוא למד אתכם. ועכשיו הוא בא מלמעלה. תומר, תגן על הגג!"

לפני שתומר הספיק להגיב, הסימולטור כולו הזדעזע מעוצמת "פגיעה" אדירה. התא נזרק הצידה, נורות החירום כבו והמסכים הבהבו. קול צורם של קריעת מתכת ממוחשבת מילא את החלל.

"פגיעה קריטית במעטפת העליונה!" דיווח דוד, קורא את הנתונים האדומים ששטפו את המסך שלו. "הוא פירק לנו את מערך התקשורת וחדר את השריון המשני. יש דליפת מים וירטואלית. אנחנו טובעים."

הסימולטור דומם את עצמו, והתא התיישר באיטיות. האורות הלבנים והקרים נדלקו מחדש, חושפים ארבעה גברים נוטפי זיעה, נושמים בכבדות. התרגיל נמשך פחות משלוש דקות, ובסופו – הם הושמדו לחלוטין.

בועז שילב את ידיו והביט בהם במבט קר. "זה מה שיקרה שם למטה אם תסמכו רק על הנשק. היצורים האלה שרדו במקום העוין ביותר בכדור הארץ במשך מיליוני שנים. אתם לא תנצחו אותם בקרב של כוח גס. אתם חייבים להיות חכמים יותר, מהירים יותר, ולא לצפות שהטכנולוגיה תעשה את העבודה במקומכם. מחר אנחנו צוללים על אמת. אם לא תשתפרו, המים יקברו אתכם יחד עם ה'טיטאן'."

איתן הביט באנשיו. הוא ראה את התסכול על פניו של תומר, את הזעם של דוד ואת הפחד בעיניו של יוני. "תאתחל את המערכת, בועז," אמר איתן בקול שקט שחתך את האוויר. "אנחנו נשאתם פה כל הלילה עד שאנחנו מפרקים את הדבר הזה לחתיכות."

פרק 19: צלילה קרבית

רציף השיגור התת-קרקעי של אי בראבו היה מפלצת תעשייתית. הוא נחשב עמוק לתוך סלע הבזלת, ומכונות ענק, מנופים חשמליים ומסועים נעו לאורכו ברעש מחריש אוזניים. האוויר היה ספוג בריח כבד של שמן הידראולי, אוזון ומי ים מלוחים. צוותי תמיכה – עשרות גברים בסרבלי עבודה צהובים וקסדות מגן – רצו הלוך ושוב, משלימים את ההכנות האחרונות לשלב הראשון של "פרויקט טיטאן".

ה"טיטאן-1" ריחפה בתוך בריכת השיגור המוארת בזרקורים תת-מימיים עצומים, משדרת עוצמה קטלנית שקטה. הצבע האפור הכהה שלה בלע את האור, והקווים החדים של מעטפת הקרבון-טיטניום גרמו לה להיראות מסוכנת, כמו חץ מושחז שמוכן להיזרק אל לב הים.

אך ה"טיטאן" לא הייתה יורדת למטה לבדה. מצידו השני של הרציף, שני מנופי גשר מסיביים הורידו למים את ה"גוליתים" – צמד רובוטי בנייה ענקיים ואוטונומיים. כל גולית היה בגודל של בית בן שלוש קומות, עשוי מפלדה

כבדה ומצויד בזרועות קידוח רבות-עוצמה, מרתכות פלזמה ומערכות עיגון המיועדות לשרוד בעומק של עשרת אלפים מטרים. תפקידם היה להתחיל להציב את התשתית הראשונית לשאיבת האנרגיה הגיאותרמית מהארובות. תפקידה של ה"טיטאן" היה להגן עליהם, בכל מחיר.

"הגוליותים במים, שוקעים בקצב מבוקר, " בקע קולו של קצין הבקרה מהרמקולים שעל הרציף. "צוות טיטאן, אישור עליה לסיפון. בהצלחה."

איתן, דוד, תומר ויוני צעדו על גשר המתכת הקטן שהוביל אל פתח הצוהר של הצוללת החדשה. הם היו לבושים בחליפות טקטיות שחורות, מצוידות במערכות קירור וחימום פנימיות וחיישני מדדים רפואיים, שונות בתכלית מסרבלי העבודה המרופטים של המשימה הקודמת. כל צעד שלהם הדהד בהחלטיות. ההלם והפחד של המשימה הראשונה פינו את מקומם לנחישות צבאית כמעט. הם ידעו בדיוק מול מה הם הולכים להתמודד. "מוזר להריח פלסטיק חדש וסיבי פחמן במקום עובש ושמן שרוף, " העיר תומר כשנכנסו לתא הפיקוד המרווח. הוא התיישב מיד בכיסא הטייס הארגונומי, מחבר את חגורת חמש הנקודות שלו ומושך אליו את ג'ויסטיק הטיסה. "הכל פה כל כך מבריק."

"נראה כמה זמן זה יישאר מבריק כשאחת מהמפלצות האלה תנסה לנגוס בזה, " רטן דוד, מתיישב בעמדת ההנדסה. הוא החל להריץ בדיקות דיאגנוסטיקה על מנועי הפלזמה הכפולים. הקול החרישי שעלה מהם היה שונה לחלוטין מהמהום הכורים הישנים; הוא נשמע כמו תדר חשמלי טהור, אגרסיבי ומוכן להתפרץ. "הכורים בשיא התפוקה. מערך הנשק ירוק. צינורות טורפדו טעונים בחימוש קינטי וסונאיתן."

יוני התמקם בעמדת המדע והטקטיקה. המסכים שלו היו עמוסים בנתוני מודיעין, כולל מעקב חי אחרי שני הגוליותים שכבר החלו את צלילתם למטה. "אני מקושר לגוליותים. הם בעומק אלף מטרים ומדווחים על סביבה נקייה. אנחנו יורדים בעקבותיהם, קפטן."

איתן תפס את עמדת הפיקוד במרכז התא. הוא העביר את ידו על מסך הבקרה המרכזי. "בקרה אי בראבו, כאן טיטאן-1. מערכות ירוקות. מתחילים צלילה קרבית. מנתק כבלי טבור."

קול שחרור פנאומטי נשמע, והצוללת ניתקה ממערכות הרציף. תומר הטה את הסטיק בעדינות לפניו ולמטה. ה"טיטאן" צללה מיד, חותכת את המים באלגנטיות קטלנית. שלא כמו ה"לוזיתן", ששקעה בכבדות באמצעות משקולות וכוח הכבידה, ה"טיטאן" הוטסה כלפי מטה באמצעות המנועים העוצמתיים שלה, טסה דרך האוקיינוס כמו שמטוס קרב טס דרך האוויר.

המהירות הייתה מסחררת. הם חלפו על פני אזור האור בתוך דקות ספורות. הצבעים בחוץ דהו במהירות מכחול בהיר לציפה אפרורית, ואז לחשכה מוחלטת.

"עוברים אלפיים מטרים, " דיווח תומר, הקול שלו דרוך. "קצב צלילה – שלושים מטרים לשנייה. הצורה האווירודינמית של הדבר הזה חותכת את התנגדות המים למינימום."

"תשגיח על הטמפרטורה של המעטפת החיצונית, " הזהיר דוד, מביט במסכים שלו. "החיכוך במהירות כזו בעומק כזה מייצר חום. אנחנו לא רוצים לבשל את החיישנים שלנו לפני שנגיע למטה."

השעות חלפו, והצלילה נמשכה בקצב שובר שיאים. הלחץ החיצוני טיפס למספרים המטורפים של אזור התהום, אך ה"טיטאן" לא השמיעה ולו חריקה אחת. סגסוגת הקרבון-טיטניום עמדה בלחץ באדישות מוחלטת.

"שבעת אלפים מטרים, " אמר יוני, פורס על המסך את המפה הטופוגרפית של קרקעית השקע, מעודכנת בנתונים שהם עצמם הביאו בפעם הקודמת. "אנחנו מתקרבים לאזור שבו נתקלנו במארב. אני מפעיל חיישנים פסיביים, מגביר רגישות לרעידות זעירות ולחתימות חום."

המתח בתא הפיקוד עלה מדרגה. השקט החזרותי של הים הופר רק על ידי צליל הנשימות של ארבעת הגברים וזמזום המערכות הקל. תומר האט את קצב הצלילה לעשרה מטרים לשנייה, מפעיל את פנסי העוצמה של

ה"טיטאן". אלומות כחולות וחזקות פילחו את המים השחורים, חושפות מרחב ריק וקפוא.

"אני קולט את הגוליותים, " דיווח יוני. "הם הגיעו לקרקעית, עומק עשרת אלפים וארבעים מטרים. במרחק של שני קילומטרים מיער הארובות. הם מתחילים לקדוח כדי לעגן את התושבות שלהם."

איתן רכן קדימה. "תומר, תוריד אותנו למרחק של חמישים מטרים מעל הקרקעית. דוד, תתכונן להפעיל מיסוך אקוסטי. הרעש שהגוליותים עושים עכשיו בקידוח ישמע בכל רחבי השקע. אם הטורפים שם, הם יגיעו לבדוק את זה."

ה"טיטאן" גלשה מטה עד שהחלה לרחף במישור שמעל הקרקעית הלבנה. באופק השחור שלפניהם, הם יכלו לראות את אלומות האור הצהובות של רובוטי הגוליות הענקיים, מלוות במערבולות של חול ובוץ שהתרוממו עקב הקידוח האגרסיבי שלהם בסלע הבזלת שתחת המשקע. הקול הועבר אליהם דרך ההידרופונים של הצוללת – רעש צורם, מכני ואלים של פלדה מוחצת אבן. זה היה קול הפלישה האנושית לטבע הפראי ביותר.

ואז, המכ"ם של יוני השמיע צפצוף יחיד וחד. הצפצוף לא הגיע מכיוון יער הארובות. הוא הגיע היישר מלמעלה, מתוך החושך שדרכו צללו זה עתה. "קפטן", אמר יוני, ודמו קפא בעורקיו למרות חימום החליפה. "יש לי חתימה עצומה. היא יורדת עלינו. מהר. היא לא באה מהאדמה... היא באה איתנו מהמים העליונים." איתן נעמד בבת אחת. "תומר, זוהי התקפה, קדח קני שיגור! אנחנו לא בורחים הפעם."

פרק 20: הצלל הנופל

הצפצוף של מערכת המכ"ם הפסיבי חתך את הדממה המתוחה בתא הפיקוד של ה"טיטאן". יוני, כשידיו רועדות קלות, התמקד על המסך שלו, מנסה לנתח את הנתונים שמערכות הצוללת שאבו מתוך העלטה המוחלטת שמעליהם. "מה זאת אומרת, יורד עלינו מלמעלה?" נבח דוד מעמדת ההנדסה, עיניו מרוכזות במדדי הלחץ של כלי הנשק. "כל מה שראינו בפעם הקודמת עלה מהקרקעית או יצא מהארובות. מה יכול להיות כל כך גדול למעלה שיורד עד לכאן?" "אני לא יודע, אבל המסה של הדבר הזה אדירה", דיווח יוני, קולו מטפס באוקטבה. "זה צונח במהירות של חמישים מטרים לשנייה. הוא לא שוחה למטה, קפטן. הוא נופל. זה כאילו מישהו הפיל עלינו בניין מגורים." איתן לא בזבז זמן על שאלות מיותרות. מוחו הטקטי פעל במהירות שיא. "תומר, תמרון התחמקות, קח אותנו מאה מטרים קדימה ושלושים ימינה! דוד, תפעיל את המיסוך האקוסטי המלא, אני לא רוצה שהדבר הזה יתביית עלינו בדרך למטה." תומר הגיב באינסטינקט של טייס קרב. הוא משך את ג'ויסטיק הטיסה ודחף את המצערת. ה"טיטאן", על כל משקלה העצום, הזדנקה קדימה בתנועה חלקה וקטלנית, מותירה אחריה שובל חיזור של מים שנדחפו בכוח מנועי הפלזמה. הצוללת שינתה מיקום בדיוק ברגע הנכון. כמה שניות לאחר מכן, המים מאחוריהם נקרעו בסערה אלימה. הדף המים היה כה חזק עד שה"טיטאן" הוטחה קלות על צידה, למרות מייצביה הגירוסקופיים. במצלמות האחוריות, מבעד למערבולות הבוץ העצומות שהתרוממו מקרקעית האוקיינוס הלבנה, הם ראו את הדבר שצנח. זה לא היה יצור חי. זה היה מלבן עצום, עשוי מתכת מושחרת, עטוף בכבלי פלדה קרועים וצינורות מרוסקים. הוא התרסק אל תוך הקרקעית בכוח שיצר רעידת אדמה קטנה, קובר את עצמו למחצה בתוך משקע השלדים המיקרוסקופיים. "מה לעזאזל..." מלמל תומר, מיישר את הצוללת ונועץ את עיניו במסכים. "זה נראה כמו... חתיכת ספינה." יוני סרק את העצם הענק בעזרת פנסי הצד. "זה לא סתם חתיכת ספינה. זה מודול קידוח תת-ימי ישן. קפטן, תראה את הלוגו על הדופן." על המתכת המושחרת והמעוכה ניתן היה לראות, בקושי רב, סמל דהוי: משולש אדום ובו האותיות V.E. דוד קילל חרישית ברוסית. "ואנגארד אקספלוריישן (Vanguard Exploration). אלה המתחרים של ה-WRC. התאגיד הרוסי-סיני." "מה הם עושים כאן?" שאל איתן בחדות. "האיזור הזה אמור להיות סגור לפעילות בגלל התנאים הקיצוניים." "כנראה שהם לא שאלו רשות", אמר יוני. הוא המשיך לסרוק את האזור סביב ההתרסקות. "לפי מצב הקורוזיה, המודול הזה לא ישן. הוא במים גג כמה חודשים. משהו קרע אותו מספינת האם שלו או מהתחנה שלו... והפיל אותו למטה." הגילוי שהם לא היו הראשונים באזור, ושקבוצה מתחרה, ואולי עוינת, פועלת בשקע, שינה לחלוטין את התמונה. אבל לפני שהספיקו לעכל את המידע, הבעיה האמיתית התגלתה. רעש ההתרסקות של מודול הקידוח הרוסי, יחד עם הרעש העצום שהקימו רובוטי ה"גוליית" במרחק שני קילומטרים מהם, היה כמו לצלצל בפעמון ארוחת ערב בתוך כלוב של איתנות מורעבים. מערך הסונאר של ה"טיטאן" נדלק בבת אחת כאילו חגג את יום העצמאות. עשרות נקודות אדומות החלו להבהב על המסך, מגיחות מתוך האדמה השחורה של יער הארובות, מתוך סדקים בבזלת, ומתוך העלטה שמסביב. "יש לנו קריאות מרובות!" צעק יוני, קולו נבלע כמעט בצפצופי האזעקות. "הם באים, קפטן. כולם. אנחנו מדברים על עשרות חתימות בגדלים שונים. חלקם גדולים לפחות כמו המפלצות שראינו בפעם הקודמת, וחלקם קטנים ומהירים יותר. הם מתכנסים אל מקורות הרעש!"

איתן לא מיצמץ. "תומר, תעלה אותנו לגובה של מאתיים מטרים מעל הקרקעית. אנחנו לא נילחם בהם בבוץ. אני רוצה שדה ראייה נקי. דוד, חמש את כל מערכות הנשק. תותחי קוויטציה בהיכון, הדף אקוסטי טעון במלואו." ה"טיטאן" טיפסה במהירות, מרחפת כמעט כמו ציפור טרף מעל אזור האסון. מלמעלה, הם יכלו לראות את אלומות האור של ה"גולייטים", שהמשיכו לקדוח בסלע הגיאותרמי, אדישים לחלוטין לאיום המתקרב. "אני לא מצליח ליצור קשר עם מערכת הניהול של הגולייטים, "דיווח דוד, מקליד בקדחתנות. "התכנות שלהם נעול על פקודת הקידוח. הם לא יפסיקו עד שיסימו את השלב הראשון, גם אם מפלצות יתחילו לאכול אותם." הם המטרה הראשונית של היצורים בגלל הרעש. הם ישמשו כפיתיון, "אמר איתן בקור רוח מקפיא. "תומר, קח אותנו מעל הגולייט. אנחנו נספק להם מטריית אש מלמעלה. כל מה שמתקרב לרדיוס של מאה מטרים מהרובוטים - מושמד."

המחזה מחוץ לחלונות היה סוריאליסטי. מתוך העלטה המוחלטת, החלו להגיח צורות מפלצתיות, נעות במהירות עצומה. חלקן היו אותם יצורים דמויי צלופח משוריין שהם הכירו, אחרים היו יצורים פחוסים דמויי תריסנית ענקית בעלי זרועות ציד ארוכות ומשוננות שניזונו מיצורי הקרקעית. הם הסתערו בגלים לעבר ה"גולייטים" הרועשים. "מטרה ראשונה מתקרבת מימין!" הכריז תומר. "זווית עשרים מעלות. משגר טורפדו!" ה"טיטאן" רעדה קלות. קליע הקוויטציה, עטוף בבועת אוויר מנצנצת, טס מטה כמו חץ של אור אל תוך החושך. הוא פגע במרכז גופו של צלופח משוריין שאורכו עשרים מטרים. האנרגיה הקינטית של הקליע, שלא הכיל חומר נפץ, פשוט ריסקה את שריון האבן של היצור לשבבים. ענן כהה של דם תת-ימי, שחור כמעט לחלוטין במים האלה, התפשט סביב הפגיעה. היצור פירפר באלימות ושקע אל הקרקעית, חסר חיים. "פגיעה בול! יש לנו הרוג!" קרא דוד, מכה באגרופו על הקונסולה בהתלהבות קרבית. "הנשק הזה עובד!" אבל ההתלהבות הייתה מוקדמת מדי. הדם והוויברציות של מות חברים לא הרתיעו את שאר היצורים; להיפך, הם רק העצימו את הטירוף.

"שלושה נוספים מגיעים מאחור!" התריע יוני. "הם מתעלמים מהגולייטים, הם באים ישר אלינו! כנראה ששיגור הטורפדו סימן אותנו כאיום גדול יותר." "אז בואו ניתן להם איום, "אמר איתן. "תומר, תותח הדף אקוסטי פנימי. דוד, תטעין צינורות שלוש וארבע. זה הולך להיות קרב צמוד." ארבעת הגברים מצאו את עצמם בעין הסערה. הם כבר לא היו חוקרים במנוסה. הם היו כוח תקיפה במלחמה על טריטוריה שלא הייתה שלהם, נלחמים נגד צבא פראי וחסר פחד שכל ייעודו להשמיד את הפולשים הזרים. המים השחורים והדוממים הפכו לזירת קרב עקובה מדם, שבה הטכנולוגיה האנושית המתקדמת ביותר נאבקה באבולוציה האכזרית ביותר של הטבע.

פרק 21: מחול המוות בחשכה

התקפת היצורים על ה"טיטאן" הייתה מתואמת וחסרת רחמים. הם נעות בחשיכה כמו צללים חיים, משתמשים במערכות החישה המפותחות שלהם כדי לחמוק מקורות האור החזקים של הצוללת ולתקוף מזוויות עיוורות. ה"טיטאן", על אף כושר התמרון המרשים שלה, הייתה גדולה ומגושמת בהשוואה לטורפי המעמקים הללו, שנולדו וחיו בתוך הלחץ האדיר של שקע מריאנה. "אחד מתחתנו, מנסה לנגוח בגחון!" צעק יוני, אצבעותיו מרחפות מעל מסכי המכ"ם שמציגים מערבולות של צבעים אדומים וצהובים. "מרחק חמישים מטרים, סוגר מהר!" "תומר, הרם חרטום, גלגל ימינה תשעים מעלות!" פקד איתן. תא הפיקוד נטה הצידה באלימות. כוח המשיכה דחף את הגברים נגד חגורות הבטיחות שלהם בזמן שה"טיטאן" ביצעה סחרור התחמקות הדוק. יצור צלופחי ענק חלף סנטימטרים ספורים מגחונה המוגן, מלתעותיו המשוננות נסגרות על ריק בקול נקישה שהדהד במים כמו יריית רובה.

"הוא פספס!" קרא תומר, מיישר את הצוללת תוך שהוא משחרר נשימה עצורה. "אל תשמח עדיין, ילד, "נהם דוד מעמדת ההנדסה, ידיו טסות על פני לוחות המגע. "הוא פנה ומגיע לסיבוב שני. צינורות טורפדו שלוש וארבע חמושים."

"אש כפולה!" הורה איתן. "אל תיתן לו להתקרב."

תומר לחץ על ההדק. ה"טיטאן" ירתה שני קליעי קוויטציה עוקבים. הראשון פספס כשהיצור התפתל הצידה בזריזות מפתיעה, אך השני פגע במרכז מסת גופו, משסע את קשקשי השריון שלו וקורע אותו כמעט לשניים.

המפלצת שקעה באפלה, מותירה אחריה שובל של דם שחור.
אך בזמן שהם התמקדו בצלופח, איום חדש התהווה. "קפטן, הקריאות משתנות!" קרא יוני. "היצורים הקטנים יותר... אלו שדומים לתריסניות... הם לא תוקפים אותנו ישירות. הם נצמדים לרובוטי הגולית' למטה."
איתן הביט אל המסכים. באורות הצהובים של ה"גוליתים", הם יכלו לראות את המראה המבעית. עשרות יצורים שטוחים ורחבים, כל אחד בקוטר של כשלושה מטרים, נצמדו לגוף המתכת העצום של רובוטי הקידוח. לא היו להם שיניים למחוץ פלדה, אך מערכות הסונאר הראו עליה חדה בטמפרטורה בנקודות המגע.
"הם מפרישים חומצה תרמית!" נזעק דוד, מפענח את הנתונים ההנדסיים. "כמו ה'עלוקות' שלקחנו איתנו פעם קודמת, אבל ברמה הרבה יותר מסיבית. הם ממיסים את נקודות החיבור של זרועות הקידוח. אם הזרועות האלה נופלות, הגוליתים משותקים והמשימה נכשלת."
המנדט של מרקוס והתאגיד היה ברור: הגנה על התשתית קודמת לכל. "אנחנו חייבים להרחיק אותם משם," החליט איתן בקרירות. "תומר, תוריד אותנו למטה. עשרה מטרים מעל הגוליתים. אנחנו נשתמש בתותח ההדף האקוסטי בפיזור רחב."
"קפטן, התערב תומר, מהסס לשבריר שנייה. "אם אני יורה גל הדף בעוצמה מקסימלית קרוב כל כך לגוליתים, אנחנו עלולים לנפץ את החיישנים האופטיים שלהם ולהוציא אותם מאיזון. הם עלולים לקדוח לתוך עצמם."
"אם לא נירה, המפלצות האלה יאכלו אותם חיים," פסק איתן. "בצע פקודה."
ה"טיטאן" צללה אל תוך ענני הבוץ שהתרוממו מעבודת הקידוח, מרחפת היישר מעל צמד הרובוטים הענקיים שעמלו באדישות על קרקעית הים. המחזה של התריסניות החומציות הנאחזות ברובוטים היה מחריד. מתכת החלה לבעבע ולנזול תחתן.
"תותח אקוסטי פתוח לפיזור," דיווח דוד. "רמת עוצמה שמונה. יותר מזה ואנחנו שוברים גם את עצמנו."
"אש!"
יוני לחץ על מתג ההפעלה. תא הפיקוד רעד בחוזקה, קול עמום ונמוך שנדמה כי מרעיד את העצמות עצמן עבר דרך המים. גל קול מרוכז ומעוצב נורה מחרטום ה"טיטאן", מכה בקרקעית הים וסביבתה כפטיש אוויר בלתי נראה. ההשפעה הייתה מיידית. יצורי התריסנית, שהיו רגישים במיוחד לויברציות, התכווצו בכאב והרפו את אחיזתם ברובוטים הכבדים. הם התעופפו לכל עבר כמו עלים בסערה, מבולבלים לחלוטין, חלקם התרסקו אל קרקעית הים ולא זעו עוד.
"פינינו את המטרות מהגוליתים!" קרא יוני.
"נזק לרובוטים?" שאל איתן.
"החיישנים האופטיים של גולית מספר אחת כבו," דיווח דוד, קורא את הטלמטריה. "אבל הוא עבר לגיבוי סונאית וממשיך לקדוח. הם שורדים."
"יפה. עכשיו באו נצא מטווח הסכנה לפני ש-"
מילותיו של איתן נקטעו באחת. חבטה אדירה הרעידה את ה"טיטאן" כולה. כלי הטיס התת-ימי הועף הצידה, וכל ארבעת הגברים נזרקו כנגד רתמותיהם בכוח. אזעקות החלו לילל, והאור הלבן בתא התחלף שוב להבהוב אדום ומאיים.
"פגיעה מאסיבית בדופן השמאלית!" צעק דוד, מתמווד עם שטף של נתונים אדומים על המסך. "מעטפת הקרבון-טיטניום ספגה נזק! הלחץ הפנימי יציב, אבל איבדנו את מיכל הסוללות החיצוני השמאלי! מישהו חבט בנו עם מסה של פאקינג רכבת משא!"
איתן הזדקף, מנגב טיפת דם משפתיו שנשכחו בפגיעה. "יוני, מי זה היה? לא ראיתי שום חתימה שסוגרת עלינו!" יוני רכן על מסך המכ"ם שלו, פניו לבנות כסיד. "הוא לא הופיע... הוא פשוט לא הופיע בסונאר. הוא הצליח למסך את החתימה שלו לחלוטין... כמונו."
"דבר כזה לא אפשרי למפלצת," אמר תומר, מנסה לייצב את הצוללת שהחלה לנטות מעט לשמאל בגלל הפגיעה. "זה אפשרי אם הוא לא ביולוגי," אמר איתן בקול קר. "יוני, תריץ סריקה על מודול הקידוח הרוסי שהתרסק כאן. תבדוק אם הוא ריק."
"סורק," יוני הקליד במהירות. לאחר מספר שניות, הוא הרים את ראשו, עיניו מורחבות מאימה. "קפטן... המודול הופרד. יש שם פתח יציאה שבור. משהו יצא משם."
המחשבה המצמררת הייתה בארבעת הגברים בבת אחת. הם לא נלחמו רק במפלצות של הטבע הפראי. בתוך החשיכה הזו, בין טורפי המעמקים, הסתתר משהו אחר. כלי שיט אחר, בנוי על ידי אדם, שקט וקטלני, וככל הנראה – עוין בדיוק כמו הסביבה עצמה. המלחמה הקרה של פני השטח ירדה לעומק של עשרת אלפים מטרים,

והם עמדו להיות הקורבנות הראשונים שלה.

פרק 22: המארב הרוסי

השקט המתוח בתוך תא הפיקוד של ה"טיטאן" הופר רק על ידי צלילי האזעקה והנשימות הכבדות של ארבעת הגברים. הגילוי כי מודול הקידוח של תאגיד "ואנגארד אקספלוריישן" שימש כמסווה לכלי שיט מאויש שינה את כללי המשחק. זו לא הייתה עוד התמודדות מול כוחות טבע פראיים, אלא לוחמה פנים-אל-פנים נגד בני אדם במגרש המשחקים העיון ביותר על פני כדור הארץ.

"נזק לסוללות ימין, דיווח דוד, עיניו מרפרפות על פני שורות של נתונים אדומים. "איבדנו חמישה עשר אחוז מתפוקת החשמל הפריפריאלית. הלחץ הפנימי מחזיק, אבל מעטפת הקרבון-טיטניום קיבלה מכה קשה. הם השתמשו בנגח קינטי, כנראה משהו חסר חתימה אקוסטית כדי למנוע גילוי מוקדם."

קפטן איתן לא הניד עפעף. "אם הם מסוגלים לחמוק מהסונאר שלנו, הם משתמשים בטכנולוגיית ספיגת קול ששמורה לצוללות תקיפה גרעיניות של צבא רוסיה. הם לא פה רק למחקר; הם פה כדי לחסל מתחרים. יוני, האם יש לך כיוון משוער לתנועה שלהם אחרי הפגיעה?"

יוני הקיש על מסך המגע בקדחתנות, מכייל מחדש את המסננים. "לא. הם פשוט נעלמו בחזרה לחושך. אין חתימת מנוע, אין פליטת חום. הם מכבים מערכות ודואים בעזרת זרמי המעמקים. זו טקטיקה של ציידים. הם מחכים שנפתח את האורות ונהיה מטרות נוחות."

"אנחנו לא ניתן להם את התענוג הזה," קבע איתן. "תומר, כיבוי אורות מוחלט. אנחנו עוברים למצב אפלה. ננווט לפי מפות זכרון ולפי קריאות אנומליות."

האורות החיצוניים העוצמתיים של ה"טיטאן" כבו, והחושך של אזור התהום בלע אותם שוב. בתוך תא הפיקוד, רק האור האדום והעמום של נורות החירום האיר את פניהם המתוחות של הגברים.

בחוץ, המצב רק הלך והחמיר. המפלצות, שכבר היו מגורות מדם היצורים שמתו ומהרעש של הרובוטים, התגודדו כעת סביב הגוליותיים בהמוניהם. אך נראה היה שהיצור הרוסי שחיבל בהם יודע לנצל את הכאוס לטובתו. הוא השתמש בחיות המעמקים כמיסוך, מתמרן דרכן כדי להתקרב ל"טיטאן" מבלי להתגלות.

"קפטן," אמר תומר בלחש, ידיו לפותות בחוזקה סביב ג'ויסטיק ההיגוי. "אני מרגיש שינויים קלים בזרמים. משהו זז סביבנו, משהו גדול שלא משמיע קול. זה לא התנועה החלקה של המפלצות, זה משהו מכני."

"דוד, תכין מטעני פתיונות," הורה איתן. "ברגע שאנחנו מזהים אותם, אנחנו יורים פיתיון לצד השני ומרתכים להם את הצורה עם טורפדו קוויטציה."

ההמתנה בחושך המוחלט, כשהם יודעים שרוצח אנושי אורב להם במרחק של מטרים ספורים, הייתה גרועה מכל מפגש עם מפלצת. הם היו ארבעה גברים מיומנים, אך כל אחד מהם ידע שטעות אחת קטנה, שבריר שנייה של חוסר תשומת לב, תשאיר אותם קבורים לעד בבוץ הלבן של שקע מריאנה.

לפתע, קול שריקה דק וצורם, כמו רכבת שדוהרת במנהרה חסומה, נשמע מחוץ למעטפת.

"טורפדו בדרך!" צעק דוד. "זה לא קוויטציה, זה טורפדו הדף קונבנציונלי כבד! הוא מגיע משעה שש, ישר לתוך המנועים שלנו!"

"השלך פתיונות! תומר, שבור ימינה ומעלה, תן לו כוח מלא!"

דלתות קטנות בצדדי ה"טיטאן" נפתחו, וארבעה כדורי מתכת נורו החוצה, מתפוצצים מיד ויוצרים עננים עצומים של בועות ורעש סונאיתן מסיבי שנועד לבלבל את חיישני הביות של הנשק הרוסי. במקביל, תומר דחף את המצרת עד לקצה. מנועי הפלזמה שאגו, והצוללת הזדנקה ימינה וכלפי מעלה בזווית חדה שכמעט העיפה את איתן מרגליו.

הטורפדו הרוסי חלף דרך אחד מפתיונות הבועות והתפוצץ במים הפתוחים, כמה עשרות מטרים מאחוריהם. גם ללא פגיעה ישירה, גל ההדף היה מחריד. המים נדחסו והתרחבו במהירות, חובטים ב"טיטאן" בעוצמה של פטיש אוויר ענק. המחשבים הבהבו בטירוף, ונורות אזהרה חדשות נדלקו.

"ההדף פגע במייצבים האחוריים," דיווח דוד, נאבק במקלדות כשידו האחת מדממת משריטה שספג כשהועף לקונסולה. "אנחנו מאבדים יכולת תמרון עדינה. אם הם יורים שוב, לא נוכל להתחמק באותה זריזות."

"הם לא יירו שוב," אמר איתן בקול שקט שרעד מזעם כבוש. "כי אנחנו הולכים למצוא אותם קודם. יוני, הפיצוץ שלהם חייב היה לחשוף את המיקום שלהם. תריץ רברס-אינג'נירינג על מסלול הטורפדו."

יוני עבד במהירות, מריץ את נתוני הפגיעה ומשקלל אותם עם מהירות המים. "יש לי אותם. שעה שמונה, עומק

זהה לשלנו, מרחק מאתיים מטרים. אבל... קפטן, הם מתקרבים לאחד מהגוליייתים. הם מנסים להסתתר מאחוריו, להשתמש בו כמגן אנושי... רובוטי."

"הם מתכוונים לפוצץ את הגולייית ואותנו יחד", אמר תומר. "אנחנו לא יכולים לירות לשם עם הקוויטציה, אנחנו נשמיד את הרובוט שלנו."

איתן הביט אל מסך הרדאר שמציג את שני הגופים. "הם משחקים משחק מלוכלך. דוד, אני רוצה שתנתב את כל הכוח הפנוי שלנו ממערכות החימום ומתמיכת החיים אל עבר תותח הלייזר בחזית. אנחנו נחתוך אותם כמו חמאה."

"קפטן, הלייזר דורש המון אנרגיה. אם אנתב כוח משם, הטמפרטורה בתא הפיקוד תצנח לאפס תוך דקות. אנחנו נקפא", הזהיר דוד.

"זה עדיף מלהתפוצץ. בצע", הורה איתן.

הקור החל להתפשט בתא הפיקוד מיד. נשימותיהם של הגברים הפכו לענני אדים לבנים וסמיכים. תומר יישר את ה"טיטאן" וכיוון את חרטומה היישר אל עבר המיקום המשוער של הצוללת הרוסית, מוסתרת מאחורי הצל העצום של רובוט ה"גולייית".

"טוען לייזר ראשי", דיווח דוד כשהוא עוטף את עצמו במעיל הדק שלו, שיניו נוקשות קלות. "מוכן לירי."

"יוני, תן לי נתונים על קצוות הגולייית. תומר, אני רוצה שתיתקח אותנו בטיסה נמוכה, מילימטרים מעל הקרקעית, תעקוף את הרובוט מצד ימין וברגע שיש לנו קו ראייה נקי למנועים שלהם, תירה."

"ה"טיטאן" החלה לגלוש למטה בחושך, קרובה כל כך לקרקעית שמשקעי הבוץ החלו להסתחרר סביבה. תומר ניווט במיומנות, מקיף את הגוש הענק של הרובוט שקדח ברעש.

הם חצו את קו הראייה. שם, במרחק של חמישים מטרים, ריחפה הצוללת הרוסית. היא הייתה כהה, צרה ומסוכנת למראה, וצינורות הטורפדו שלה כבר היו פתוחים ומוכנים לירי נוסף.

"מטרה בכוונת!" צעק תומר.

"אש!" פקד איתן.

קרן אור ירוקה ובוהקת, מרוכזת ועוצמתית, נורתה מחרטום ה"טיטאן". הלייזר התת-ימי חתך את המים, מתעלם לחלוטין מההתנגדות הנוזלית, ופגע היישר בחלקה האחורי של הצוללת הרוסית. הקרן חתכה דרך שריון המגן, ישר אל תוך תא המנועים שלהם.

המים התמלאו בבת אחת באור מסנוור של פיצוץ תת-ימי חרישי. מנועי הצוללת הרוסית נהרסו כליל, והיא החלה לשקוע באיטיות, חסרת אונים, היישר אל תוך הבוץ הלבן של התהום.

אבל לפני שהגברים הספיקו לחגוג את הניצחון, הם שמו לב למשהו מטריד. הפיצוץ והאור החזק של הלייזר משכו את תשומת לבם של כל היצורים בסביבה. המפלצות, שכבר היו מטורפות מהרעש של ה"גולייית", עזבו את הרובוט הענק והסתובבו, כולן יחד, לעבר ה"טיטאן".

הם היו במרכז העניינים, ובלי חשמל לחימום. המלחמה האמיתית רק התחילה.

פרק 23: הקרב על החום

הטמפרטורה בתוך תא הפיקוד המשיכה לצנוח בצורה דרסטית. ללא מערכות החימום שנותבו לטובת נשק הלייזר, הקור העמוק של תשעת אלפים מטרים מתחת לפני הים חדר מבעד לשריון הטיטניום וציפוי הקרבון, מאיים לשתק את ארבעת הגברים הרבה לפני שהמפלצות בחוץ יגיעו אליהם.

"דוד, תחזיר לנו חימום!" פקד איתן, פולט ענן עבה של אדים לבנים עם כל מילה. גופו היה מתוח, שריריו מתכווצים בנסיון טבעי לייצר חום. "השמדנו את המטרה. אנחנו צריכים לחזור לתפקד."

דוד התקשה להניע את אצבעותיו הקפואות על גבי לוחות המגע. "זה לא כל כך פשוט, קפטן. פריקת האנרגיה של הלייזר רוקנה את קבלי הכוח המשניים. יקח לכורים לפחות שלוש דקות להטעין אותם מחדש כדי להפעיל את מערכות האקלים. בינתיים, אנחנו גוש קרח שצף במים."

"שלוש דקות זה נצח כשחצי מהאוקיינוס מנסה לאכול אותך", סינן תומר, שיניו נוקשות. הוא אחז בסטיק הניווט, מנסה לבצע תמרוני התחמקות, אבל הקור החל להשפיע על זרימת הדם לידיהם והתנועות שלו הפכו למגושמות ואטיות.

יוני ישב מצופד בכיסאו, מביט במסך המכ"ם שבו עשרות נקודות אדומות סגרו עליהם מכל עבר. "הם עזבו את הגוליייתים", אמר יוני בקול רועד. "הפיצוץ של הצוללת הרוסית והירי שלנו סימנו אותנו כאיום הגדול ביותר. הם..."

הם באים בנחיל. צלופחי שריון מלמעלה, תריסניות ארסיות מלמטה. "תומר, הרם חרטום! תן דחף מלא למעלה, אנחנו לא יכולים להילחם בהם מוקפים מהקרקעית!" פקד איתן. המטרה הייתה לצמצם את כיווני ההתקפה האפשריים. ה"טיטאן" טיפסה בכבדות. מנועיה זעקו תחת העומס, נאבקים לספק כוח גם לדחף וגם להטענת הקבלים. בחושך שמתחתיהם, המפלצות נדלקו. הן לא השתמשו באור רגיל, אלא בפעילות ביולומינסנטיות אדומות וכחולות, מתקשרות אחת עם השנייה במחול קטלני של ציד מתואם. "מגע ראשון!" צעק יוני. יצור שריוני ענק, אורכו כחמישים מטרים, הגיח מהעלטה ונגח בצידה הימני של ה"טיטאן". המכה לא הייתה קריטית בזכות המעטפת הכפולה, אך היא טלטלה את הצוללת כולה והעיפה את הגברים המותשים אל חגורותיהם. "צינורות טורפדו נטענים, אבל אין לנו מספיק כוח לירות ברצף!" הזהיר דוד. "קפטן, אם נשתמש בנשק עכשיו, תהליך החימום ייעצר לחלוטין. אנחנו נקפא למוות לפני שתיגמר התחמושת." איתן בחן את האפשרויות. אי אפשר לברוח מנחיל, ואי אפשר לירות בכלום. הם היו חייבים לשנות את חוקי המשחק, ואם יש משהו אחד שהמפלצות האלה הגיבו אליו, זה היה סביבתן הטבעית. "תומר, כמה אנחנו רחוקים מיער הארובות?" שאל איתן. "שני קילומטרים", ענה תומר, מתקשה לבטא את המילים. "אבל... אבל אנחנו לא מתקרבים לשם. טמפרטורת המים סביב הארובות תמיס את ציפוי הקרבון שלנו." "ואנחנו קופאים למוות פה בחוץ", קבע איתן. "תומר, קח אותנו ישר אל תוך יער הארובות. דוד, אני לא צריך חימום פנימי. תנתב את מה שנשאר לחיזוק המגינים האלקטרומגנטיים סביב הכורים, כדי שלא יותכו מהחום החיצוני. אנחנו הולכים להשתמש בים עצמו בתור רדיאטור." הגברים הבינו את ההיגיון המטורף שבפקודה. במקום לייצר חום בעצמם, הם ינצלו את המים הרותחים של הנביעות הגיאותרמיות כדי לחמם את הצוללת מבחוץ. זה היה סיכון אדיר – חצייה של הקו הדק שבין קיפאון להרתחה – אבל זו הייתה הדרך היחידה להחזיר לעצמם את השליטה הפיזית בגופם ולחסוך באנרגיה. תומר הטה את ה"טיטאן" בזווית חדה וטס במהירות לעבר שדה הארובות השחורות. הנחיל המפלצתי דלק בעקבותיהם, כמו זנב של שדים מואיתם באדום וכחול. ככל שהתקרבו לאזור הגעשי, מד הטמפרטורה החל לטפס. ממשלי למינוס מעלה אחת, הוא קפץ לעשרים, אחר כך לחמישים, ומהר מאוד למאה מעלות. האוויר הקפוא בתוך תא הפיקוד החל להפוך. שכבת הכפור שהצטברה על מסכי הניווט הפכה לטיפות מים. ארבעת הגברים נשמו לרווחה כשתחושת החום חזרה לאיבריהם הקפואים, והרעד בשריריהם החל להירגע. "זה עובד", אמר דוד, מנגב את פניו כשהזיעה חזרה להופיע. "אבל אנחנו צריכים להיות זהירים. אם נתקרב מדי לאחת הארובות הפעילות, המים יעברו את השלוש מאות מעלות, והקרבון-טיטניום יתחיל לאבד מהשלמות המבנית שלו." "שמור אותנו בטווח של חמישים עד שמונים מעלות", הורה איתן. ה"טיטאן" החליקה לתוך יער העמודים העצומים שפלטו עשן שחור ומים רותחים. הצללים פה היו סמיכים וכאוטיים, מה שהקשה גם על המפלצות לעקוב אחריהם. אבל המפלצות הכירו את היער הזה. זה היה ביתן. "הם מתפצלים", דיווח יוני, עוקב אחרי החתימות במכ"ם. "הם מאגפים אותנו מסביב לארובות. קפטן, הם מנסים לדחוק אותנו אל מרכז השדה, איפה שהנביעה המרכזית חמה מספיק כדי לאפות אותנו." "טקטיקה מוכרת", אמר איתן בקור רוח. "אבל הפעם אנחנו מוכנים לה. דוד, האם קבלי הנשק חזרו למאה אחוז?" "חיובי, קפטן, הנהן המהנדס." "תומר, אני רוצה שתיקח אותנו סביב הארובה הגדולה ביותר משמאלך. כשהם יבואו לאגף אותנו מהצד השני, תבלום בבת אחת. דוד, אני רוצה מטח קוויטציה כפול לתוך הארובה עצמה, בבסיס שלה." "לירות לתוך הארובה?" שאל תומר בהלם. "זה יעורר התפרצות תרמית! יקבור אותנו באפר רותח!" "זה יקבור אותם", תיקן איתן. "בצע!" תומר ביצע את התמרון במומחיות שחזרה אליו עם הפשרת השרירים. ה"טיטאן" הקיפה את הארובה העצומה, וכצפוי, שלושה צלופחים משוריינים ענקיים דהרו לקראתם מהצד השני, פיהם פעור. הצוללת בלמה בכוח, מנועיה דוחפים מים קדימה בסילון אדיר. דוד לא היסס. "אש צינורות אחד ושתיים!" שני הטורפדו חצו את המרחק القصير ופגעו בבסיס הארובה הגיאותרמית בעוצמה קינטית אדירה. המבנה השביר, שהיה מלא בסדקים ובתעלות של לחץ תרמי, פשוט קרס.

פיצוץ אדיר של אדמה, סלעים שחורים ומים בטמפרטורה של ארבע מאות מעלות פרץ החוצה כמו הר געש זעיר. ענן סמיך ושחור בלע לחלוטין את שלושת המפלצות שעמדו בדרכו. שאגות הכאב האילמות שלהן נרשמו על מסכי הסונאר כוויברציות מטורפות לפני שנדמו לחלוטין תחת מסת האבן והחום הקטלני.

ה"טיטאן" עצמה נהדפה לאחור מעוצמת הגל התרמי. דוד נאבק עם מערכות הקירור שניסו נואשות לפצות על קפיצת הטמפרטורה הפתאומית.

"הם מחוסלים", קרא יוני, מביט במכ"ם המתבהר. "שאר היצורים בנחיל נסוגים. הפיצוץ והחום... זה הרתיע אותם. הם מתפזרים חזרה לחשכה."

איתן יישר את ה"טיטאן", מביט במסכים. הם שרדו את המארב הכפול, את הקור ואת האש. אבל זו הייתה תזכורת ברוטלית לכך שבמעמקי מריאנה, אין רגע אחד של חסד.

"דוד, תתחיל לטפס אט-אט למים קרים יותר כדי לייצב את המעטפת", הורה איתן בקול עייף אך יציב. "יוני, בדוק מה מצב הגוליייתים. יש לנו עדיין בסיס לבנות."

פרק 24: הקמת המוצב

השעות שאחרי הקרב היו מתוחות להחריד. ה"טיטאן" ריחפה במרחק בטוח מיער הארובות, מאפשרת למערכותיה להתקרב במימי אזור החצות, בעוד נחיל המפלצות נמוג חזרה אל תוך הצללים האפלים. הים השחור שתק, אבל איש מארבעת הגברים בתא הפיקוד לא העז לעצום עין. הקרב הותיר אותם מרוקנים, אך אדרנלין ההישרדות עדיין זרם בעורקיהם.

"קפטן, אני קולט את הגוליייתים, דיווח יוני, מנגב את משקפיו במטלית לחה ומחזיר אותם לפניו. "הם עדיין פועלים. הפיצוץ בארובה לא פגע בהם. הם סיימו לקדוח את עיגוני הבסיס ומתחילים לפרוס את צנרת השאיבה הראשונית."

"טוב לשמוע שמשוה הולך לפי התוכנית של התאגיד", רטן דוד, מרוכז בניסיון לתקן את ההגדרות במייצבים האחוריים שנפגעו מגל ההדף של הטורפדו הרוסי. "הרובוטים האלה עובדים כמו שעון שוויצרי, אבל כל עוד הם עושים רעש, אנחנו נשאר המטרה מספר אחת של כל דבר שחי פה למטה."

איתן בחן את מפת הפריסה הטקטית שעל המסך המרכזי. בניית תשתית השאיבה הגיאותרמית נועדה לקחת מספר ימים, שבמהלכם ה"טיטאן" הייתה אמורה לשמש כ"כלב שמירה" אגרסיבי. "דוד, מה מצב התחמושת שלנו?"

"עשרה טילי קוויטציה נותרו", ענה המהנדס. "קבל הלייזר חזר ל-90% תפוקה, אבל ראית בעצמך כמה מהר הוא שואב לנו את החום. אנחנו לא יכולים להשתמש בו בקרב ממושך אלא אם בא לנו להפוך לארטיקים. מטעני הפתיחות עומדים על חצי. אם נחיל נוסף יתקוף אותנו, או גרוע מכך, אם לרוסים יש עוד צוללת למטה... אנחנו בבעיה רצינית."

"אנחנו לא נחכה להם", קבע איתן. "המתנה פאסיבית רק תיתן להם זמן להתארגן מחדש. אנחנו צריכים ליצור פרימטר אבטחה פעיל. יוני, התאגיד צייד אותנו ברשת של מוקשים סונאיתים אוטונומיים, נכון?"

"כן", אישר יוני, מקליד על הקונסולה כדי להעלות את מלאי הציוד. "יש לנו עשרים מוקשים אקוסטיים חכמים בבטן הצוללת. הם מתוכננים לזהות חתימות ביולוגיות ספציפיות, כמו גם חתימות של צוללות מתחרות, ולהתפוצץ ברגע שמישהו חוצה את הקו."

"מעולה", הנהן איתן. "תומר, תכין מסלול טיסה במעגל בקוטר של קילומטר סביב הגוליייתים. אנחנו הולכים לזרוע את הקרקעית. כל חמישים מטרים נטיל מוקש. זה יצור חומת הדף שתיתן לנו התרעה מוקדמת ותעשה קצת מהעבודה המלוכלכת בשבילנו."

תומר הניע את הסטיק בעדינות, מתחיל לנווט את ה"טיטאן" במסלול המעגלי המדויק. דוד פתח את מערכת ההטלה הגחוניית. אחד אחרי השני, החלו המוקשים האקוסטיים, שנראו כמו צילינדרים שחורים וכבדים, לצנוח מתוך הצוללת אל תוך משקעי הבוץ, משתלבים באופן מושלם בסביבה. עם כל הטלה, יוני וידא את קליטת האות שלהם ברשת השליטה.

המלאכה דרשה דיוק רב. כל סטייה של הצוללת יכלה להשאיר "חור" ברשת ההגנה שיאפשר למפלצות להסתנן פנימה. השעות נמתחו שוב. הגברים עבדו בשתיקה, מרוכזים במשימה, כשהמתח לא מרפה. כל צפצוף קל של המכ"ם או חריקה של המעטפת הקפיצו אותם.

"מוקש אחרון הושלך ומופעל", הכריז יוני לבסוף, נאנח בסיפוק. "הפרימטר סגור. כל מי שינסה להתקרב לרובוטים

יצטרך לעבור דרך קיר של גלי קול שיפוצצו לו את המוח, תרתי משמע." "טוב מאוד," אמר איתן ואיפשר לעצמו לשבת חזרה בכיסא הקפטן שלו. "עכשיו, תומר, קח אותנו לנקודת תצפית שקטה מחוץ למעגל. דוד, דומם מנועים ראשיים ועבור למצב השהיה (Loiter mode). אנחנו הולכים להעלים את עצמנו עד שהרובוטים יסיימו את העבודה."

"ה'טיטאן' שקעה קלות בתוך המים הקרים והחשיכה מוחלטת, והפכה לעוד סלע דומם במרחבי שקע מריאנה. התאורה בתוך תא הפיקוד הועממה למינימום ההכרחי כדי לחסוך בסוללות. הגברים ישבו בכיסאותיהם, בוהים במסכים שמציגים את נתוני המוקשים."

אבל שקט הוא מושג יחסי במעמקים. גם כשהכל נראה דומם, המוח מתחיל להמציא צלילים. תומר בהה מבעד לחלון התצפית הקטן אל החושך המוחלט שמבחוץ. "אתם חושבים שיש פה רק את היצורים האלה, הקטנים והגדולים?" שאל פתאום, קולו נמוך ומהורהר. "כלומר, אנחנו נמצאים במקום העמוק ביותר בעולם. מקום שאף אחד לא חקר עד הסוף. אולי יש משהו... גדול יותר? משהו שגורם למפלצות האלה להיראות כמו דגי רקק?"

דוד גיחך גיחוך עייף מהעמדה שלו. "תמיד יש דג גדול יותר, ילד. זה חוק טבע בסיסי. אבל אני לא מתכוון להתנדב להיות הפיתיון שיבדוק את זה. יש לנו מספיק צרות עם מה שכבר ראינו ועם הרוסים שוירים עלינו טרפדו. תשמור את הפילוסופיה שלך לאחרי שנחזור ליבשה ויהיה לי כוס וודקה ביד."

יוני לא הצטרף לגיחוך. הוא הביט בנתונים הגיאולוגיים שנאספו. "הסייסמוגרפים של הגוליותים מראים פעילות מוזרה מאז שפוצצנו את הארובה," אמר הביולוג באיטיות, גבותיו מכווצות. "כאילו משהו השתחרר. הרעידות לא באות מהקידוח שלהם. הן באות מעומק הקרום, קילומטרים מתחתינו."

"רעידות אדמה הן עניין שבשגרה כאן, יוני," פסק איתן. "זה אזור געשי פעיל."

"אני יודע, קפטן," הסכים יוני. "אבל התדרים האלה... הם לא אקראיים. יש להם מקצב. פעימות כבדות ואיטיות מאוד. מרווחים קבועים של שתיים עשרה שניות בדיוק בין רעידה לרעידה."

שקט מחריד השתרר שוב בתא. ארבעת הגברים הבינו בדיוק את המשמעות של רעידות במקצב קבוע. זה לא היה רעש של לוחות טקטוניים שזזים. זה היה רעש של צעדים.

פרק 25: המעורר

"מקצב של פעימות?" שאל תומר, מזדקק בכיסאו בבת אחת. הפילוסופיה שלו מלפני רגע נראתה פתאום מציאותית ומאיימת מדי. "יוני, אתה בטוח שאלה לא הגוליותים שקודחים לפי תבנית אוטומטית?"

"שלילי," ענה יוני בנחרצות. הוא הצליב את הנתונים על המסך המרכזי. קווי הגרף קפצו באופן מחזורי, מדויק להחריד. "הגוליותים משתמשים במקדחי פלזמה סיבוביים. זה יוצר רעש רציף בתדר גבוה. מה שאנחנו קולטים עכשיו זה תדר נמוך ביותר, כמעט אינפרא-סאונד, שמגיע מעמוק מתחת לקרקעית הים. זה... זה מרגיש כמו צעדים של משהו מסיבי באופן בלתי נתפס."

דוד נשען קדימה, עיניו מרותקות למסך. "כמה מסיבי?"

"אם אני מחשב את עוצמת ההדף ואת התדירות..." יוני בלע את רוקו. "אנחנו מדברים על משהו ששווקל אלפי טונות. פי עשרה מה'טיטאן'."

איתן חפן את המעקה, מבטו קר ומחושב. "מאיזה כיוון זה מגיע?"

"זה קשה לקבוע בגלל שהסלעים מפזרים את הקול," הסביר יוני, מריץ אלגוריתמים של טריאנגולציה. "אבל זה נראה כאילו זה עולה מתחת ליער הארובות. מהאזור שבו פוצצנו את הארובה הגדולה קודם."

"ההתפרצות שעוררנו כנראה העירה אותו," קבע איתן. "או שחררה אותו. כך או כך, זה לא נשמע כמו משהו שאנחנו רוצים לפגוש. תומר, תכין מנועים להפעלה מיידית. דוד, אני רוצה שכל כלי נשק אפשרי יהיה דרוך ומוכן לירי."

"הכל כבר דרוך, קפטן," נהם דוד, מותח את שרירי זרועותיו. "אבל אם הדבר הזה בגודל שיוני מתאר, טילי קוויטציה יעשו לו מדגדג. אנחנו נצטרך לירות בו לייזר היישר לתוך המוח, אם יש לו אחד כזה."

הפעילות העמומות, שהחלו כוויברציות זעירות במסכים, הפכו כעת למורגשות באופן פיזי. המים סביב ה"טיטאן" החלו לרטוט במקצב קבוע, יוצרים תחושת אי-נוחות בבטנם של הגברים. אחת... שתיים... שלוש... כל שתיים עשרה שניות, הגיעה מכה אקוסטית אדירה שהרעידה את מעטפת הטיטניום-קרבון של הצוללת.

"קפטן!" צעק יוני, וקולו נשבר מאימה. "המכ"ם... הוא משתגע."

המסך המרכזי, שעד כה הראה רק את נקודות המוקשים הירוקות, החל להתמלא בצבע אדום כהה. אבל לא היו אלה נקודות של יצורים בודדים. זה היה כתם עצום, בלתי ניתן לתפיסה בגודלו, שכיסה כמעט רבע מהמסך. והוא עלה מתוך האדמה.

מול עיניהם הנדהמות של ארבעת הגברים, במרחק של כשלושה קילומטרים ממיקומם, קרקעית הים הלבנה פשוט התבקעה. הרעש היה מחריש אזניים אפילו מבעד למיטון האקוסטי של הצוללת – קול אדיר של אבן נקרעת, של קרום כדור הארץ שנשבר מבפנים.

עמוד של אבק מיקרוסקופי, סלעים בגודל של מכוניות ומים שחורים ורותחים זינק אלפי מטרים כלפי מעלה. ומתוך הבקע העצום הזה, התרומם משהו.

הוא היה חשוך מכדי שיוכלו לראות את פרטיו בבירור, אך הסונאר צייר להם תמונה שהדעת האנושית התקשתה להכיל. זה לא היה דג, ולא צלופח. הוא דמה יותר למשהו קדמון, למפלצות מיתולוגיות מהאגדות העתיקות ביותר של יורדי הים. היו לו גפיים מרובות, עצמות וחזקות כעמודי בניין, שדחפו את גופו המאסיבי החוצה מתוך כלא האבן. גופו היה מכוסה בלוחיות שריון שנראו כאילו צמחו היישר מהסלעים הוולקניים, והוא היה מוקף בהילה של חום כה עז עד שהמים סביבו פשוט רתחו בעוצמה למרות הלחץ האדיר.

"אלוהים אדירים", לחש תומר, עיניו פעורות לרווחה, מסרבות להאמין למראה שעל המסך. "זה פאקינג לווייתן... של אבן ואש. הקראקן."

"זה טורף-העל האמיתי של מריאנה", אמר יוני, קולו רועד. "היצורים האחרים... הם בטח ניזונים מהשאיתנות שלו, או משרתים אותו. והוא עצבני."

המפלצת העצומה הזדקפה לאיטה מעל הבקע. היא לא נזקקה לעיניים. היא הזיזה את חלקה הקדמי העצום מצד לצד, קולטת את השינויים העדינים ביותר במים – את רעש הקידוח של רובוטי הגוליות, ואת החתימה האלקטרומגנטית החרשית של ה"טיטאן".

ואז, בצעד אחד מסיבי שגרם לגל הדף תת-ימי שטלטל את הצוללת כולה, המפלצת החלה לנוע. לא לכיוון הגוליותים, שהיו קרובים יותר.

היא נעה היישר לעבר ה"טיטאן".

"היא מזהה את המנועים שלנו כמקור לאנרגיה... או כאיום הישיר שהעיר אותה", אמר איתן בקור רוח שסתתר אימה תהומית. "היא מתעלמת מהרובוטים. תומר! הפעל מנועים ראשיים! כוח מלא! קח אותנו ישר למעלה! אנחנו לא נלחמים בדבר הזה. אנחנו בורחים!"

אך לפני שתומר הספיק לדחוף את המצערת עד הסוף, קרה משהו שהפך את המצב למסוכן עוד יותר. רשת המוקשים הסונאיתים שהם עצמם פרסו לפני שעה קלה עמדה בינם לבין המפלצת המתקרבת.

כשהיצור העצום חצה את קו האבטחה, החיישנים של המוקשים זיהו מטרה. בזה אחר זה, ברצף מהיר וקטלני, החלו עשרים המוקשים הכבדים להתפוצץ.

הפיצוצים יצרו חומת הדף מטורפת של אנרגיה אקוסטית שנועדה לרסק עצמות של יצורי ים. אבל המפלצת הקדמונית לא נעצרה. הפיצוצים רק הרגיזו אותה יותר. היא שאגה – שאגה אילמת שהרעידה את ה"טיטאן" עד לשד עצמותיה, ומעדפות הפיצוצים העיפו שברי סלעים ענקיים לכל עבר.

אחד השברים העצומים הללו, סלע בזלת בגודל של אוטובוס שניתק מהיצור, עף במהירות מסחררת היישר אל עבר ה"טיטאן" שניסתה לטפס.

"סלע בדרך!" שאג דוד.

תומר משך את הסטיק שמאלה בכל כוחו, מנועי הפלזמה צורחים ממאמץ. הצוללת נטתה בחדות, אך זה לא היה מספיק מהר.

הסלע פגע בעוצמה מחרידה בירכתי הצוללת, מנפץ את אחד ממדחפי הפלזמה המרכזיים ותולש לחלוטין את מייצב הכיוון השמאלי. אזעקות מחרישות אזניים החלו לצרוח בתוך תא הפיקוד, והאורות כבו לחלוטין, מותרים אותם בחושך ואדום.

ה"טיטאן" הסתחררה חסרת שליטה, צונחת בחזרה אל עבר הקרקעית והמפלצת העצומה שחיכתה לה למטה.

פרק 26: נחיתת התרסקות

ה"טיטאן" הסתחררה באלימות דרך מי התהום השחורים. עם מנוע אחד שרוף לחלוטין ומייצב קרוע, כלי הטיס התת-ימי המתקדם איבד כל חסד הידרודינמי והפך לגוש מתכת כבד שצונח בחוסר אונים אל מותו. ארבעת

הגברים בתא הפיקוד הוטלו מצד לצד, מוחזקים במקומם רק בזכות רתמות הבטיחות המשולשות שנחתכו אל תוך בשרם מרוב לחץ.

"אני לא מצליח לייצב!" שאג תומר, נאבק בג'ויסטיק המשותק כאילו היה חיית פרא שמנסה להימלט מידי. הזיעה ניגרה על פניו החיוורות. "ההיגוי השמאלי מת! יש לנו שריפה במערכת הפלזמה האחורית!"
דוד, פניו מגואלות בדם משריטה חדשה במצחו, הקיש בפראות על מסכי המגע שניסו להתאושש מקפיצות המתח. "אני מנתק את קווי הדלק למנוע הפגוע! אם הפלזמה תפרוץ החוצה היא תתיך את כל אזור הירכתיים ותפרוץ את המעטפת. אנחנו צונחים מהר מדי, איתן! אם נתנגש בקרקעית במהירות הזו, שריון הקרבון יתנפץ כמו זכוכית!"
קפטן איתן לא נתן לפאניקה להשתלט. הוא נאחז במעקה הפיקוד המרכזי בשתי ידיו כדי לא לעוף, עיניו נעוצות במד הגובה הדיגיטלי שהשתולל. "תומר, תעביר את כל הכוח שנשאר למנועי הכיוון הקדמיים. אנחנו לא יכולים לעצור את הנפילה, אבל אנחנו יכולים לכוון אותה. אני לא רוצה להתרסק היישר לתוך מלתעות המפלצת הזו."
"מעביר כוח קדימה", נהם תומר, לוחץ על רצף כפתורים במצערת. ה"טיטאן" הזדעזעה קשות כשהמנועים הקטנים בחזית התעוררו לחיים, מנסים לדחוף את חרטום הצוללת למעלה ולייצר התנגדות.
זה לא עצר את הנפילה, אבל זה שינה את הזווית. במקום לצלול כראש חץ אל הקרקע, הצוללת החלה להחליק מטה בזווית קהה יותר, "גולשת" על גבי משקעי המים הכבדים.
"חמש מאות מטרים לקרקעית!" קרא יוני, שעניו היו מרותקות למסך המכ"ם שנותר פועל. "המפלצת מתחתנו, אבל אנחנו זזים הצידה מהמסלול שלה. אנחנו הולכים להתרסק אל תוך אזור של סלעי בזלת חדים."
"דוד, תן לי מתח מגן מקסימלי לגחון", פקד איתן. "תומר, תמשוך את האף ברגע האחרון."
"מאה מטרים!" קרא יוני. "חמישים!"
"עכשיו!" שאג איתן.

תומר משך את הסטיק לאחור בכל כוחו. ה"טיטאן" התרוממה מעט, חושפת את גחונה המשוריין אל עבר הקרקעית.

ההתרסקות הייתה מחרידה.

קול נורא של קריעת מתכת ושבירת סלעים מילא את תא הפיקוד. ה"טיטאן" גירדה את קרקעית הים לאורך עשרות מטרים, משאירה אחריה תעלה עמוקה בבוץ הלבן ובסלע השחור, עד שנעצרה לבסוף בחבטה אדירה באחד מעמודי הבזלת שהתנשאו מעל הקרקעית. האורות כבו כליל, ואחריהם גם הבהובי החירום. הצוללת נטתה על צידה הימני, כמעט בזווית של ארבעים וחמש מעלות.

ואז – שקט. שקט מוחלט, קפוא ומאיים.

תומר היה הראשון להוציא קול. הוא השתעל בכבדות, מנסה לשחרר אוויר מריאותיו שנלחצו מההדף. "כולם... בחיים?"

"חי", חרחרר דוד מעמדת ההנדסה. הוא פשפש בחושך עד שמצא את פנס הראש שלו, והדליק אותו. אלומת האור החלשה והרועדת חתכה את העלטה וחשפה את חורבן התא. מסכים מנופצים, כבלים קרועים תלויים מהתקרה, ועשן דק שעלה מאחת הקונסולות השרופות.

"וני?" קרא איתן, קולו צלול למרות הכל. הוא כבר התיר את רתמותיו ונעמד, משתמש בקיר הנטוי כתמיכה.
"אני בסדר, קפטן", אמר הביולוג הצעיר, מותח את זרועו השמאלית בחשש. "רק חטפתי מכה חזקה בכתף. אבל המערכות שלי גמורות. המכ"ם מת."

איתן ניגש אל דוד. "מה מצב המעטפת, דוד? זה הדבר היחיד שמעניין אותי כרגע. האם אנחנו דולפים?"
המהנדס הראשי רכן אל לוח הבקרה היחיד שעוד הציג נתונים אנלוגיים קלושים. הוא בדק את שעוני הלחץ. "לא", הוא אמר בפליאה מהולה בהקלה עצומה. "זה לא יאומן, אבל הקרבון-טיטניום הזה עמד בהתרסקות. יש לנו שקעים ענקיים בגחון, והמעטפת החיצונית נשרטה עד לעצם, אבל אין פריצה של גוף הלחץ הפנימי. אנחנו אטומים."

"יופי. חצי נחמה", אמר איתן. "ומה עם הכוח?"

"כור מספר אחת כבה מעצמו כדי למנוע התכה בזמן ההתרסקות. כור מספר שתיים ניזוק מהפגיעה של הסלע. אנחנו פועלים על סוללות גיבוי חירום בלבד. יש לנו מספיק חשמל לשמור על מסנני האוויר פועלים ולתת לנו קצת תאורת פנים, אבל זהו. אין מנועים. אין חימום. אין נשק. אנחנו משותקים."

תומר הכה באגרופו על משענת הכיסא שלו. "אז אנחנו תקועים. קבורים בעומק עשרת אלפים מטרים, בתוך צוללת שלא יכולה לזוז, ועם מפלצת ששוקלת כמו אי שמתסובבת פה בחוץ."
"אנחנו עדיין בחיים, תומר. זה אומר שיש לנו סיכוי", קטע אותו איתן. "אני לא נותן למסע הזה להסתיים פה. דוד, יש לך דרך להחזיר את כור מספר אחת לפעולה?"

"לא מהקונסולה פה", פסק דוד בייאוש. "מערכת ההצתה האלקטרונית נשרפה. הדרך היחידה היא לרדת אל תא הכורים עצמו, בסיפון האחורי, ולהפעיל את מצת הפלזמה באופן ידני. זה תהליך מסוכן להחריד כשהספינה נטויה ככה ויש שם אדי שרופים באוויר."

"אין לנו ברירה, החליט איתן בלי לחשוב פעמיים. "אתה ואני נרד למטה לתקן את הכור. תומר, אתה ויוני נשאתם פה. יוני, תנסה לאלתר את המכ"ם ולהחזיר לנו עין החוצה. תומר, תבדוק אם אתה יכול להפעיל את אחד מצינורות הטורפדו ידנית למקרה שהדבר הוא ימצא אותנו לפני שנזוז. ואל תפתחו את האורות החיצוניים." הגברים הנהנו בהסכמה עגומה. כל אחד ידע את תפקידו. ההישרדות שלהם הייתה תלויה כעת בעבודת כפיים פרימיטיבית ובאומץ לב מול החושך המוחלט שארב להם מעבר לקירות הטיטניום הקרים.

פרק 27: בבטן החיה

הירידה אל תא הכורים בסיפון האחורי הייתה מבצע מסוכן בפני עצמו. בגלל נטייתה החדה של ה"טיטאן", המסדרון הצר הפך למעין פיר פירמידה עמוס במכשולים. איתן ודוד, חמושים בפנסי ראש ובארגז כלים כבד, נאלצו לטפס, להחליק ולהיאחז בכבלים כדי להתקדם לעבר ירכתי הצוללת. האוויר כאן למטה היה חם במידה מטרידה, ספוג בריח חריף של בידוד שרוף ונוזל הידראולי שדלף מהצינורות הקרועים. האפלה הייתה סמיכה וכבדה, מופרת רק על ידי אלומות האור הרועדות של פנסי הראש שלהם. "תיזהר על הצעדים שלך, קפטן," הזהיר דוד מקדימה, קולו מהדהד בחלל המתכתי. "יש פה שלוליות של שמן. החלקה אחת ואתה תשבור את המפרקת על אחד השסתומים למטה."

הם הגיעו לבסוף אל דלת הפלדה הכבדה של תא הכורים. דוד הניח את ארגז הכלים, פניו נוטפות זיעה גם מהמאמץ הפיזי וגם מהחום העומד באוויר. הוא תפס בגלגל הפתיחה וסובב אותו בכוח. הדלת נפתחה בחריקה צורמת, משחררת גל חום נוסף וריח של אוזון חרוך אל פניהם.

תא הכורים של ה"טיטאן" היה לב המכונה. במרכז ניצבו שני גילי כסף עצומים, מכוסים בצינורות קירור וחיישנים מורכבים. אלה היו כורי הפלזמה הכפולים. כור מספר שתיים, זה שנפגע בעת התרסקות הסלע, נראה רע מאוד. מעטפת המגן שלו הייתה מעוכה פנימה, ועשן דק עדיין היתמר ממנו.

"הוא גמור," קבע דוד מיד, מאיר על כור מספר שתיים. "ליבת הפלזמה התקררה והתגבשה. אם היינו מנסים להפעיל אותו, היינו יוצרים פיצוץ גרעיני קטן. אבל כור מספר אחת... הוא נראה שלם."

דוד ניגש אל הכור השמאלי, מעביר את ידיו הגדולות והמיובלות על המעטפת החלקה שלו באהבה של אומן. "מערכת ההגנה האוטומטית שלו כיבתה אותו בדיוק בזמן כדי למנוע נזק. הבעיה היא שהמצת האלקטרוני – הניצוץ שאמור להתחיל את תגובת הפלזמה מחדש – מחובר ללוח הבקרה הראשי שנשרף בהתרסקות."

"איך אנחנו עוקפים את זה?" שאל איתן, עומד לצידו, מחזיק את הפנס כדי להאיר למהנדס.

דוד שלף מפתח צינורות מאסיבי מארגז הכלים שלו. "אנחנו עושים את זה בדרך הישנה. אנחנו נצטרך להזריק ידנית תערובת פלזמה קרה לתוך הליבה, ואז לסגור מעגל חשמלי ישיר עם סוללות החירום כדי לייצר את הניצוץ הראשוני. זה כמו להתניע מכונית עם כבלים, רק שאם נטעה בקוטביות או בתזמון, אנחנו נטגן את עצמנו ונהפוך לערימת אפר בתוך צינור מתכת."

"נשמע כמו תוכנית מושלמת," אמר איתן בלי שמץ של חיוך. "מה אני עושה?"

"אתה תחזיק את שסתום ההזרקה פתוח. זה ידרוש כוח, כי הלחץ הפנימי של הכור מתנגד לזה," הסביר דוד, מצביע על ידית פלדה אדומה שהייתה מקובעת לתחתית הכור. "ברגע שאני אומר לך, אתה פותח אותו עד הסוף, מחזיק אותו חמש שניות בדיוק, ואז טורק אותו בחזרה. באותן חמש שניות, אני איגע עם הכבלים החשופים במגעי ההצתה. אם יהיה לנו מזל, זה יתפוס."

השניים התמקמו. איתן תפס את הידית האדומה בשתי ידיו, מציב את רגליו בחוזקה על רצפת הפלדה המשופעת. הוא הרגיש את ההתנגדות המכנית הקרה של הידית.

דוד עמד לצידו, מחזיק בשני כבלי מתח עבים, קצותיהם חשופים ומאיימים. פניו של המהנדס היו קפואות בריכוז מוחלט. במקצוע הזה, אין מקום לטעויות.

"מוכן, קפטן?" שאל דוד.

"מוכן. בצע."

"שלוש, שתיים, אחת... פתח שסתום!"

איתן משך את הידית למטה בכל כוחו. קול שאיבה פנאומטי חזק נשמע, כמו נשימה עמוקה של ענק מתכתי. מיד

לאחר מכן, דוד הטיח את הכבלים החשופים אל מגעי ההצתה של הכור. ניצוץ כחול בוהק, חזק ומסנוור, פילח את החשכה של תא הכורים. קול פצפופ חשמלי עז הרעיד את האוויר. איתן החזיק את הידית במקומה, שרירי זרועותיו בוערים ממאמץ מול הלחץ הנגדי. "סגור!" צעק דוד אחרי חמש שניות מתוחות, מנתק את הכבלים במהירות. איתן דחף את הידית בחזרה מעלה בטריקה. לרגע אחד, לא קרה כלום. הדממה המעיקה חזרה לתא, מופרת רק על ידי נשימותיהם המאומצות. דוד הביט בכור, פניו נפולות. "הוא לא תפ..." החל המהנדס לומר, אך קולו נבלע בהמיה עמוקה ונמוכה. זה התחיל כרטט קל במתכת שמתחת לרגליהם, והתגבר לזמזום עוצמתי וחזק. אור פלזמה ירקרק וזורח החל לבקוע מבעד לחריצי האוורור של מעטפת הכור, שוטף את התא כולו בזוהר מנחם. קול סחרורן של משאבות הקירור חזר לחיים בבת אחת, והאוויר החל לזרום שוב דרך תעלות האוורור. "יש לנו כוח!" קרא דוד, ושחרר צחוק משוחרר של הקלה, טופח בחוזקה על גוף הכור הרוטט. "עשינו את זה, איתן! הכור חי ובוטט!"

איתן הרשה לעצמו חיוך קטן, מרפה את אחיזתו בידי. "עבודה מצוינת, דוד. עכשיו בוא נחזור למעלה ונראה אם אנחנו יכולים להטיס את הלבנה השבורה הזו החוצה מכאן."

הם טיפסו חזרה במעלה המסדרון הנטוי, מרגישים את החום החשמלי ואת האור שחזרו ל"טיטאן". כשהגיעו לתא הפיקוד, מצאו את תומר ויוני רוכנים מעל הקונסולות שהתעוררו לחיים, המסכים שלהם מואיתנם בנתונים טריים. "ברוך שובכם לציביליזציה," בירך אותם תומר, ידיו מלטפות את לוחות המגע שוב. "כור מספר אחת מספק לנו שבעים אחוז מהתפוקה המקסימלית המקורית. זה לא מושלם, אבל זה מספיק כדי להפעיל את מנועי הכיוון הקדמיים ומנוע ההרמה האנכי. אנחנו יכולים לזוז."

"מה מצב המכ"ם, יוני?" שאל איתן, ניגש מיד לעמדתו. יוני הביט בו, ופניו לא שיקפו את השמחה של חזרת החשמל. "המכ"ם עובד, קפטן. הצלחתי לעקוף את המעגל השרוף." הוא הצביע על המסך המרכזי. המסך היה מלא בנקודה אדומה אחת, עצומה ורוטטת. "היא פה," אמר יוני בקול חלש. "המפלצת מהאדמה. היא לא הלכה לשום מקום. היא ריחפה מעלינו כל הזמן הזה, מחכה שנחזור לחיים. והיא ממש מחוץ לחלון."

פרק 28: עין בעין עם תהום

המשפט של יוני תלה באוויר כמו גזר דין מוות. ארבעת הגברים, שזה עתה חגגו את חזרת החשמל והתקווה, קפאו במקומם. הפעימות העמומות, שאותן פירשו קודם כהדי התפרצות גיאולוגית, נשמעו כעת בבירור מחוץ למעטפת הטיטניום. זה היה קול פעימות הלב של יצור כה עתיק וכה עצום, עד שליבו פעם בקצב של מכונה תעשייתית אדירה.

"תומר, אל תפעיל תאורה חיצונית," פקד איתן בלחש, כאילו היצור בחוץ יכול היה לשמוע אותם דרך המעטפת. "ואל תזיז את הצוללת. אם היא חיכתה לנו, אנחנו לא רוצים לתת לה סיבה לתקוף לפני שאנחנו מבינים מה קורה."

"קפטן, אני לא צריך להפעיל תאורה כדי שנראה אותה," ענה תומר בקול רועד, מבטו מרותק לחלון התצפית הקדמי. "תסתכל."

איתן, דוד ויוני התקרבו אל החלון העבה. מה שראו שם היה מחזה שלא יימחה מזיכרונם לעולם. בתוך העלטה המוחלטת של עומק עשרת אלפים מטרים, המפלצת האירה את עצמה. לא היה זה האור הזרחני והחלש של דגי המעמקים, אלא אור אדום, עמוק ופועם, שבקע מבין לוחיות השריון הענקיות שלה, כאילו דמה עצמו היה מגמה לוחטת. היא ריחפה מטרים ספורים בלבד מול ה"טיטאן", מכסה את כל שדה הראייה. הם יכלו לראות כעת את פרטיה. לא היה לה ראש או זרועות במובן המוכר. צורתה דמתה יותר לדיונון עצום או אמוניט פרהיסטורי, אבל היא הייתה מורכבת מגושי בזלת, מחוספסת ושחורה. עשרות זרועות עבות כגזעי עצים, מוארות מבפנים באותו אור חום פועם, נעו במים באיטיות מהפנטת, סורקות את פני השטח של ה"טיטאן". במרכז המסה שלה, פער היצור פתח אדיר, נטול שיניים, שממנו בקע חום עז שגרם למים סביבו לבעבע ולשנות את צפיפותם, מעוות את המראה של היצור עצמו.

"היא בוחנת אותנו", אמר יוני ביראה מחקרית שגברה לרגע על הפחד. "היא לא תוקפת מיד. האינטליגנציה שלה... היא שונה משל הטורפים האחרים. היא לא פועלת רק מתוך אינסטינקט של רעב. היא מנתחת אותנו. אנחנו חפץ חם, מפיק אנרגיה, בסביבה הקפואה שלה."

"היא מנתחת איך לפתוח את קופסת השימורים שלנו, נהם דוד, ידיו מאוגרפות. "אני מרגיש את החום שהיא פולטת דרך המעטפת. הטמפרטורה החיצונית עלתה למאה ועשרים מעלות, ורק עולה. היא מבשלת אותנו בלי לגעת בנו."

איתן בחן את המפלצת, מוחו עובד שעות נוספות. "נשק הקוויטציה שלנו הוא בדיחה מול המסה הזו. לייזר ייקח לה אולי חלק משריון האבן, אבל לא יעצור אותה לפני שהיא תמחץ אותנו בתגובה. אנחנו חייבים להשתמש ביתרון היחיד שיש לנו: היא גדולה, ולכן היא איטית בפניות."

"מה אתה מתכנן, קפטן?" שאל תומר, ידיו מונחות על מערכת ההיגוי, מוכנות לכל פקודה.

"אנחנו הולכים לשחק איתה תופסת בתוך אזור הקרקעית המבוקע, "אמר איתן. "תומר, תפעיל מנועי הכוונה קדמיים וכוח הרמה אנכי מקסימלי, בו-זמנית. אני רוצה שנעוף אחורה ולמעלה, בדיוק מעל הראש שלה. דוד, שחרר כל פיתיון ומוקש שנישאר לנו ישר למטה, אליה. זה לא יהרוג אותה, אבל זה יסנוור אותה ויבלבל את החושים התרמיים והאקוסטיים שלה."

"זה התאבדות, "אמר דוד, אבל ידיו כבר הזינו את הפקודות. "אם היא שולחת אחת מהזרועות האלה כשאנחנו חולפים מעליה, היא קוטפת אותנו כמו זבוב."

"אז אל תיתן לה, תומר. בצע."

"מפעיל דחף!" צעק תומר.

"ה'טיטאן' שאגה. כור הפלזמה הזרים את כל תפוקתו אל המנועים. הצוללת, שהייתה נטויה ותקועה, נתלשה ממקומה באלימות וזינקה אחורה וכלפי מעלה, מגרדת בסלעי הבזלת ומשחררת ענן של משקעים. המפלצת הגיבה מיד. היא לא הייתה איטית כפי שחשבו. זרוע אחת, עצומה ורוטטת מחום, נשלחה קדימה במהירות מצמררת, מנסה ללפות את ה'טיטאן' הנמלצת.

"שחרר פתיונות!" פקד איתן.

דוד הכה על מתג השחרור. עשרות כדורי מתכת נורו מגחון הצוללת היישר אל עבר המפלצת הפעורה, מתפוצצים בשרשרת של הבזקי קול ואור סונאיתן. הפיצוצים יצרו "קיר" של רעש לבן והפרעות תרמיות.

הזרוע העצומה פספסה את ה'טיטאן' במילימטרים ספורים, חובטת במקום זאת באחד מעמודי הבזלת ומרסקת אותו לאבק. המפלצת שאגה שוב, מתכווצת מפגיעת המוקשים הסונאיתנים ששיבשו את החיישנים העדינים שלה.

ה'טיטאן' חלפה מעליה, משתמשת במומנטום כדי להתרחק.

"אנחנו פנויים!" קרא תומר, מנווט את הצוללת לתוך שדה פתוח יותר של קרקעית הים. "אבל היא תתאושש מזה מהר."

"אני יודע, "אמר איתן. "יוני, איפה הרובוטים? הגולייטים?"

"הם במרחק של קילומטר מאיתנו, עמקים של עשרה מטרים בתוך תעלות השאיבה. הם עדיין פועלים, הרעש שלהם קבוע."

איתן שילב את ידיו. "התאגיד רצה שנאבטח את המוצב. התאגיד רצה דגימה של מפלצת. הם הולכים לקבל הרבה יותר מזה. תומר, קח אותנו ישר אל הגולייטים."

"קפטן?" תומר נשמע מבולבל. "למה שנחזור למוקד הרעש? היא תבוא בעקבותינו לשם."

"בדיוק, "איתן חייך חיוך דק, נטול שמחה, חיוך של צייד. "היא תבוא בעקבותינו. הגולייטים הם לא רק רובוטי קידוח. יש להם מרתכות פלזמה שנועדו לחתוך סלעי בזלת ולהתקין צינורות. אנחנו הולכים להשתמש בציוד התעשייתי של החברה בתור המלכודת הגדולה ביותר שנבנתה אי פעם."

ארבעת הגברים הבינו את התוכנית המטורפת של מפקדם. הם לא יכלו להשמיד את הקראקן של מריאנה בעזרת הכלים של ה'טיטאן', אבל הם יכלו להשתמש בכוח הגס, חסר הרחמים, של כלי הצמ"ה (ציוד מכני הנדסי) התת-ימי כדי לרתק ולרסק את היצור העתיק. זה היה משחק מסוכן של חתול ועכבר, שבו העכבר החליט להוביל את החתול היישר לתוך מלתעותיה של מלכודת פלדה רותחת.

פרק 29: המלכודת נסגרת

ה'טיטאן' דהרה מעל קרקעית האוקיינוס החשופה, משאירה אחריה שובל של משקעים לבנים שהתעוררו מרבעם.

מאחוריהם, בתוך החשיכה, הם יכלו לראות את הילת החום האדומה והמאיימת של המפלצת העצומה. היא התאוששה ממכת הפתיונות הסונאיתנות והייתה כעת במסלול רדיפה מלא. היא לא הייתה צריכה למהר; צעדיה העצומים גמאו מרחקים בקו ישר, חוצים תהומות ומרסקים סלעים שעמדו בדרכה. הים עצמו נרעד עם כל תנועה שלה.

"היא סוגרת עלינו, דיווח יוני, מביט בנתוני המכ"ם שריצדו באדום עז. "מרחק שמונה מאות מטרים. היא נעה במהירות של שלושים קשר בתוך הבוץ הזה. זה בלתי נתפס למסה כזו."
"שמור על הקצב, תומר, "פקד איתן ברוגע. "אל תברח לה מהר מדי. אנחנו צריכים שהיא תישאר ממוקדת בנו, שתראה בנו את המטרה היחידה. דוד, אני צריך שתפרוץ למערכת השליטה האוטונומית של הגולייטים. בטל את פרוטוקול הכרייה ותעביר אותם למצב שליטה ידנית מקומית דרך ה'טיטאן'."
דוד הפנה את מלוא תשומת לבו אל קונסולת התקשורת. פריצה לציוד של תאגיד V.R.C לא הייתה משימה פשוטה; מערכותיהם היו מקודדות ברמה צבאית. אצבעותיו העבות ריחפו על לוחות המגע. "זה ייקח לי כמה דקות, איתן. מערכת האבטחה שלהם נעולה הרמטית על משימת הבנייה. אני אצטרך להזריק סוס טרויאני סונאיתן כדי לשכנע אותם שאנחנו תחנת האם."
"יש לך דקה וחצי, "אמר איתן ביובש, מצביע אל מעבר לחלון.

באופק הופיעו האורות הצהובים והבוהקים של צמד ה"גולייטים". הם עמדו יציבים כמו שני גורדי שחקים של פלדה, חצובים עמוק לתוך סלע הבזלת. זרועותיהם העצומות נעו במקצב תעשייתי, רתכות הפלזמה שלהם מאירות את החושך בלהבות כחולות של חמשת אלפים מעלות צלזיוס.

"מרחק חמש מאות מטרים, "קרא יוני. "היא מאיצה. היא מבינה שאנחנו מתקרבים למשהו."
"דוד?" זירז איתן.

"אני בפנים!" נהם דוד, מכה באגרופו על הקונסולה. המסך שלו התפצל, מציג את נקודות המבט האופטיות של שני רובוטי הענק. "יש לי שליטה מלאה על הזרועות ועל רתכות הפלזמה של גולייט אלפא וגולייט בראבו. מה אתה רוצה שאעשה איתם?"

"תעמיד אותם פנים אל פנים, עם רווח של חמישים מטרים ביניהם, "הסביר איתן את תוכניתו במהירות. "תומר, אתה תטיס אותנו בדיוק בין שניהם. היא תעקוב אחרינו פנימה, אל תוך המעבר. ברגע שהיא בפנים, תומר, אתה מושך כלפי מעלה ובורח. ודוד – ברגע שאנחנו בחוץ, אתה מפעיל את הזרועות של הגולייטים, נועל אותן על הגוף שלה, ומדליק את רתכות הפלזמה בעוצמה מקסימלית. אנחנו נרתך אותה אל תוך הסלע."

תומר ודוד החליפו מבט אחד, והנהנו. זו הייתה תוכנית שמבוססת על תזמון של חלקיקי שנייה. אם תומר לא ימשוך מספיק מהר, ה"טיטאן" תימחץ על ידי זרועות הגולייט או תיהרס על ידי המפלצת.
"נכנסים למסלול גישה, "הכריז תומר, מייצב את הצוללת מול הרווח שבין שני רובוטי הענק.
מאחוריהם, השאגה האקוסטית של המפלצת הרעידה את המים. היא הייתה קרובה כל כך, עד שהם יכלו להרגיש את חום גופה דרך מערכות הקירור. האור האדום שלה שטף את תא הפיקוד.
"היא עלינו!" צעק יוני.

"ה"טיטאן" צללה אל תוך המעבר שבין שני הגולייטים. מימינה ומשמאלה התנשאו קירות פלדה אדירים, מואיתנם באור צהוב. תומר שמר על טיסה בגובה נמוך, כמעט מגרד את הקרקע.
ואז, המפלצת נכנסה בעקבותיהם.

היא הייתה גדולה מכפי ששיערו. כשנכנסה בין שני הרובוטים, גופה העצום שפשף את הפלדה שלהם בחריקה מחרישה אוזניים. היא לא שמה לב למלכודת; היא ראתה רק את הטרף הנמלט.
"תומר, למעלה! עכשיו!" שאג איתן.

תומר משך את הסטיק לאחור עד הקצה, מפעיל את כל כוח ההרמה שנותר בכור. ה"טיטאן" הזדקרה בזווית כמעט אנכית, נוסקת כלפי מעלה בין שתי מפלצות הפלדה של התאגיד, מתחמקת במילימטרים מזרועות האבן הלוהטות שניסו ללפות אותה מלמטה.
הם עפו החוצה.

"דוד, סגור עליה!" צעק איתן.

המהנדס הראשי לא היסס. אצבעותיו, עתה בטוחות ומדויקות, הפעילו את מערכות הלחימה המאולתרות. שני רובוטי ה"גולייט", כל אחד מהם שוקל אלפי טונות של פלדה תעשייתית, סבו על ציריהם. זרועות הקידוח העצומות שלהם, שבדרך כלל ריסקו בזלת, נשלחו קדימה ולפתו את מפלצת האבן והאש משני צדדיה בתנועת מלקחיים אדירה.

המפלצת זעקה. הפעם זו לא הייתה רק פעימה אקוסטית; זה היה קול פיזי של אבן נשברת ושריון שנסדק תחת

הלחץ התעשייתי. היא ניסתה להתפתל, מכה בפלדה בזרועותיה, אך הגוליייתים היו מעוגנים עמוק לתוך קרום כדור הארץ.

"רתכות פלזמה... פעל!" נהם דוד.

ארבע להבות כחולות של פלזמה טהורה, בטמפרטורה שיכולה להמיס כל חומר מוכר, נדלקו בקצות הזרועות של הרובוטים. הלהבות ננעצו הישר לתוך שריון האבן החשוף של המפלצת.

המחזה היה אפוקליפטי. המים סביבם רתחו בטירוף, הופכים לקיטור בסביבה שבה קיטור לא אמור להיות קיים בגלל הלחץ. הילת החום האדומה של המפלצת נאבקה מול האור הכחול והקר של הפלזמה האנושית. היצור פירפר, זרועותיו מכות בפלדה של הגוליייתים, קורעות מהם נתחים ומשביתות מערכות, אך דוד המשיך להזרים כוח לתוך הרתכות דרך רשת השליטה.

הפלזמה חתכה דרך השריון החיצוני והגיעה אל הליבה הפועמת והאדומה של היצור. נשמע קול פיצוץ עמום, פנימי. האור האדום והפועם החל להבהב בטירוף, ואז, באיטיות קורעת לב, החל לדעוך.

זרועותיה של המפלצת נשמטו. גופה העצום הפסיק לפרפר, והיא צנחה בכבדות על הקרקעית, מוחזקת רק על ידי זרועות הפלדה של הגוליייתים שנמסו והתמזגו עם שריון האבן שלה, מותירים אותה כפסל מחריד של טבע וטכנולוגיה שנקברו יחד.

שקט מוחלט, אבסולוטי, חזר למעמקים.

הגברים בתא הפיקוד של ה"טיטאן" שתקו דקות ארוכות. הם בהו במסכים, מנסים לעכל את מה שעשו זה עתה. הם לא רק שרדו; הם השמידו את אל המעמקים.

יוני היה הראשון לדבר, קולו חלש אך ברור. "המערכות הביולוגיות שלה... דממו. אין פעימות. אין פליטת חום. היא מתה, קפטן."

איתן נשף ארוכות, מרפה את אחיזתו במעקה הפיקוד שפרקי אצבעותיו כבר הלבינו סביבו. הוא סקר את פניהם של הגברים שלו. תומר המותש, דוד הפצוע והנחוש, ויוני שהעולם המדעי שלו השתנה לנצח.

"דוד", אמר איתן בקול עייף אך מלא הערכה. "תקן את מערכת התקשורת. תגיד לאי בראבו שהמוצב מאובטח. ותגיד למרקוס... שיכין כננת גדולה במיוחד. יש לנו את הדגימה שהוא רצה."

המלחמה הראשונה במעמקים הסתיימה, וצוות ה"טיטאן" – ארבעה גברים שירדו אל תחתית העולם – חזרו ממנה כשהם משאירים אחריהם לא רק תגליות, אלא גם הוכחה ניצחת לכך שרוח האדם והמכונה שלו יכולים לכבוש גם את המפלצות הקדומות ביותר.